

ပန်းသိင်္ခင်

ကိုကိုသိသားနဲ့

BURMESE
CLASSIC
COM

ကိုကိုသိသာနဲ့

ပန်းသီခိုင့်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဓါတ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဗန်တီးနိုင်ငံမှစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖလှယ်ပျက်ပြောင်းအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၃၉၁၀၀၈

မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၄၈၁၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဧပြီလ

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အခန်း(၁)

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“မြန်မြန်လုပ်ပါဟာ”

ယူစရာ ရှိသည်များကို သွက်သွက်လက်လက် ယူနေရာမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မင်းမင်းသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အခုမှ အစောကြီး ရှိသေးတာ”

မင်းမင်းသာ စိတ်မရှည်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“မောင် စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ဟ... မောင်မကလို့ အစ်ကိုပဲစောင့်စောင့်၊ ဒီထက် မမြန်နိုင်တော့ဘူး”

မင်းမင်းသာ၏စကားကြောင့် နွယ်မှာ မျက်နှာစူသွားသည်။

ကြောင်နှစ်လောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘယ်နှယ်ဟာမှန်း မသိဘူး၊ သူ့မောင်စောင့်တာ မင်းမင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း နွယ်မာဘာသာ သွားပါလား”

“နင်မှ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ”

“အင်း... ငါက ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလောက် လောဆော်နေတာ”

ညဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ရင်းမှ နွယ်မာ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ဖြန့်ပြောသည်။

“ဟေ့... ဒီကျောင်းသူနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

အကောက်ခွန်ဌာနတွင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော မမရီခင်က မင်းမင်းသာတို့ အခန်းဘက် ကူးလာရင်း မေးသည်။

“မမရီခင်ရာ ဒီမှာ နွယ်မာတစ်ယောက် လူကို ခွေးမောင်းသလို မောင်းနေတယ်”

“အင်း... နွယ်မာနဲ့ မင်းမင်းကတော့ ကလေးလေးတွေ ကျနေတာပဲကွာ၊ နောက်နှစ်ဆို ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ကြတော့မယ်”

“မင်းမင်းက ကလေးပဲ၊ နွယ်မာကတော့ ကလေး မဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်... နွယ်မာလည်း ကလေးပါပဲနော်”

“ကလေးဆို ရည်းစားမထားဘူး”

“ဒါကတော့ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရမှာပဲ၊ နင်သာ ခုထိ ချစ်သူ မရသေးတာ၊ ဒီပုံဆို အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ ကျိန်းသေနေပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဟင်း... ယောက်ျားများ တစ်နေ့တည်း နှစ်ယောက်တောင် ယူလို့ရတယ်၊ ပေါလွန်းလို့၊ မင်းမင်းတို့က ခါချနေရတာ၊ သူ့မှာ ကြိုက်မယ့်သူလေး တစ်ယောက်ရှိတာများ၊ အင်းလေ... ရှားတော့လည်း ဖူးဖူးမှတ်ထားရတာပေါ့၊ တော်ကြာ ပစ်သွားရင် ကျန်ရစ် ဖြစ်မှာ ရင်တမမနဲ့ကိုး”

နွယ်မာ့ကို မခံချင်စိတ်နှင့် ရွဲ့ပြောမိသည်။

“မင်းမင်းနော်”

“မင်းမင်းနော် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမင်းသာ”

“မမရီခင် တွေ့လား၊ နွယ်မာများဆို သိပ်နှိမ်ချင်တာ”

“နင် စပြောလို့ ငါ ပြောတာပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား မမရီခင်”

“ကဲပါလေ... နှစ်ယောက်စလုံး ဟုတ်ပါတယ်၊ သွားဖို့ပြင် ကြတော့၊ ဆူဆူညူညူနဲ့ ဘာများ ဖြစ်နေသလဲလို့ လာကြည့်တာ၊ မမရီခင်လည်း ရုံးသွားရဦးမှာကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်းနှင့်နွယ်မာ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်မိကြသည်။

“ကဲ... ပြီးပြီလား”

“ငါ သနပ်ခါး မလိမ်းရတော့ဘူးလား”

“မလိမ်းနဲ့တော့ဟာ”

“တကယ်ရှုပ်တယ်ဟာ၊ နောက်နေ့ကျ နင်ဘာသာ နင်သွား၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငါ့ကို မစောင့်နဲ့တော့”

“ငါတစ်ယောက်တည်းဆို လူမြင်မတော်လို့ပေါ့ဟ၊ ချစ်သူနဲ့ ဘယ်သူမဆို နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာချည်းပဲ”

“နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်တာတွေ၊ သုံးယောက်တည်း သွားချင်တာတွေ နားမလည်ဘူး၊ လာ... သွားမယ်”

မင်းမင်းက ရုပ်အင်္ကျီအညိုနှင့် အဖြူအကွက်ကို ကြယ်သီး တပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြယ်သီးကို ပြီးအောင်ပဲ တပ်ပါဦး”

“နင်ပဲ လောနေတာကိုး”

“စောစော အိပ်ရာထပါလား၊ အအိပ်ကို ကြီးလွန်းတယ်”

“ဟ... ငါ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဒီလိုပဲ အိပ်လာတာ၊ ငါ့မိဘအိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ အခုမှ သူငယ်ချင်းက သူ့မောင်တော်နဲ့ တွေ့ဖို့အရေး ကျုပ်က ကြားထဲက အိပ်ရေးပျက် ခံရဦးမှာလား”

“ပြောပါ... ပြောပါ၊ နွယ်မာ ချစ်သူထားတာကိုပဲ မင်းမင်း က အပြစ်မြင်နေတယ်”

“ငါ အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်က သည်းကိုသည်းလွန်း တယ်”

“ချစ်တာကိုး”

“ဟိတ်... ဟိတ် နားရှက်တယ်၊ မောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမင်း သတိလည်း ထားပါဦး”

“ကြည့်... သွား... မင်းမင်းနဲ့ မခေါ်တော့ဘူး”

“မခေါ်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ စောစောအိပ်ရာထရတဲ့ ဝဋ် ကျွတ်သွားတာပေါ့”

“တကယ်လား မင်းမင်း”

မင်းမင်း နွယ်မာကို လှမ်းကြည့်သည်။ နွယ်မာမျက်နှာလေး ငယ်နေသည်။

“အလကား စတာပါဟာ၊ ကံ... သွားစို့”

နွယ်မာက သွက်သွက်လေး လျှောက်လာရင်း မင်းမင်းကို ကြည့်သည်။

“နွယ်မာ”

“ဘာလဲ”

“နင် နင့်မောင်တော်ကို ဒီလိုပဲ ချွဲပြတာလား”

“အိုဟယ်... မင်းမင်းကလည်း”

“ဟား... ဟား... ဟား”

မင်းမင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ရယ်မော နေသော ကောင်မလေးကို ငေးမောကြည့်ရှုမိကြသည်။

“မင်းမင်း”

“ဆို”

“နင် ခုထိ ချစ်သူ မရှာသေးဘူးလား”

“ဘယ်လို”

နွယ်မာစကားကြောင့် မင်းမင်း မျက်ခုံးလေးနစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“နင် အပျိုကြီး လုပ်မလို့လား”

“ပြောတတ်ဘူး”

“မင်းမင်း လျှို့ဝှက်”

“မနေ့က ကိုကိုဝမ်း လာသွားတယ်၊ မနေ့မနက်က နင်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်တဲ့၊ ဒါ ဘယ်သူလဲတဲ့၊ ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက်လုပ်ရင် မေမေနဲ့ လှမ်းတိုင်လိုက်မယ်တဲ့၊ ကဲ...”

“ဟင်... မင်းမင်း ကိုကိုဝမ်းကလည်း ဒီလောက်ပဲလား၊ လွန်ကို လွန်ပါတယ်၊ မင်းမင်းက ငယ်ငယ်လေးမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး နွယ်မာ၊ အထက်က ငါ့အစ်ကို ၅ ယောက်တောင် အိမ်ထောင်မပြုကြသေးဘဲနဲ့ ငါ အချစ်မရှာချင်ဘူး”

“နင့်အစ်ကိုတွေက နင်ကို တကယ်ချစ်တယ်နော်”

“ဪ... ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ချစ်တာပေါ့”

“နွယ်မာလေ မင်းမင်းတို့ သံတွဲမြို့ကို လိုက်လည်ချင်တယ်”

“ငါ ခေါ်သားပဲ”

“အင်း... ဒီနှစ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“အချိန်မရွေး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်နော်”

“မင်းမင်း”

နွယ်မာက စဉ်းစဉ်းစားစားခေါ်သည်။

“ဟင်”

“နင်က ကံကောင်းတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“စာတွေကို သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ကျက်စရာ မလိုလို့ပေါ့”

“အင်း... ငါက ငါ့အရှေ့မှာ ဆရာဝန်တွေနဲ့ နေလာရတာ ဆိုတော့ စာတွေနဲ့မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ပါ တက်နေတာပေါ့”

“နင့်အစ်ကိုတွေ ဟိုတလောတုန်းက အပြောင်းအရွှေ့တွေ ဖြစ်လိုက်တယ်နော်”

“အင်းလေ၊ ကိုကိုဝမ်းက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ ကိုကိုစူးက သန်လျင် ပြည်သူ့ဆေးရုံ ကိုကိုသရီးက မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံမှာ၊ ကိုကိုဖိုးက မင်းမင်းတို့နေတဲ့ သံတွဲမှာ၊ ကိုကိုဖိုက်က တောင်ကြီးမှာ”

“နင်တို့ကလည်း ဒေါက်တာမိသားစုကြီး၊ အဟီး”

နွယ်မာက အမြဲပြောနေကျ စကားကိုပြောပြီး ခါတိုင်းလိုပဲ ရယ်ချသည်။

“အင်း... ဖေဖေနဲ့ မေမေက အိမ်မှာပဲ ဆေးခန်းဖွင့်တယ်၊ ဆေးရုံမှာ မလုပ်ကြတော့ဘူး”

“နင့်အစ်ကိုတွေကကော ဆေးခန်း မထိုင်ကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ယောက်မှ ဆေးခန်းမထိုင်ပါဘူး၊ သမနဲ့ ဆေးရုံမှာပဲ လုပ်ကြတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက လောလောဆယ် မထိုင် ခိုင်းသေးဘူး”

“နင်ကော”

“နင့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း နင် မသိဘူးလား နွယ်မာရာ၊ ငါ ဒီလောက်ပျင်းတာ၊ ဆေးခန်း မပြောနဲ့၊ သမဆေးခန်းတောင် ထိုင်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဆေးရုံတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းမင်းကတော့”

“နွယ်မာကော ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ တို့က ပိုစတင်ကျရာ မြို့ကိုသွားမှာ၊ ဆေးခန်း (ဂျီပီ) မထိုင်ပါဘူး”

“ငါကတော့ ဆေးပညာကို ဝါသနာပါတာ၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ လည်း သိပ်မလိုဘူး”

“ယုံပါတယ်”

“ဟော... ဟိုမှာ... မယ်မင်းကြီးမရဲ့၊ မောင်မင်းကြီးသား စောင့်နေပြီ၊ ငါ ကျောင်းထဲ ဝင်နင့်မယ်၊ လိုက်ခဲ့နော်”

“အင်း”

နွယ်မာကို သူ့အမျိုးသားနှင့် ထားခဲ့ကာ ‘မင်းမင်းသာ’ မင်္ဂလာဒုံရှိ စစ်ဆေးရုံဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သည်နှစ်ပြီးလျှင် ကျောင်းပြီးပြီ။

အင်းလေ။ ကျောင်းတော်ကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေနှင့် ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုရဦးမှာကိုး။
မင်းမင်း (သို့မဟုတ်) မင်းမင်းသာသည် သံတွဲမြို့တွင် နေထိုင်သူပါ။

ဖေဖေ ဒေါက်တာဦးသာမောင်၊ မေမေ ဒေါက်တာဒေါ်ခင် မြတ်မြတ်တို့၏ သမီးထွေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုကိုဝမ်း... ဒေါက်တာမင်းမောင်မောင်၊

ကိုကိုတူး... ဒေါက်တာမင်းအောင်အောင်၊

ကိုကိုသရီး... ဒေါက်တာမင်းနောင်နောင်၊

ကိုကိုဖိုး... ဒေါက်တာမင်းခေါင်ခေါင်နှင့်

ကိုကိုဖိုက်... ဒေါက်တာမင်းရာဇာတို့၏ ညီမလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက သမီးအထွေးဆုံးမို့ အချစ်ပိုသလို အလို လည်း လိုက်ကြသည်။

ကိုကိုများကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးမို့ ချစ်မဝ ကြ။ ညီမလေး ချစ်သူရှာသွားမှာကို စိုးရိမ်ကြသည်။

မင်းမင်းသည် ရန်ကုန်တွင် အဆောင်၌နေ၍ ကျောင်းတက် ရသူပါ။

အဆောင်နေသူ မိန်းကလေးမို့ အစစအရာရာ လိမ္မာရေးပြား

ရှိစေရန် ကျောင်းပိတ်၍ ခဏအပြန်တွင် မေမေသည် နားငြီးအောင် ပြောဆိုဆုံးမလေ့ရှိ၏။

ရန်ကုန်တွင်ရှိသော အစ်ကိုများကလည်း နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ လာ၍ ဆုံးမစကားပြော၏။

ကိုကိုငါးယောက်စလုံးသည် မင်းမင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သွေးဆူလွယ်သည်။ တခြား ကိစ္စများတွင် သဘောကောင်းသော၊ သည်းခံစိတ်ရှိသော ကိုကိုများသည် မင်းမင်းအတွက်ဆို ရှေ့နောက် မစဉ်းစားတတ်။

တစ်ခါက မင်းမင်းကို လိုက်နာငဲ့ယက်သော ကျောင်းသား တစ်ဦး ကိုကိုများလက်ချက်နှင့် အသက်ပျောက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းမင်းသာဟုဆိုလျှင် သံတွဲမြို့ရှိ ယောက်ျား လေး တော်တော်များများ စပင်မစဉ်ကြတော့။ ကိုကိုများက အဲသည် လောက်အထိ သည်းသည်။

မင်းမင်း ရည်းစားထားမှာ သေမလောက် ကြောက်သည်။ အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိသည်။

မင်းမင်း အလှပြင်နေလျှင် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်၍ တစ်ဖုံ၊ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ တစ်နည်း မနှစ်သက်မှုကို သိသာစွာပြသည်။

မိန်းကလေးမို့ မင်းမင်းကလည်း အလှအပကြိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အစိုးရိမ်လွန် အကဲပါလွန်းသော ကိုကို များကြောင့် လှလှပပပြင်ဆင်ဖို့ စိတ်မရှိတော့။

မျက်နှာလေးကိုပင် အခြယ်အသွယ် ပြုခဲလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကိုကိုများ မခံချင်ဖြစ်အောင် စချင်မိသည်။

ကိုကိုများအကြောင်းကို တွေးမိတော့ သံတွဲကအိမ်ကို သတိ ရမိသည်။

မင်းမင်းတို့ မောင်နှမများ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲ၍ နေကြရသော်လည်း အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင် သံတွဲရှိ အိမ်သို့ အပြေးအလွှားပြန်ကာ မိသားစုလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေဖြစ်ပါသည်။

“အင်း... ကိုကိုတွေ ဘယ်တော့များ... စွဲမလဲ မသိဘူး”

မင်းမင်း အတွေးနှင့်အတူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟ... တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေတယ်”

“မင်းကလည်း ငါ့ကို ပြုံးပြတာပါကွ”

“ကိုယ် မြင်ဖူးတဲ့ အပြုံးတွေထဲမှာ အလှဆုံးပဲ”

ဘေးမှ ကျောင်းသားတစ်စု စကားကြောင့် မင်းမင်းသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည်သတိထားမိသည်။

စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့် ပြန်ယှဉ်တွဲမိသည်။

ဆေးရုံအတွင်းရှိ သီရေတာရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက် လာခဲ့မိသည်။

ကိုကိုသိသားနဲ့

၁၇

“ဟာ... ကိုကိုသိရိုးကလည်း ရယ်တာတောင် ပါမစ်တောင်းရ
မလို ဖြစ်နေပြီ”

“နင့်သတင်းတွေ ငါ ကြားတယ်”

“ဘာတွေများကြားလို့လဲ ကိုကိုရာ”

“မကောင်းသတင်းတွေ၊ အမင်္ဂလာသတင်းတွေ၊ ကျက်သရေ
မရှိ ဂုဏ်သရေ မရှိတာတွေပေါ့”

“ကိုကိုသိရိုး ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ဒါကြောင့်
ရတာကိုး”

မင်းမင်း ပြောင်စပ်စပ် လုပ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကိုကိုသိရိုး
မျက်နှာရဲလာသည်။

သည်လိုပဲ ဒေါသဖြစ်လျှင် ကိုကိုသိရိုး မျက်နှာက နီရဲနေကျ။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

ကိုကိုသိရိုး ဒေါသဖြစ်လာပြီမို့ မင်းမင်း အရှိန်သတ်ရသည်။

“တကယ် ဟုတ်နေပြီလား”

“ဘာလဲ ကိုကိုသိရိုးရာ၊ မင်းမင်းက ဘာတွေဟုတ်နေလို့လဲ၊

မိတ်ညစ်လာပြီ”

“ငါ့ဆီ မနေ့က ကိုကိုဝမ်း လာတယ်”

“အင်း”

“နင့် အကောင်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

အသန်း (၂)

“မင်းမင်း”

“ဟာ... ကိုကိုသိရိုး လာလေ”

မင်းမင်း နေထိုင်ရာ အဆောင်ဆီသို့ ကိုကိုသိရိုး ရောက်လာ
သည်။

“ငါက နင် ရှိပါ့မလားလို့”

“မင်းမင်း အပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထွက်ခဲ့လို့ပဲ၊ ဆယ်ခါလာရင် တစ်ခါတွေ့
ရတာပေါ့”

“အဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ အဲဒါ မင်းမင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစား
ဥဇာ”

“အေး... နှင့်သူငယ်ချင်းဟာဆိုရင် နှင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့်
ပါစရာ မလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“အမိန့်စာအမှတ် ၁/ပုံ ကိုကိုသရီး”

မင်းမင်းသာက ကိုကိုသရီးကိုပြောရင်း ရယ်လေသည်။

“နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အလိုလိုက်တိုင်း အမှိုက်
မစော်ကားနဲ့၊ တစ်ခါတည်း ဖေဖေနဲ့ သွားတိုင်လိုက်မှာ”

“အင်းပါ၊ ဒီမှာ မင်းမင်းက အေးအေးလေးနေတာ၊ အဆောင်
တစ်ခုလုံးမှာ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)က မင်းမင်းသာဆိုတာ အအေး
ဆုံး၊ ရေခဲတုံးက အဘ၊ အဘ ဆိုရမလောက် အေးတာ၊ မယုံရင်
စုံစမ်းကြည့်”

မင်းမင်းသာ စကားကြောင့် ကိုကိုသရီး ပြုံးသည်။

“ညီမလေး ပိုက်ဆံလိုသလား”

“ဟင်အင်း... မလိုပါဘူး”

“မလိုလည်း နည်းနည်းယူထားလိုက်ပါလား”

“ဟင်အင်း... မယူဘူး၊ မင်းမင်းကို စိတ်ညစ်အောင်ပြောပြီး
သွား... ကိုကိုသရီးဆီက လုံးဝမယူတော့ဘူး၊ သိလား”

“ညီမလေးရယ် ကိုကိုက စိတ်ပူလို့ပြောတာပေါ့၊ ကိုယ့်ညီ
လေး လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူတောလေ ကြမ်းပိုးနဲ့တွေ့မှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ကွ

ကိုကိုတို့က ဘယ်မိန်းကလေးမှ မစဖူးဘူး၊ မနောက်ဖူးဘူး၊ ဘယ်
မိန်းကလေးကိုမှ မဖျက်ဆီးဖူးဘူး၊ စမယ်၊ နောက်မယ်ကြတိုင်း ငါ
ညီမလေးများ ဒီလိုမျိုး အစခံရရင်၊ ငါ့ညီမလေးကိုများ ဒီလိုစကြလေ
မလားလို့ အစိုးရိမ်လွန်တာ အမောပါပဲကွာ”

“ညီမလေးက မမှိုက်ပါဘူး”

“အင်း... ကိုကိုတို့ ငါ့ညီမ သိက္ခာကို ယုံပါတယ်၊ ယုံလို့
လည်း မိဝေးဖဝေး၊ အစ်ကိုတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပညာလာသင်ခိုင်းတာပေါ့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ
နော် ညီမလေး၊ နောက် ၄ ရက်လောက်ကြာရင် ကိုကို လာဦးမယ်၊
ကဲ... ပြန်မယ်”

“ဟင်... ပြန်တော့မယ်”

“ပြန်တော့မှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ ဟိုမှာ ညီမလေးတို့ အဆောင်
က အမျိုးသမီးတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့၊ ကိုကိုကို ဝိုင်းကြည့်
နေကြတယ်၊ ဧွေ့လား၊ ကိုကို မနေတတ်ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်”

ကိုကိုသရီး အဖြစ်သည်းပုံကို ကြည့်ကာ မင်းမင်း တအား
ရယ်ချလိုက်သည်။

ကိုကိုသရီးကလည်း မင်းမင်း ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်ရင်း
ရောရယ်လေသည်။

ကိုကိုသရီး ပြန်သွားတော့ မင်းမင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့သည်။

“အင်း ငါ့မှာ ဒီလို အစ်ကိုငါးယောက်ရှိလို့ပဲ၊ ဆယ်ယောက်များဆို ငါတော့ နေစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဟင်း... ဟင်း”

သည်သို့တွေးမိတော့ မင်းမင်း အသံထွက် ရယ်မိသည်။

“ဟိတ်... ကြည့်စမ်း၊ သူ့အစ်ကို လာတာနဲ့ ပျော်နေလိုက်တာ”

“ဒီလိုပေါ့ မမနှင်းဆီရဲ့”

“မင်းမင်း အစ်ကိုတွေက မင်းမင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ကွာ၊ မမနှင်းဆီတောင် အဲဒီလိုအစ်ကိုမျိုး လိုချင်ပါရဲ့”

“မမနှင်းဆီ ရုံးမသွားဘူးလား”

“ဟင်အင်း၊ ဒီနေ့ သူနဲ့ချိန်းထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ခွင့်တင်လိုက်ပြီ”

“ဪ... ဪ”

“မင်းမင်းကော ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“သွားမှာပေါ့”

မင်းမင်းက လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

မမနှင်းဆီက မင်းမင်းကို ဖေစေကြည့်ရင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တော့သည်။

“မင်းမင်းက ဘယ်လိုနေနေ တကယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“မမနှင်းဆီ ဘာစားမလဲ”

“စားချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လှလို့ ပြောတာပါ မင်းမင်းလေးရယ်”

“ပြောကြတာပဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းမင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလှဘူးလို့ ထင်လို့လား”

“ဟင်အင်း၊ မထင်မိပါဘူး”

“ဟမ်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မင်းမင်းစကားကြောင့် မမနှင်းဆီ ရယ်လေသည်။

မမနှင်းဆီသည် မမရီခင်နှင့် ဓာတ်ခန်းတည်း အတူနေသူဖြစ်ပြီး ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေသူပါ။

တစ်ဆောင်တည်း အတူနေကြသူများမို့ မင်းမင်းတို့နှင့် ရင်းနှီးနေကြသည်။

“မမနှင်းဆီကမှ တကယ် လှတာပါ”

“ညီမလေးက မြောက်တတ်တယ်၊ ဟော... ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ချိန်းထားတာ အချိန်တောင် နီးနေပြီ၊ မမ သွားမယ်၊ အဆင်သင့်လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော် မင်းမင်း”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မမနှင်းဆီ ထွက်သွားတော့ မင်းမင်း စာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေဆီ စာရေးဦးမည်။

ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွင် တက်ထိုင်ကာ စာရေးရန်ပြင်သည်။

မင်းမင်းတို့ အဆောင်ကြီးသည် သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ အုပ်ဆိုင်း
နေသော ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် တည်ရှိလေသည်။

အခန်းပေါင်း ၂၅ ခန်းရှိပြီး တစ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်နေကြ
ရသည်။

တစ်ဆောင်လုံးရှိ မိန်းကလေးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ရင်းရင်းနှီးနှီး ညီအစ်မများသဖွယ် နေကြသည်။ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်း
တိုင်ပင် ရှိကြသည်။

မနက်စာနှင့် ညစာကို အဆောင်မှကျွေးသည်။ အဆောင်တွင်
ထိခွီး ကက်ဆက်၊ ရေဒီယို အစုံထားပေးသည်။

ဂါးဒီးယန်း၊ ဝပ်ကင်းဗီပါးဒေးလီး၊ လစဉ် အပတ်စဉ်ထုတ်
ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း စာစောင်များလည်း အဆောင်နေသူများအတွက်
ဝယ်ပေးသည်။

ခြံထဲတွင်လည်း အားကစားလုပ်ရန် နေရာနှင့် အပန်းဖြေရန်
နေရာဟူ၍ ခွဲပေးထားသည်။

စည်းကမ်းတစ်ရပ်အနေဖြင့် ဧည့်ခန်းရှိမီးကို ည ၉ နာရီတွင်
ပိတ်သည်။

သို့သော် မိမိအခန်းထဲတွင် တစ်ညလုံးပင် ဖွင့်ထားရလေသည်။
မင်းမင်းတို့အဆောင်တွင် အသက် ၂၀ မှ ၃၀ အတွင်း ရှိကြသူများ
ချည်းမို့ ပိုလို့အဆင်ပြေသည်။

ရုံးစာရေးမများ၊ ကျောင်းဆရာမများ၊ သူနာပြု ဆရာမများ၊

ယာဉ်ထိန်းရဲမေများ၊ ဌာနအသီးသီးမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူများ ရှိကြလေသည်။

အားလုံး ပျိုရွယ်သူများမို့ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး စလိုက်၊ တစ်ယောက် စိတ်ကောက်လျှင် လိုက်ချောကြ။
တစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်လျှင် ဝိုင်းပြုစုကြ။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မခံချင်အောင်ပြော၍ ရန်စကြနှင့် ပျော်စရာကြီးမင်း။

တကယ်တော့ ဤအဆောင်ရှိ မိန်းကလေးများအားလုံးသည်
မိဝေးဖဝေး တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် လာရောက်၍ စုပေါင်းနေထိုင်
ကြရသူများပင်။

မင်းမင်းသည် သူမ ရေးပြီးသောစာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိ၏။

အဟင့်

မေမေနဲ့ဖေဖေ

မင်းမင်းကိုလေ ကိုကိုဝမ်းနဲ့ ကိုကိုသရီး ဆူတယ်။
မင်းမင်းလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့။

မေမေရယ် မင်းမင်းဘက်က စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။
မင်းမင်း သူငယ်ချင်း နွယ်မာက သူ့ချစ်သူနဲ့ နှစ်ယောက်
တည်းသွားရင် လူမြင်မကောင်းဘူးဆိုပြီး သမီးကိုခေါ်လို့
လိုက်သွားတာ။ ကိုကိုသရီးက နောက်မသွားရဘူးတဲ့။

မေမေသမီးလေးကို သူတို့ အဲဒီလိုပိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်
နေတာ သိလား။

မင်းမင်းက လိမ်လိမ်မာမာ နေတဲ့ဟာကို လိုက်ပြီး
မတရား ပြောနေကြတယ်။

မင်းမင်း စိတ်ဆိုးတယ်၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ မင်းမင်း
က ဒေါပွလာရင် ငိုပြီး မေမေဆီ ပြန်လာမှာ သိရဲ့လား။

အဲဒါ မေမေ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဆူနေနဲ့။

ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

မင်းမင်းလေ ရန်ကုန်မှာ နေရတာ သိပ်ဖျင်းတာပဲ။

ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလည်း အရမ်းသတိရ သိပ်ကိုလွမ်းရတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါများဆို မင်းမင်းလေ ဖေဖေနဲ့မေမေကို
သတိရလွန်းလို့ ထမင်းတောင် စားလို့မရဘူး။ အဲဒါနဲ့ အိပ်ပစ်
လိုက်တာ မနက် ၈ နာရီမှနိုးတော့ ကျောင်းနောက်ကျရော။

သမီး ဖေဖေနဲ့မေမေကို အဲဒီလောက် သတိရနေမိတာ။

မေမေနဲ့ဖေဖေက မင်းမင်းကို မေ့နေသလား မသိဘူး။

ဒါပဲနော်။ ကိုကိုဖိုးကို ပြောလိုက်ပါ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေကို
သိပ်မခွဲနဲ့လို့။

မင်းမင်းလေ ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ သံတွဲကို ပြန်ခဲ့မယ်။

သမီး စာတွေလည်း လိုက်နိုင်ပါတယ်။

နေလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့
ခွဲနေရတော့ လွမ်းနာကျပြီး အခု နည်းနည်းပိန်သွားတယ်။
ဒါပဲနော်။

ဖေဖေနဲ့မေမေကို သိပ်သတိရနေတဲ့

သမီးလေး

မင်းမင်း

ခေတ္တ- ရန်ကုန်မြို့။

အဟင်း... မေမေတော့ ဖတ်ပြီး သဘောကျသွားမှာပဲ။

မင်းမင်းတို့က သည်လိုသည်လို အခွဲကောင်းတာ။

မင်းမင်းကို လူတချို့က ထင်ကြပါလိမ့်မည်။

ပေါ့ပြန်ပြန် ရုပ်တာတာ မိန်းကလေးဟု။

မှားကြမှာပေါ့။ မင်းမင်းက တမင် ကလေးလို နေခဲ့တာ။

မင်းမင်းက ပေါ့ပြန်ပြန်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ အရာရာ
ကို နားလည်သိကျွမ်းသူ မဟုတ်ရင်တောင် လိမ္မာ ပါးနပ်မှုတော့
ရှိသင့်သလောက် ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အငယ်ဆုံးမို့ စိတ်တော့ ကောက်
တတ်တာပေါ့။

မင်းမင်းက မလိမ္မာရင်သာ နေမယ်။ မမိုက်ဘူး။ သိရဲ့လား။

ကလေးလို နေရတာပဲ မင်းမင်း နှစ်သက်တယ်။

အပြစ်ကင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲလေ။

“မင်းမင်းရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး တော်ရုံဆို ထိုင်ခိုချင်မှာပဲ”
 “အဟဲ”
 နွယ်မာက စာကိုဖတ်ပြီး ဝေဖန်လေသည်။
 “နင့်ကိုယ်နင် သုံးနှစ်သမီးလေးများ အောက်မေ့နေသလား
 မင်းမင်း”
 “အဟဲ”
 “မင်းမင်း မကြာခင် ဆရာဝန်မတစ်ဦး ဖြစ်တော့မယ်”
 “အဟဲ”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
 “အဟဲ... ဖြစ်တာပေါ့”
 “တကယ်နော်၊ နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်း
 မသိဘူး”
 “မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်”
 “ခက်တာပဲ”
 “ကဲ... နွယ်မာ၊ ဒီနေ့ သမ္မတမှာ ကားသစ်တင်တယ်”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
 “အရမ်းကောင်းတယ်ဟာ”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
 “သွားကြည့်မှာပေါ့”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“တော်ပြီ၊ မခေါ်တော့ဘူး”
 မင်းမင်း ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
 “မင်းမင်း”
 “ဘာလဲ”
 “နင့်ကိုလေ နင့်ချစ်သူက သိပ်ချစ်မှာပဲ”
 “ဘာဆိုလို့လဲ”
 “နင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”
 “ဆွဲထားဦး”
 “တကယ်ပြောတာ မင်းမင်း၊ နင့်ချစ်သူလေ-နင့်ကို ဘယ်တော့
 မှမုန်းမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဘာလဲ၊ မောင်နဲ့ မကြည်ပြန်ဘူးလား”
 ချစ်သူတွေ အဆင်မပြေလျှင် တွေးတွေးဆဆနှင့် ထင်ရာလေး
 တွေ ပြောတတ်သော နွယ်မာအကြောင်းကို သိနေသည်မို့ မေးမိ၏။
 “သူ့အကြောင်း မကြားချင်ဘူး”
 “ဖြစ်ရမယ်လေ၊ နင့်ကြည့်ပြီး ငါ ရူးချင်လာပြီ”
 “သူက သစ္စာမှ မရှိတာ”
 “ဟုတ်လား၊ ဗဟုသုတ ရတာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦး”
 “အခု အီကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့
 ပြောသကြားတယ်”
 “ကြားစကားများဟာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ယုံတယ်”

“ကြားစကားဆိုတာ ကြားကားလို့ပဲ၊ မတော်ရင် လူတောင် သေနိုင်တယ်”

“ပြောလည်းပြောတတ်တယ် မင်းမင်းရာ”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မတွေ့ဘဲ၊ ကိုယ့်နားနဲ့ မကြားဘဲ ဘာမှမယုံနဲ့”

“နင်က မောင့်ကို ယုံလို့လား”

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသလို ယုံစရာလည်း လိုမှမလိုတာ”

“ဒါနဲ့များ နင်က မောင့်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေသလိုပဲ”

“ရှေ့နေလိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ငိုမှာစိုးလို့ ငါက ပြောလည်နိုင်တာတွေ တင်ပြနေတာ”

“အင်းပေါ့လေ၊ ငါ ထပ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကဲ... လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား”

“စာတွေ ကြည့်ရဦးမယ်လေ မင်းမင်းရာ”

“ပိုင်ပါတယ်”

“ဟင်း... ဟင်း”

“နွယ်မာတို့က စာမေးပွဲလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မှန်မှန်ပြေးနေတာပဲ၊ ဘာလို့ မအောင်ရမှာလဲ၊ အေးအေးသာနေ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ကဲ... အဝတ်လဲ သွားမယ်”

“မမရီခင်၊ မမနုန်းဆီ၊ ဝေဝေတို့၊ ငယ်ငယ်တို့ရေ လိုက်ကြ

မလားဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းမင်းက လှမ်းအော်နေပြန်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“သမ္မတရဲ့ကို”

“သွားလေ”

“တို့ လိုက်မယ်ဟေ့၊ အဲဒီကားကို ကြည့်ချင်နေတာ”

“သွားမယ်လေ”

“အေး... အေး”

မင်းမင်းတို့ အဆောင်မှထွက်တော့ အားလုံးပေါင်း ဆယ်နှစ် ယောက်။ တစ်စုတဝေး ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်။

ထိုမိန်းကလေးတို့ထဲတွင် မင်းမင်းသာက ချစ်စရာအကေခင်း ဆုံးဖြစ်ပြီး ထင်းထင်းလင်းလင်းလေး ရှိနေ၏။

ထို့ပြင် အရိုးသားဆုံး၊ အသန်စင်ဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံး မိန်းကလေး ပင် မဟုတ်လား။

အခန်း(၃)

“မင်းမင်း”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဒီနားဆွဲလေးက မလှဘူးလား”

“လှသားပဲ”

“နွယ်မာနဲ့ လိုက်မလားဟင်”

“လိုက်သားပဲ”

“ဒါဆို ဝယ်မယ်နော်”

“ဝယ်လေ”

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“ဒီအဆင်လေးကို ဝမ်းဆက်ချုပ်ရရင် လှမှာပဲနော်”

“အင်း”

“ဘယ်ဈေးရှိမလဲ မသိဘူး၊ မေးကြည့်ရအောင်နော်”

“အင်း”

“တစ်ကိုက် တစ်ရာငါးဆယ်တဲ့၊ များမလား မသိဘူး”

“များတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ၈၀၀ ကြိုက်တယ် မင်းမင်းရာ”

“ကြိုက်ရင်တော့ ဝယ်ပေါ့”

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“ဒီဒေါက်မြင့်ကို ကြည့်စမ်း၊ ချွန်ချွန်လေး၊ အခုစီးနေကြတာ တဲ့၊ မမနှင်းဆီ သဘောကျတယ်၊ လိုက်သလားဟင်”

“လိုက်ပါတယ်”

“ကြည့်လို့ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဆို”

“ဝယ်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း”

“မင်းမင်း”

“ပြော စုစု”

“တို့ အဲဒီလက်ကိုင်အိတ်ကို ကြိုက်တယ်”

“ဝယ်ပေါ့”

“ပိုက်ဆံနည်းနည်း လိုနေတယ်”

“ယူလေ”

မင်းမင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ကြီးဝယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မင်းမင်းက ဝေဖန်ရေးသက်သက်၊ အတိုင်ပင်ခံ လုပ်နေမိ၏။

ဒါကောင်းတယ် ဒါမကောင်းဘူး၊ ပြောရမှာက မင်းမင်းအလုပ်။

“မင်းမင်း”

“လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေ ဆင်တူဝယ်ရအောင်”

“ဘာလဲ၊ နွယ်မာညွှတ်စွာဟောင်းရင် သစ်တဲ့ဟာနဲ့ လိုက်လဲလို့ ရအောင်လား”

“ဟယ်... မင်းမင်းကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း မသိပါဘူး”

မင်းမင်း၏စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... ဗိုက်ဆာတယ်ဟာ၊ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်”

“မင်းမင်း”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာမှမဝယ်ဘူးလား”

“တို့က ပိုက်ဆံမဖြုန်းဘူး”

မင်းမင်းက ပြုံးစိစိနှင့်ပြောတော့ ဝိုင်းဟားပြန်သည်။

“နင်တို့က ငါက ဟဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးနေတယ်များ ထင်နေလို့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းမင်းက ရယ်စရာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ”

“ကဲ... ဗိုက်ဆာပြီ၊ နင်တို့ ဘာစားကြမလဲ”

“မင်းမင်း စားချင်တာစားလေ”

“တစ်ယောက်စားချင်တာ အကုန်လုံး လိုက်စားနေရင် ပါသမျှ ငွေ လျှော့မှာပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ်စားချင်တာ လူခွဲပြီး စားရအောင်၊ မင်းမင်းက နန်းကြီးသုပ်စားမယ်၊ ဖာလူဒါ သောက်မယ်”

“တို့လည်း အဲဒါပဲစားမယ်”

“အားလုံး အဲဒါပဲ စားကြတာပေါ့”

“သဘောပဲလေ၊ ဒါဆို သွားကြစို့”

မင်းမင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့မိသည်။

မင်းမင်းကို လူတချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြသည်။

သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရလောက်အောင်ကို မင်းမင်းက ချစ်စရာကောင်းသူပါ။

မင်းမင်း၏မျက်လုံး စိမ်းညိုညိုကြီးများနှင့် ဆုံလိုက်သူတိုင်း မင်းမင်းကို ခင်သွားကြသည်၊ ချစ်သွားကြသည်။ မင်းမင်း စကားကို ငြင်းဆန်ဖို့ ခက်သွားကြ၏။

“မင်းမင်း”

“ဘာလဲဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကြည့်ကြည့်သွားတာ ဘေးကလူတောင် မနေတတ်တော့ဘူး”

“ကြည့်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ၊ ဟယ်... ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိဘူး”

မင်းမင်းကို အချို့က ချစ်စရာလေး၊ လှလိုက်တာဟု ကြည့်သည်။

အချို့ကျပြန်တော့ မနာလိုအကြည့်။

အင်း... ဟိုကဗျာလေးထဲကလိုပေါ့။

ချီးမွမ်း ၇ ရက်။

ကဲ့ရဲ့ ၇ ရက်။

ပြောနေကြတဲ့လူရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဒန်းစီးလို့သာ နေချင်ပါသည်ဆိုသည့် ကဗျာလေးထဲကလိုပေါ့။

(မှတ်ချက်။ ။ ကဗျာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ပြောထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

မင်းမင်းတို့ ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ကြသည်။

လမ်း၌ တွေ့သူများကို စချင်စိတ်ပေါ်လျှင် စလိုက်။

ယောက်ျားလေးများ မထိတထိနောက်သွားလျှင် မျက်နှာတွေ တည်ထားလိုက်။

ရယ်စရာပြောပြီး ဟားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။

တစ်နေ့ကုန် ပျော်ခဲ့သမျှ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အဆောင်

မျိုးမမရဲ့ ဆူငေါက်ခြင်းကို လှိမ့်ခံရလေတော့သည်။

မင်းမင်းတို့နေသော အဆောင်သည် ပုဂ္ဂလိကအဆောင်ဖြစ်သော်လည်း စည်းစနစ် တိကျလွန်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုညက အဆောင်တွင် အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

အဆောင်သူလေးများ အပျော်လွန် အလည်လွန်၍ အဆူခံထားရသည်ကိုး။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ မနေ့က အပျော်လွန်၍ အဆူခံထိထားရသော မမများကတစ်ဖက်၊ ချီးမွမ်းခြင်း ခံရသော မမများကတစ်ဖက် စကားနိုင်လှ စကားနာထိုးကြတော့၏။

“မီးမီး”

“အင်”

“တို့တတွေကို မနေ့က မမကြီးက ဘယ်လို ပြောတာလဲ၊ ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ကြားလို့ကောင်းလွန်းလို့”

“ဪ... မိန်းကလေး ပီသတယ်၊ အိမ်ရှင်မကောင်းလေးတွေ ဖြစ်မယ်တုံတော်”

“ဟိတ်... ဟိတ် စောင်းမပြောနဲ့၊ တည့်တည့်ပြော”

“တည့်တည့်ပြောတာပဲ အပျော်လွန် မမတို့ရဲ့”

“အေး... တို့က ရိုးရိုးသားသားသွားတော့ ဘယ်တော့များ နီးရပါ့မလဲလို့ ထိုင်မှိုင်းပြီး ပူဆွေးမနေဘူး၊ ကလေးလေးတွေလို နီးနီး

ကြားကြား၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ သွက်သွက်လက်လက်၊ မြူးမြူး
ကြွကြွနေတာ သိရဲ့လား”

“အဟင်း... ဟင်း မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းက မမက သူ
ဘယ်လောက်တုံးကြောင်း ကြားနေပြန်ပါပြီ”

“ဟေ့... ချင်သို့မရှိတာ၊ ရည်းစားမထားတာကို တုံးတယ်လို့
မခေါ်ဘူး သိလား၊ မိဝေးဖဝေး လာနေရတဲ့အချိန်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး
သိက္ခာရှိရှိ တည်တည်ကြည်ကြည်နေတာ”

“မင်းမင်းကွ”

“မကြားဖူးဘူးလား၊ မနေ့ညက တီဗွီထဲမှာ လာသွားတဲ့
ကေဂျာနူးရဲ့ အဆောင်သူလေးရဲ့ ဆုတောင်းဆိုတာလေ၊ အဲဒီသီချင်း
ထဲမှာ ဆိုသွားတာ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ မိဘ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်
အလုပ်၊ မိဘ ဒုက္ခရောက်မယ့်အလုပ်ကို ချစ်သမီးလေး မပြုလုပ်ခဲ့ပါ
ဆိုတာလေ၊ အင်းလေ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ၊ မျက်လုံးကသာ တီဗွီမှာ
ရှိတာ၊ စိတ်တွေက မနက်က ကိုကိုက မောင်မောင်က ဘယ်လိုလေး
ဘယ်နေ့ကျ ထပ်တွေ့ရဦးမှာ၊ တွေ့ရမယ့်ရက်ကလည်း ကြာလိုက်
တာနော်လို့ပဲ တွေးနေကြမှာ”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“မင်းမင်းကွ၊ လာမကျောနဲ့”

အဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။

“ကဲဟေ့... သွားဖို့လာဖို့ အချိန်နီးနေပြီနော်”

မင်းမင်းက အော်ဟစ်သတိပေးရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ
ခဲ့သည်။

ဤအဆောင်ကြီးကို မင်းမင်း နောက်တစ်နှစ်ဆိုလျှင် ခွဲခွာ
ရတော့မည်။

သို့သော် ဤအဆောင်ကြီးသည် မင်းမင်းကို ပညာများစွာ
သင်ပေးလိုက်ပါသည်။

စုပေါင်း နေထိုင်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကောင်းရရှိခြင်း၊
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပိုမို ပြေပြစ်ကောင်းမွန်လာခြင်း၊ ဗဟုသုတ
မျိုးစုံ ရရှိခြင်း။

အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို သိမ်မွေ့
ယဉ်ကျေးလာခြင်း၊ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဦးဆောင်ဖြေရှင်းတတ်ခြင်း၊
မြန်မာမိန်းကလေး ပိုမိုဝိသလာခြင်းတို့ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ပါသော်လည်း တချို့သော မိန်းကလေးများသည် အဆောင်
တွင်နေ၍ ပျက်စီးသွားကြပါသည်။

စိတ်ကို အလိုလိုက်ခြင်းနှင့် အနေအထိုင် မတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မင်းမင်း ထင်ပါသည်။

မိန်းကလေး ဘဝဟူသည်ကား ပန်းတစ်ပွင့်နယ် နွမ်းလွယ်
ကြွေလွယ်သည်မို့ အရာရာတွင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါမှ တော်ကာကြမည်
ဟု မင်းမင်း တွေးနေမိတော့သည်။

အခန်း(၄)

“မင်းမင်း စာမေးပွဲတွေ ပြီးသွားပြီနော်၊ အိုကေရဲ့လား”

“ရက်(စ်)”

“နွယ်မာကော”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်”

မမနှင့်ဆီက မင်းမင်းနှင့်နွယ်မာကို တစ်လှည့်စီကြည့်၏။

မမနှင့်ဆီ အသံကြောင့် သူငယ်ချင်းအားလုံး အနားရောက်လာသည်။

“ဟူး”

မင်းမင်းက မသက်မသာ သက်ပြင်းချရင်း ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဝယ် ဝင်ထိုင်သည်။

သူငယ်ချင်းများက မင်းမင်းကို အကဲခတ်နေကြသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၀

မင်းမင်းမျက်နှာ မသိမသာ ညှိုးနေပါသည်။ မင်းမင်းကို အကဲခတ်နေသော သူငယ်ချင်းကောင်းများကို ယုံယုံလေး ပြုံးပြမိသည်။

မင်းမင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။

မနေ့ညနေက ကိုကိုဝမ်းလာ၍ မေမေက စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်လာခဲ့ပါဟု မှာကြောင်းပြော၏။

စာမေးပွဲပြီးလျှင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် တဝကြီးလည်မည်ဟု စိတ်ကူးထားမှုလေးများ ပျောက်သွားရလေပြီ။

“မင်းမင်း ဒီညနေ ပြန်ရတော့မယ်”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“တကယ်လား မင်းမင်း”

“ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးဟယ်”

“မင်းမင်းရယ်”

“ငါတို့နဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ နေပါဦး”

“မင်းမင်း ပြန်ရတော့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟင်း”

မင်းမင်း သူငယ်ချင်းများ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အံ့သြကြံတားကြ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်းက လွယ်အိတ်ထဲမှ ကိုကိုဝမ်း ပေးခဲ့သော လေယာဉ် လက်မှတ်ကို ပြလိုက်သည်။

“အေးဟယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“မင်းမင်း တစ်လလောက်နေပြီးရင် ပြန်လာမှာပါ”

“အခုတောင် ဒီလောက်လောနေတာ၊ ပြန်လာဖို့ ပေးမယ် မထင်ပါဘူးဟယ်”

“အိုဟယ်... ငါ ပြန်လာမှာပါ”

သူငယ်ချင်းများ ငိုကြတော့ မင်းမင်းလည်း စိတ်မကောင်း နိုင်တော့။

သည်လောက်မြန်မြန် ခွဲကြရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ ထင် မထား။

ခုတော့ ညနေ သွားတော့မည်တဲ့။

“မင်းမင်းရယ် နင် တကယ် သွားတော့မှာလား”

“ငါလည်း ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲဟာ”

ငိုနေကြသော သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်ရင်း မင်းမင်းလည်း ငိုမိတော့သည်။

အတန်ကြာ ငိုနေမိကြ၍ အဆောင်တစ်ခုလုံး ရှိုက်သံများဖြင့် လွှမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဆောင်မှူးမမ ရောက်လာ၏။ အဆောင်သူ အားလုံး ငိုနေကြသည်ကိုကြည့်၍ သူမ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာဖြစ်ကြလို့လဲဟဲ့၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာနော်၊ ဘာဖြစ်ကြ တာလဲ”

ဘယ်သူမှ မဖြေကြ။

“ဪ... ခက်ကုန်ပါပြီနော်၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြော ကြစမ်းပါ”

“မင်းမင်း... မင်းမင်း ပြန်တော့မယ်တဲ့”

နေခြည်က ငိုရှိုက်ရင်းမှပြောသည်။

“ဟင်... မင်းမင်း ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဪ... ညီမလေးတို့ရယ်၊ ဘယ်သူက ခွဲချင်ကြပါ့မလဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းမင်းက ဒီနေ့ပဲ ကျောင်းပိတ်တယ်၊ မြန်လှချည်လား၊ နေပါ ဦးလားကွယ်”

“နေချင်ပါတယ် မမကြီး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကိုကိုဝမ်းကို လေယာဉ်လက်မှတ် တစ်ခါတည်း ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ မင်းမင်း တစ်လလောက်နေပြီး ပြန်လာမှာပါ”

“အင်းပေါ့ကွယ်၊ မိခင်ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို တစ်နှစ်ခွဲကြီး ခွဲပြီးနေရတော့ ခုလို မြန်မြန်ပြန်လာစေချင်တာပေါ့ ကွယ်၊ ကဲ... ကဲ တိတ်ကြ... တိတ်ကြ၊ မတတ်သာလို့ ခွဲရတာပဲ ကွယ်”

မမကြီးက နှစ်သိမ့်နေသော်လည်း သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချက်ညီများ ရစ်ဝိုင်းပြည့်လျှံနေလာသည်။

မင်းမင်းကို တစ်ဆောင်လုံးက ချစ်ကြသည်။

မင်းမင်းသည် သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်သည်။ ဆရာဝန် တစ်ဦးပီပီ အားလုံးအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိသည်။

ပွင့်လင်းရိုးသားပြီး စည်းစနစ်တကျ နေထိုင်သော ချစ်စရာ မိန်းကလေးကို တစ်ဆောင်လုံးက သံယောဇဉ် တွယ်နေပြီ မဟုတ် လော။

“မင်းမင်း ဟိုမှာ တစ်လနေပြီးရင် တကယ်ပြန်လာနော်”

“အင်း”

“စာလည်း ရေးနော်”

“အေးပါ”

“ဓာတ်ပုံလည်း ပို့လိုက်၊ အခုရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပေးခဲ့”

“သူတို့ရည်းစားများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူး”

အဖြစ်သည်းနေကြသော မိန်းကလေးများကို ကြည့်ရင်း အဆောင်မှူးမမက ချစ်စနိုးစသည်။

“ဟွန်း... ညီမတို့ရည်းစား မဟုတ်လို့ပေါ့၊ ဟုတ်ရင် လုံးဝ ပြန်ခွင့်မပေးတော့ဘူး”

“တွေ့ဆုံကြိုကွဆိုတာ လောကရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုပါ ကွယ်၊ မင်းမင်းကို သိပ်ချစ်ရင် မင်းမင်းဆီ စာတွေရေးပေါ့”

အဆောင်မှူးမမက ဖြည့်စွက်နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလေ၏။

“မင်းမင်းကို အားလုံး လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့ရမယ်နော်”

“အင်း”

“ပို့မှာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါနဲ့ နွယ်မာက မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း... တစ်ပတ်လောက် နေဦးမယ်”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့”

“ကဲ... မင်းမင်း ပြင်စရာရှိတာ သွားပြင်ဆင်ဦးမယ်”

“တို့တော့ ဈေးခဏသွားဦးမယ်၊ ဘယ်သူ လိုက်မလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့ သွားမှာလဲ”

“မင်းမင်းကို အိမ်ပြန်လက်ဆောင် ပေးဖို့ပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ... နေပါစေ၊ မင်းမင်း ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး၊ အပင်ပန်း ခံခါနဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မင်းမင်းရယ်၊ မပင်ပန်းပါဘူး၊ မင်းမင်းသာ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ တို့ အခုပြန်လာမယ်”

“တာ့မရရင် မင်းမင်း မတားတော့ပါဘူး”

“မတားပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်၊ တို့ မင်းမင်းကို နောက်ဆုံးအဖြစ် နဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပေးပါရစေတာ”

“အို... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ မင်းမင်း ပြန်လာမှာပါ”

“အင်းလေ၊ ပြန်လာတော့လည်း လာပေါ့”

မင်းမင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်သည်။ စာအုပ်များ၊ ဆေးပစ္စည်း၊ ကိရိယာများနှင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းတို့ကိုသာ ယူခဲ့ပြီး ကျန်ပစ္စည်းများကို ထားခဲ့သည်။ သို့မှ နောက်တစ်ခေါက် အဆောင်သို့ပြန်လာဖို့ အခွင့်အရေးရမည် မဟုတ်လား။

“အင်း... ဒီဓာတ်ပုံကြီးတော့ ဖြုတ်ယူသွားမုပဲ”

အခန်းထဲရှိ မင်းမင်း၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ဓာတ်ပုံကြီးကို ပြန်ယူသွားရန် ဖြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း”

“လာလေ မမနှင်းဆီ”

“တို့ ဘာကူရဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ”

“ဟင်... အကုန်မယူဘူးလား”

“နောက်တစ်ခေါက်လာမှ”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ”

“မမနှင်းဆီ တစ်ခုတော့ကူညီပါ၊ နောက်နှစ်ယောက်လောက်လည်း ခေါ်လိုက်ပါဦး၊ မင်းမင်း ဒီဟာကြီး ဖြုတ်မလို့”

“အေး... အေး၊ ဟေ့ နေခြည်နဲ့ငယ်ငယ် ခဏလာဦးဟဲ့”

မမနှင်းဆီက ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းခေါ်လေသည်။

ငယ်ငယ်နှင့်နေခြည် အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

“ဟင်... အဲဒါကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖြုတ်မလို့”

“ဘာလုပ်ဖို့ ဖြုတ်မှာလဲ”

“ယူသွားမလို့ပေါ့”

“မယူပါနဲ့ဟာ”

“ဟ... ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာဖြောင်းပြီး ချိတ်ရအောင်”

“အေး... နေခြည်ပြောတာ ငယ်ငယ် သဘောတူတယ်၊ မမနှင်းဆီကော”

“ငါလည်း သဘောတူတယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ လာသမျှလူ အကုန်လုံး လန့်ပြေးပါဦးမယ်”

“မပြေးပါဘူး မင်းမင်းရာ”

မမနှင်းဆီက အခန်း အပြင်ထွက်ကာ သူငယ်ချင်းများထံ စစ်ကူတောင်းတော့သည်။

သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းပြောကြတော့ မင်းမင်း ဓာတ်ပုံအလိုလို ဧည့်ခန်းတွင် နေရာရသွားလေသည်။

“အခုမှ ဧည့်ခန်းက လှသွားတော့တယ်”

“တော်ပါတော့၊ ဒီမှာ မင်းမင်း မြောက်နေပြီ”

“ဟင်း... ဟင်း”

“ဒါနဲ့ ဈေးသွားတဲ့လူတွေ ပြန်လာပြီလား”

“လာတော့မှာပါ၊ နှစ်ယောက်တည်း သွားတာ၊ တို့က မှာလိုက်တာဟ”

“ဪ... ဪ...”

“ဟော... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း လာကြပြီ”

မင်းမင်း သွားရာသို့ သူငယ်ချင်းများ တစ်အုပ်ကြီး လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ... တယ်မီ ရေရေလည်လည်ခိုက်၊ ဒါမှ အလွမ်းပြေကြည့်ရမှာ”

ဆီသီက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဝေဝေကလည်း ထောက်ခံသည်။

“တို့ မှာလိုက်တာ ရသလား”

“ရတာပေါ့၊ သွားတဲ့လူလည်း ကြည့်ဦးလေ”

သီသီက ခပ်ကြွားကြွားပြောသည်။

“ကဲ... မင်းမင်း၊ မင်းမင်းကို ငှိုအားလုံး စုပေါင်းပြီးပေးတာ ဘာလဲ၊ ပြောနိုင်မလား”

“စုပေါင်းပြီး ပေးတာဆိုတော့ တန်ဖိုးများမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

မင်းမင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း... ကက်ဆက်ဟာ”

“မဟုတ်သေးဘူး”

“နင့်မှာ မရှိတဲ့ပစ္စည်း”

“ငါမှာ မရှိတဲ့ပစ္စည်း ဟုတ်လား”

“အေး”

“ငါတော့ ဦးနှောက်ခြောက်လာပြီ”

“စဉ်းစားဖြေပေါ့”

“အင်း... ဖိနပ်၊ အဝတ်အစားကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဝတ်အစားဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖိနပ်ပေါ့”

“ရော”

မင်းမင်း စက္ကူအိတ်လေးကိုယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်... ဘီးတပ်ဖိနပ်လေး၊ ငါ လိုချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“အေး... နင် လိုချင်နေတာ သိလို့ တမင်ပေးတာ၊ နင် တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်လေ၊ ဘီးတပ်ဖိနပ် တစ်ရန်လောက် သိပ် လိုချင်တာပဲဆို”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဖေဖေက မဝယ်ရဘူးတဲ့၊ ငါ့ကိုကိုဝမ်း နိုင်ငံခြား သွားတုန်းကတောင် မှာသေးတယ်၊ ဝယ်မလာဘူးလေ”

“ကဲ... အခုရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မိမိလေး၊ စတိုးထဲက ဝယ်လာတာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း... ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

မင်းမင်း တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လိုချင်တာကို ရအောင်ဝယ်ပေးသည့် သူငယ်ချင်းမို့ တိုးပြီး ခင်မင်မိသည်။

မင်းမင်း၏ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် မင်းမင်းအပေါ် စည်းကမ်း ကြီးသည်။ သို့ကြောင့် မိဘတွေနှင့် အတိုက်အခံပြုကာ ဂစ်တာတီး သင်ခဲ့ရသည်။ ရေကူး သင်ခဲ့ရသည်။ ခုလည်း ဘီးတပ်ဖိနပ် စီးရ ဦးမည်။

စည်းကမ်းကြီးသောဖေဖေနှင့် အစိုးရိမ်လွန်တတ်သော မေမေ တို့ကြားတွင် နေရသည်က တကယ်မချောင်ဟု တွေးမိ၏။ အခုလည်း အဆူခံရဖို့ ကျိန်းသေနေလေပြီ။

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“တွေးလှချည်လား၊ ငါတို့က မတ်တတ်ကြီးများ အသက် ပျောက်သွားပြီလားလို့”

“လူနဲ့ စိတ်နဲ့ ကွဲသွားတာပါ”

“အင်းပါ၊ ထားပါ၊ ဘယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

“နင်တို့ အဆင်သင့်လုပ်တော့၊ ခဏနေရင်း သွားတာပေါ့”

“အေး... အေး၊ နင်ကော ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“ငါ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး၊ ဟိုကျမချိုးမယ်”

“အင်း... ခဏလေး ရောက်သွားမှာပဲဟာ”

သူငယ်ချင်းများ ထွက်သွားတော့ မင်းမင်း ဘုရားရှိခိုးသည်။ မေမေက မှာထားသည်။ သွားခါနီး၊ လာခါနီး ဘုရားရှိခိုးရမည်တဲ့။

အခန်း(၅)

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“သွားတော့ သူငယ်ချင်းရေ၊ မင်းမင်း ပြန်လာမယ့်ရက်ကို တို့ ဖျော်နေမယ်”

“အင်းပါ... ငါ သွားတော့မယ်နော်၊ အားလုံးပဲ တာတာ၊ ငါ ပြန်လာမှာပါ။ ပစ္စည်းတွေမှ မယူသွားသေးတာပဲ”

မင်းမင်း သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ကာ လေယာဉ်ကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများကို သိပ်မနှုတ်ဆက်ချင်။ မျက်ရည်ကျလာလျှင် မကောင်း။

မင်းမင်း လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီး လက်ပြနုတ်ဆက်မိ၏။ အားလုံးက ပြန်၍ လက်ပြကြသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်ဟန်အုပ်တိုက်

လေယာဉ်ကွင်းရှိ လူများကတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှ လက်ပြ နေသော အချောအလှ ပိုင်ရှင်လေးကိုတစ်လှည့်၊ မိန်းကလေး ၅၀ ခန့်ရှိမည့် အုပ်စုကြီးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ မိန်းကလေးရော၊ လက်ပြနေသော မိန်းကလေး များရော မျက်နှာလေးတွေ နှိမ်းနယ်ကြ၏။

မင်းမင်း လေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း အဆောင်တွင် နေစဉ်က ပျော်စရာလေးများကို ပြန်တွေးရင်း ဝမ်းနည်းစရာများကို မေ့ထားလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ဆီးကြိုရှာသည်။ ဖေဖေမျက်နှာ ကလည်း ပြုံးနေသည်။

“မေမေကလည်း မင်းမင်းကို ဘာလို့ အတင်းခေါ်ရတာလဲ”

“ဟာ... သမီးရယ်၊ မေမေက သမီးနဲ့ အကြာကြီး ခွဲနေခဲ့ရ တာပါကွယ်၊ ကိုယ့်သမီး ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ မရှိတော့ တစ်ရက် မှ စိတ်မအေးရဘူး၊ ငါ့သမီးလေးများ နေမကောင်း ဖြစ်နေမလား၊ ငါ့သမီးလေးများ သွားရင်းလာရင်း အန္တရာယ် ကြုံနေလေမလားနဲ့ ပူနေတာ အချိန်ပြည့်ပါပဲ၊ ဘာလဲ၊ သမီးငယ်က ပြန်မလာချင်သေး လို့လား”

မင်းမင်း မေမေကို သနားသွားရပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ မင်းမင်းကလည်း မေမေကို အမြဲ သတိရနေတာပါပဲ၊ အခုလို ချက်ချင်းကြီး ပြန်လာရတော့ မင်းမင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်ဟန်အုပ်တိုက်

ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ဖြစ်ရမယ် သမီးရယ်”

မေမေက မင်းမင်းကို ဖက်ထားရင်းမှ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

“ထင်တော့ ဂျသမီး ဟိုမှာ မခွဲနိုင်တဲ့လူ ရှိနေပြီထင်တယ်”

မေမေက စသလိုလိုနှင့် မင်းမင်း အတွင်းစိတ်ကို ဖောက်ထုတ်သည်။

ဘယ်ရမလဲ၊ ဒေါက်တာမင်းမင်းပါနော်။

ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်ရဲ့ သမီးပဲ။

“မေမေရယ် မင်းမင်းမှာ မူးရင်တောင် လိမ်းစရာ မရှိပါဘူး”

မင်းမင်းက ပါးနပ်စွာဖြေသည်။

မေမေက ပြုံးသည်။ ဖေဖေကတော့ တံငါးငါးနှင့် အော်ရယ်လေသည်။

“နေပါဦး သမီးရဲ့၊ ဘယ်နှယ် မူးရင်တောင် လိမ်းစရာ မရှိရမှာလဲ၊ ရှူစရာပါ သမီးရဲ့”

“ဒါကတော့ မေမေကလည်း၊ မင်းမင်းက လက်တွေ့သမားပဲဟာ၊ မင်းမင်းက ခေါင်းမူးရင် ပရုတ်ဆီလိမ်းတယ်၊ ဒီတော့ လိမ်းစရာပေါ့ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ မြတ်ရယ်”

ဖေဖေက မင်းမင်း ပြောတာကို ထောက်ခံလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

“ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ပြောမပြောချင်ဘူး၊ သူ့သမီးဘက်က ချည်းပဲ”

“မေမေကလည်း မနာလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ သမီးဖေဖေက သမီးဘက်ကပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ သွား... ရေချိုးချေ၊ ထမင်းစားမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်နော်၊ အအေးမိဦးမယ်”

“အင်းပါ မေမေရယ်၊ မင်းမင်း ခုချက်ချင်း အမြန်ဆုံးရေချိုးပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေး... အေး”

မင်းမင်းက အဲသည်လိုလိမ္မာတာ၊ ဒါကြောင့် မိဘအသည်းစွဲလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။

အခုကြည့်၊ ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လူကလည်း ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်သွားလေပြီ။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ကိုကိုဖိုးကောဟင်”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ သူတို့ ကျေးရွာကွင်းဆင်းဖို့ လုပ်နေကြတယ် သမီး”

မင်းမင်းက ရေချိုးခန်းမှ လှမ်းအော်ပြောနေလေသည်။

“ဟာ... ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးလည်း လိုက်သွားချင်လို့တာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မရှည်နဲ့ မင်းမင်း၊ မေမေ မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုနေရာထဲသွားပါ၊ ဒီနေရာလည်းရှုပ် မလုပ်နဲ့”

မေမေက အပြတ်ပြော၏။ နို့မဟုတ်လျှင် မင်းမင်းက နားပူ နားဆာ လုပ်ဦးမှာ မဟုတ်လား။

“မေမေတို့က ဒီလိုပါပဲ၊ မင်းမင်းကိုဆို ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့၊ တစ်ခါတည်း သိပ်ပြီးသည်းတာပဲ၊ ဗိုက်ထဲပြန်ပြီး မျိုချလိုက်ပါလား”

“မျိုချလို့ မရလို့ဟဲ့”

“အဟင်း”

မေမေစကားကြောင့် မင်းမင်း ရယ်မိသည်။

သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မေမေပဲ။

“မင်းမင်း”

“ရှင်... မေမေ”

“မနက်ဖြန် သမီး၊ ဒေါ်လေးအိမ်သွားမယ်၊ လိုက်မလား”

“မလိုက်ဘူး”

“အေး... မလိုက်နဲ့၊ အမေနဲ့ဆို ဘယ်သွားသွား မလိုက်ချင် တာချည်းပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်ချစ်သလောက် ပြန်မှ မချစ်ကြဘဲ”

မင်းမင်းက မေမေကို သည်သို့စလေတိုင်း မေမေကလည်း အခုလို ပြောနေကျပင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေကော ပါမှာလား”

“ညည်းဖေဖေလိုက်ရင် အိမ်က ဆေးခန်းမှာ ဘယ်သူထိုင်မလဲ”

“မင်းမင်း ရှိသားပဲ”

“ညည်းက ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ”

“မေမေကလည်း၊ မင်းမင်းလည်း ဆရာဝန်ပဲဟာ”

“ဘယ်မတုန်း၊ ဆမနံပါတ်”

“အင်း... ဒါကတော့...”

“အင်း... ဒါကတော့ မလုပ်နဲ့ သမီး၊ ဆမနံပါတ် မရသေးဘဲ ဆေးကုလို့ မရဘူး”

“နောက်ပြီး ရမှာပဲဟာ”

“အေး... ရတော့မှထိုင်”

“မေမေကလည်း”

“ကဲ... မိရှည်၊ မပြီးသေးဘူးလား၊ အအေးမိတော့မှာပဲ”

“ပြီးပါပြီ မေမေရဲ့”

မင်းမင်း အခန်းသို့ပြန်လာကာ အဝတ်အစားလဲ၊ ခေါင်းပြီး ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင် ဖေဖေနဲ့မေမေက စကားပြောရင်း စောင့်နေသည်။

မင်းမင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆီလျှင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ်က စောင့်ရမှာ မဟုတ်လား။ ခုတော့...

အတွေးစကိုဖြတ်ရင်း ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး”

မေမေအသံကြောင့် မင်းမင်း လန့်သွားသည်။

“ဘာလဲ မေမေ”

“ကြည့်စမ်း... အဖျင်းထူလိုက်တာ၊ သွား... သနပ်ခါးသွားလိမ်းစမ်း”

“ဟာ... မေမေကလည်း မလိမ်းချင်ပါဘူး”

“မလိမ်းလို့မရဘူး၊ သွားလိမ်း”

“အင်”

မင်းမင်း မျက်နှာစူကာ ခွဲလိုက်သည်။

“ကဲ... ထမင်းစားပြီးရင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သနပ်ခါးနဲ့ မြင်ချင်တယ်၊ မေမေအခန်းထဲမှာ မနေ့ကမှ ဝယ်လာတဲ့ သနပ်ခါးတုံး အသစ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကိုလိမ်း၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြတ်ကလည်းကွာ၊ သမီးအပေါ် သိပ်မတင်းပါနဲ့၊ သမီးလည်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ”

“တော်ကတော့ အမြဲတမ်း ကာဆီးကာဆီးပါပဲ”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ပြောနေသည်များကို မင်းမင်း သည်းမခံနိုင်တော့။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်းမင်း ဆာလှပြီ”

“စားလေ သမီးရဲ့”

“စား... သမီး စား”

သည်လိုကျတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေပါ မင်းမင်းကို ဂရုတစိုက် ပြောရှာပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကမှ မစားသေးတာ”

“ဟုတ်သားပဲ မြတ်ရဲ့”

“ကဲ... စားကြစို့”

မေမေက ကြက်အသည်းကို ဖေဖေနှင့် မင်းမင်းအား တစ်သောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲကျွေး၏။

မင်းမင်းက စ၊ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှ မစဖြစ်တော့ပါ။

ဪ... မိန်းမသားတို့ဘဝဟာ အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်လာလျှင် ကိုယ့်လပ်၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက်သာ ရှေ့တန်းတင်ကြရသည့် အဖြည့်ခံများပင် မဟုတ်လား။

မိမိဘဝတွင် သည်ခင်ပွန်း၊ သည်သားသမီးများအတွက်သာ အဓိက၊ မိမိအတွက် နောက်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ခုလည်းကြည့်၊ ကြက်သား အသည်းဖတ်ကို ဖေဖေကို တစ်ဝက်၊ မင်းမင်းကို တစ်ဝက်ခွဲပေးလိုက်ပြီး မေမေကျတော့ မစားရှာပါ။

မေမေရယ်...

မင်းမင်း မေမေဘဝကို သနားသွားသည်။ မေမေက ထိုအဖြစ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၅၈

ပန်းသီခိုင်

ကို မသိရှာ။

မေမေစိတ်ထဲတွင်လည်း သည်လိုကျွေးလိုက်ရသည်ကို ပီတိဖြစ်နေမည် ထင်ပါသည်။

အစတုန်းက မင်းမင်းသည် ကလေးမို့ မသိတတ်သည်က ထားဦး၊ အခု မင်းမင်းသည် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ မေမေအပေါ် ဝဲ့ညှာရပါလိမ့်မည်။

မင်းမင်း ထမင်းဆက်စား မဝင်တော့။

“သမီးငယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်နေလို့လား သမီး၊ ရေသောက်လိုက်လေ”

ဝိုင်နေသော မင်းမင်းကို မေမေက အကြင်နာစာတားဆိုပါသည်။

မေမေအကြင်နာကြောင့် ပို၍ပင် မျိုမကျတော့။

“သမီးငယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

ဖေဖေတလည်း မင်းမင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

မင်းမင်းက ပန်းကန်ထဲတွင် ရှိနေသော အသည်းဖတ်ကို ထက်ဝက်ပိုင်းကာ မေမေပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့၏။

မေမေနဲ့ဖေဖေက နားမလည်စွာ မင်းမင်းကို ကြည့်သည်။

“မေမေ တစ်ဝက်စားနော်၊ နောက်ဆို မေမေရယ် ကြက်သားဝယ်ရင် အိမ်မှာ လူရှိသလောက် အသည်းကိုလည်း ဝယ်ပါ၊ ဒါမှ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၁၉

မေမေ စားဖြစ်မှာပါ၊ မဟုတ်ရင် ဟိုလူ့ဖို့ ဒီလူ့ဖို့နဲ့ မစားဖြစ်တော့ဘူး၊ သမီးတို့အားလုံး ပညာတတ်ချင်းပဲ၊ ငွေရှာနိုင်ပါတယ် မေမေ၊ အရေးကြီးတာက ဖေဖေနဲ့မေမေ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းနေရဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေရဖို့က အဓိကပါပဲ မေမေ”

မင်းမင်း ပြောချင်သည်များကို အရည်ကြီးပြောချကာ ထမင်းဆက်စားလေသည်။

မင်းမင်းစကားကြောင့် ဖေဖေက ကြည်ကြည်လင်လင်ပြီးသည်။ မေမေကတော့ မင်းမင်းကို အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

ငါ့သမီးလေး ဘယ်အချိန်ကများ အမေအပေါ် သိတတ်သွားပါလိမ့်။

အတွေးနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် ကြည်နူးသွားရပါတော့သည်။

သိတတ်လိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ... ဒါလား၊ သမီးက ဘွဲ့မှမရသေးပဲကွ၊ ရတော့ ထည့်မှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ အခုထည့်ပေး၊ ဒေါက်တာမင်းမင်း သာလို့ ထည့်ပေးရမှာပဲ”

“မင်းမင်း အဖေ့ကို ဘာတွေ ဇွတ်ခိုင်းနေပြန်ပြီလို့”

“မင်းမင်းနာမည် ထည့်ခိုင်းနေတာပါ”

မင်းမင်းက အိမ်ရှေ့ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အဖေ့ကို ပြသည်။

“ညည်း ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ဒါတိုင်းလိုဆိုးတိုင်း အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး”

“နေပေါ့”

မင်းမင်း ခြေဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့... သမီး လာ... လာ၊ အဖေကြီး ထည့်ပေးမှာပေါ့”

ဖေဖေက လှမ်းခေါ်သည်။

“တော်နော်... အလိုမလိုက်နဲ့လို့ပြောလည်း မရဘူး”

“မြတ်ကလည်းကွာ၊ ကလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ မိဘကို ဆိုးဆိုးနေတာပါကွယ်၊ ဆိုးပါစေ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ မြတ် မပြောတော့ဘူး၊ ကြိုက်သလို အလိုလိုက်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း(၆)

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“မင်းမင်းနာမည်ကျတော့ မပါဘူး”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“သွားပါ၊ ဖေဖေတို့က မတရားဘူး”

“ဟောဗျာ... သမီးက ဘာတွေ စိတ်ကောက်နေတာလဲကွ”

“ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ ဒေါက်တာဦးသာမောင်၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်၊ ဒေါက်တာမင်းမောင်မောင်၊ ဒေါက်တာမင်းအောင်အောင်၊ ဒေါက်တာ မင်းနောင်နောင်၊ ဒေါက်တာ မင်းခေါင်ခေါင်၊ ဒေါက်တာ မင်းရာဇာတ်၊ အကုန်လုံး နာမည်ပါပြီး မင်းမင်းနာမည်ကျတော့ မပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် စိတ်ဆိုးသွားသည်ကိုကြည့်ကာ ဦးသာမောင် ပြုံးသည်။

“အင်း... အစတုန်းက သမီးပဲ စိတ်ကောက်တတ်တယ် ထင်တာ၊ ခုတော့ သမီးက အမေတူကိုး၊ မြတ်ရေ အမေနဲ့သမီး ဘယ်သူ့ကို ကိုမောင် အရင်ချောရမှာလဲ”

ပြုံးတုံ့နှင့် ပြောနေသော ဦးသာမောင်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်လည်း ပြုံးမိတော့၏။

“မြတ်က စိုးရိမ်လို့ပါ ကိုမောင်ရယ်”

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြတ်ရယ်၊ သမီးက ကလေးမဟုတ် တော့ပါဘူး၊ လိမ္မာမှာပါ”

“အင်း”

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် ခေါင်းညိတ်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ မင်းမင်း အခန်း လာခဲ့သည်။

မင်းမင်းက ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ငေးနေသည်။

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်ကို မြင်သောအခါ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာစုသွားသည်။

“သမီး”

မထူးပါ၊ လှည့်လည်းမကြည့်။

“သမီး ဈေးကို လိုက်မလား၊ သမီး ကြိုက်တဲ့မုန့် အားလုံး မေမေ ကျွေးမှာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“တကယ်လား”

မင်းမင်း ပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် ရယ်လိုက် မိသည်။

“မေမေ ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟောရှင်... ရယ်တာပဲ၊ မရယ်ရှာဘူးလား”

မင်းမင်းက ဘာမှမပြော။

“မေမေ”

“ရှင်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်က ရိုရိုသေသေ ထူးလိုက်တော့ မင်းမင်း ချက်နှာ ပြုံးသွားတော့သည်။

“မင်းမင်းနာမည် မထည့်ပေးဘူးလား”

“ထည့်ပေးမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးကလည်း သိပ်ကြွားချင် ဘာကိုး”

“သမီးက ဖြစ်နိုင်ရင် သမီး ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း လူသိ အစိုးရကြား ကြေညာချင်တာ”

“ဘယ်လို... လူသိအစိုးရကြား၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မင်းမင်း ရယ်၊ လူသိရှင်ကြားပါ”

“အခုခေတ်မှာ ရှင်ဘုရင်မှ မရှိတော့တာ၊ အစိုးရပဲရှိတော့ လူသိအစိုးရကြားပေါ့ မေမေရယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ဖြစ်ရမယ် မင်းမင်းရယ်”

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် သမီးစကားကြောင့် ရယ်လေတော့၏။

“အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ ဈေးသွားရအောင်”

“အင်းပါ”

မင်းမင်း မေမေနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။
မေမေ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်သွားတော့ မင်းမင်း ကိုကိုဖိုးအခန်းသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုဖိုး”

“ဘာလဲ... ဗရတ်မလေး”

“ဟင့်... မင်းမင်းကိုများ ပြောလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး”

“ကြည့်ပြီးတော့ ပြောတာပဲ၊ မေမေနဲ့မေမေကို ရှုပ်ပြီး ငါ့ဆီ
ကို လာပြန်ပြီလား”

“အဟဲ့”

“ဘာအဟဲ့လဲ၊ သွား... သွား၊ ငါ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

မင်းမင်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ အဟဲ့လုပ်လိုက်ရသည်။

မင်းမင်း ကိုကိုဖိုးဆီလာခြင်းက အကြံနှင့်။

မင်းမင်းကို ဘီးတပ်ဖိနှပ်စီး သင်ပေးဖို့၊ ကိုကိုဖိုးက သည်လို

နေရာမှာ ရေရေလည်လည် ကျွမ်းကျင်သည်။

မေမေ မသိအောင် သင်ပေးဖို့ စည်းရုံးရတော့သည်။

“ကိုဖိုးက သိပ်အထာကိုင်တာပဲ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း”

ရှိတာ ဆူဖိုဟောက်ဖို့ပဲ၊ မလာနဲ့ဆိုလည်း သွားပါတော့မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ကိုကိုဖိုး ပြန်ခေါ်မည်ဆို
တာ သိသည်ပေါ့။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“အေး... အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ခေါ်နေတာ မကြားချင်
ယောင် ဆောင်နေလည်း ရတယ်၊ မခေါ်တော့ဘူး”

အင်း... သိပ်မူလို့မဖြစ်၊ တော်ကြာ မခေါ်မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်
နေဦးမယ်။

မလှည့်ချင်လှည့်ချင်ပုံဖြင့် မင်းမင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... လား ဒီမှာထိုင်၊ ပြော... ဘာပူဆာဦးမလဲ”

“ပူဆာမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီ တောင်းမလို့ပါ”

“စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့၊ နေပါဦး၊ ဘာလုပ်ခိုင်းမှာလဲ”

“မင်းမင်း ဘီးတပ်ဖိနှပ် စီးချင်လို့”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကိုကိုဖိုးက သူ့နဖူးသူ ရိုက်လေသည်။

“သေသာ သေချင်ပါတယ်၊ ငါ့ကို လူမိုက်မဝှားပါနဲ့ မင်းမင်း

ရာ၊ အေးအေးနေပါရစေ၊ မေမေ ဆူလိမ့်မယ်၊ နင့်ကို သင်ပေးရင်
ဆူရုံတင် မကဘူး၊ ရိုက်မှာ သေချာတယ်”

ကိုကိုဖိုးက အကြောက်အကန် ငြင်းလေသည်။

“ကိုကိုဖိုးက မင်းမင်းကို မချစ်ပါဘူး၊ ကိုကိုတူးတို့ ကိုကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖိုက်တို့ဆို မင်းမင်းကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကိုကိုဖိုးက အလကားပဲ”

မင်းမင်းက ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် တိုးတိုးလေးဆိုသည်။

“ခက်တာပဲ မင်းမင်းရာ”

ကိုကိုဖိုးက ညည်းလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပူဆာပါနဲ့ မင်းမင်းရာ၊ မေမေ မကြိုက်တဲ့

အလုပ် မလုပ်ပါနဲ့”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး”

မင်းမင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“နေဦး ညီမလေး၊ စီးတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုကိုဖိုး ဘီးတပ်

မိနက်က ညီမလေးနဲ့ တော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ညီမလေးမှာ ရှိပါတယ်၊ ကိုကိုဖိုးသာ သင်ပေး”

“အင်း... သိပ်သင်ချင်ရင်တော့ မေမေ မသိအောင် လျှို့ဝှက်
လုပ်ရမှာပေါ့”

“ခါမှ မင်းမင်းရဲ့ ကိုကိုဖိုး”

“အေး... ငါတော့ ခုကတည်းက တွေးပူနေတယ် မင်းမင်း”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းမင်း ရှိသားပဲ”

“နင့်ကို ဆူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပဲ ဖိဆူမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ညီမလေးအတွက်ပဲဟာ”

“ကဲ... ကဲ ဒါပဲလား”

“အင်း... ညနေကျ သင်ပေးနော်”

“မေမေ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီညနေ အန်တီကြီးအိမ် သွားမလို့တဲ့၊ မေမေ
ရာ ပါသွားမှာ”

“အေး... အခွင့်ကောင်းပဲ၊ သင်မယ်လေ”

“အင်း... အင်း အခု မင်းမင်း မေမေနဲ့ ဈေးလိုက်သွားဦးမယ်”

“အေး”

မင်းမင်း ဖြူးထူးစွာ ကိုကိုဖိုး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သည်လိုပဲလေ။ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရရင် ပျော်
နေတာပါပဲ။

မင်းမင်းလည်း လူထဲက လူတစ်ဦး မဟုတ်လား။

“ကောင်မလေး အစ်ကို့ဆီက ဘာတွေရခဲ့သလဲ”

မင်းမင်း ပျော်နေပုံကို မေမေ ခိုပ်မိသွားသည်။

“အလကားပါ မေမေရာ၊ ကိုကိုဖိုးက ကောင်းကိုမကောင်း
ဘူး”

“အင်း၊ ငါ့သမီးက ဘယ်သူ့ကိုများ ကောင်းတယ်ထင်လို့

လဲ”

“မေမေက ကောင်းတာပေါ့”

“အေး၊ အဲဒီလို အပြောလေးတွေကြောင့် ငါပါ ညည်းလေထဲ
ချောနေတာ”

“မေမေကလည်း မင်းမင်းမေမေရယ်လို့ မပြောရဘူး၊ မင်းမင်း

အတိုင်းပဲ”

“ကဲပါ... သမီးရယ်၊ ဈေးသွားပါမယ်ဆို၊ ခုထိ ဘာမှမလုပ်ရသေးပါလား။”

“မင်းမင်း ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်မယ်”

“သဘောပဲ သမီးငယ်၊ လာ... သွားစို့”

မေမေနှင့်အတူ ဈေးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း စိတ်က ဈေးထဲမှာမရှိ။ ညနေကျလျှင် ဘီးတပ်ဖိနပ်လေး စီးရမည်ကိုသာ တွေးပျော်နေမိသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“ညနေကျ မေမေ အန်တီကြီးဆီ သွားမှာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ သမီးက လိုက်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မေးကြည့်တာပါ”

ပိုမိုသေချာသွားအောင် မေမေကို မေးလိုက်သည်။

ညနေကျတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ‘ယနေ့ ဆေးခန်းပိတ်သည်’ဟု ဆိုင်းဘုတ် တင်လိုက်၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေက ကိုကိုဖိုးရှိ၍ ဆေးခန်းကို ထားသွားခြင်းပင်။ မဟုတ်ပါက တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး နေရစ်ခဲ့တတ်၏။

ဆေးခန်းကို ပိတ်ရက်မရှိ ဖွင့်သည်။

မင်းမင်းတို့အိမ်၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော မင်းမင်းတို့၏

ဆေးခန်းသည် သံတွဲမြို့တွင် နာမည်ကြီးလေသည်။

သို့ကြောင့် လူနာများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြ၏။

“ကိုကိုဖိုး”

“ဘာလဲ မင်းမင်း”

“လာတဲ့လူနာတွေကို သနားပါတယ်”

ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် လူနာများ ပြန်သွားရသည်ကိုတော့ ချက်တစ်စိတ်မို့လား မသိ။ မကြည့်ရက်ပါ။

“ဒါတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နင် ဇွတ်ပူဆာနေတာနဲ့”

“ကိုကိုဖိုး အသိဆရာဝန် တစ်ယောက်လောက် မရှိဘူးလား”

“ရှိသားပဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အကူအညီ တောင်းမလို့ပေါ့”

“ဘာအကူအညီလဲ”

“ဆေးခန်း ခဏ လာထိုင်ပေးခိုင်းမလို့ပေါ့”

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ နေဦး ငါ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ လာတဲ့လူနာတွေကို စောင့်ခိုင်းထား၊ သိလား”

“ဘာလို့ စောင့်ခိုင်းရမှာလဲ၊ မင်းမင်း ကုန်ငွေမှာပေါ့”

“ဟိတ်... ဟိတ် အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့၊ မင်းမင်းက ဆရာမဟုတ်သေးတာ၊ ကုလို့ မရသေးဘူးကွ”

“ကဲပါ... မကုပါဘူး၊ မြန်မြန်သာ သွားခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်းမင်းသာ”

“အဟင်း”

ကိုကိုဖိုး အပြောကို မင်းမင်း သဘောကျကာ ရယ်သည်။

ကိုကိုဖိုးက သူ့သူငယ်ချင်းဆီကို အပြေးအလွှားသွား၏။

မင်းမင်းက လာသမျှ လူနာများကို စောင့်ခိုင်းထားလိုက်သည်။

မကြာခင် ကိုကိုဖိုး သူငယ်ချင်း ထစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်
ရောက်လာသည်။ အတူပါလာသော ကိုကိုဖိုး သူငယ်ချင်းဒေါက်တာ
က မင်းမင်းကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ တော်တော်နှင့် အကြည့်
လွှဲမသွားပါ။

ဟွန်း... လွန်ကိုလွန်တယ်။

မင်းမင်း အတွေးနှင့်အတူ မျက်နှာလေး စင်းမာသွားသည်။

“ကဲ... မင်းမင်း သွားကြမယ်”

“အင်း”

ကိုကိုဖိုး ခေါ်ရာနောက်သို့ သွက်သွက်လေး လိုက်ခဲ့ရသည်။
သို့သော် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကာ သူမအား ကြည့်နေသော
ဒေါက်တာအား မျက်စောင်းထိုးမိသည်။

ဒေါက်တာကြီးမျက်နှာ ပြုံးကျ၏။

မင်းမင်းကတော့ ဒေါက်တာကြီးကို ဆေးခန်းအပြင်ရောက်
သည်နှင့် မေ့သွားလေတော့သည်။

မင်းမင်းတို့ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင်ပင် ဘီးတပ်ဖိနပ်စီး သင်ကြ

သည်။

စကိတ်သည် ကတ္တရာလမ်း၊ သမံတလင်း ခင်းထားသော
သမီးများတွင်သာ စီးလိုကောင်းပါသည်။ အကောင်းဆုံးကတော့
နေခဲပြင်ပေါ်မှာပေါ့။

မင်းမင်းတို့ စီးသောလမ်းက မြေနီလမ်း၊ ဂင်ကျော့ခင်း
ဘေးသောလမ်း။ သည်လမ်းတွင်ပင် မင်းမင်း စီး၍မတတ် ပြန်နေ
သည်။

ဘီးတပ်ဖိနပ်က စီးစရာမလိုဘဲ မင်းမင်းကိုယ်တိုင် ပါသွားသည်။
အရှိန်မထိန်းနိုင်၍ လဲသည်က အခါခါ။

ကိုကိုဖိုးက ရယ်သည်။

“ကိုယ်ကို နည်းနည်းမော့ထား၊ သူ့ဘီးသားသွား လျှော့သွား
သိမ့်မယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိမှပေါ့၊ ခုတော့ မင်းမင်း ကိုယ်ကြီးက
တောင်တောင်ကြီး၊ ကဲ... ထ နာသွားပြီလား”

“ဟင်း”

မင်းမင်း သက်ပြင်းချသည်။

“စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

ကိုကိုဖိုးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မေးသည်။

“မပျက်ပါဘူး”

မင်းမင်း သွက်သွက်ကလေး ဖြေလိုက်သည်။

စီးရင်းစီးရင်းနှင့် မင်းမင်း ကျွမ်းလာသည်။

ဘီးတပ်ဖိနပ်လေး စီးရသည်ကို မင်းမင်း အရမ်းပျော်ပါသည်။
ရေခဲပြင်ပေါ်မှာများ စက်တံစီးရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းပါလိမ့်မည်
နည်းဟု တွေးမိသည်။

“ကဲ... မေမေတို့ ပြန်လာတော့မယ်၊ နားကြစို့”

“ဟာ... ကိုကိုဖိုးကလည်း၊ စီးလို့ကောင်းနေတာကို”

“အေး... နင် နောက်ထပ်မစီးချင်ရင် လုပ်ပေါ့”

ကိုကိုဖိုး၏ စကားကြောင့် မတော်ချင်တော်ချင်နှင့် တော်လိုက်
ရသည်။

နောက်နေ့ပျားတွင်လည်း မေမေ မရှိချိန်၌ မင်းမင်း ဘီးတပ်
ဖိနပ် ဆင်းစီးလေသည်။

မေမေအလှူစာတွင် ခိုးစီးရသည်ကား ပို၍ပင် စီးလို့ကောင်းသေး
တော့သည်။

ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အခန်း(၇)

“ဟယ်... သမီးငယ်၊ အမယ်လေး... အမယ်လေး”

မေမေအော်သံကြောင့် မင်းမင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟန်ချက်
ဓမ္မက ယိုင်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့... သမီး”

မင်းမင်း မေမေအနားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“လာခဲ့... လာခဲ့၊ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့၊ တုတ်ပါကောက်ခဲ့”

မေမေ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

မင်းမင်းလည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

မိပြီပေါ့။

သူနိုး လူမိပြီပေါ့။

စီးကောင်းကောင်းနှင့်မို့ မေမေ ပြန်လာမည့်အချိန်ကို မေ့သွား

သည်။

“မင်းခေါင်ခေါင်”

“ဗျာ... မေမေ၊ လာပြီ”

မင်းခေါင်ခေါင် ထွက်လာသည်။

မင်းမင်းနှင့် မေမေကိုကြည့်၍ မင်းခေါင်ခေါင် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကဲ... လာစမ်းပါဦး၊ ကလေးကို ဘာလို့ ဒါတွေစီးတတ်အောင် သင်ပေးရတာလဲ”

“ဗျာ... ဟို”

“ဘာ... အခုမှ ဟိုတွေဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း မသင်ပေးဘဲ ဒီကလေး မတတ်ဘူး”

“ဟ... မေမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို လာဂျီတိုက်နေတာ၊ မသင်ပေးလို့ ရမလား”

“မင်းသဘောပဲဥစ္စာ၊ မင်း မသင်ပေးလို့ ကလေးက မင်းကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ကဲပါ... ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ ထားပါ”

“အေး... မင်းအပြစ်ပဲ၊ မင်း မထားလို့ ဘယ်သူ သွားထားရမလဲ”

ကိုကိုဖိုးက မင်းမင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ စစ်ကူတောင်းသည့် သဘော။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မေမေကလည်း မင်းမင်းက အတင်းသင်ခိုင်းလို့ သင်ပေးတာပါ၊ ကိုကိုဖိုးကို မဆူပါနဲ့”

“သွား... သွား နှစ်ယောက်လုံးသွားတော့၊ အေး... နောက်တစ်ခါ ဒီစက်တံစီးရင် မင်းမင်း အရိုက်ခံရမယ်၊ ကြားလား”

“အင်းပါ၊ မေမေ မတွေ့အောင် မင်းမင်း သတိထားစီးပါမယ်”

“တယ်... ဒီကောင်မလေးတော့နော်”

မင်းမင်း မေမေအနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ကိုကိုဖိုးကို မေမေ ထပ်ဆူနေလေသည်။

ခဏကြာတော့ ကိုကိုဖိုး မင်းမင်းအနား ရောက်လာသည်။

“တော်ပြီ၊ ညည်းကို နောက် ဘာမှမသင်ပေးတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုဖိုးရဲ့”

“ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးတာကိုး”

“ကိုကိုဖိုးကို ဆူသလား”

“မဆူဘဲ နေပါ့မလား”

“ကောင်းတယ်”

“ဘာ”

“အဲ... ဘွားတေး မကောင်းဘူး”

“တော်ပြီ၊ နင်နဲ့ စကားပြောရင် အချိန်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်၊ ငါ သွားတော့မယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကြွရှင် ကြ... ကြ နားငြီးသက်သာပါတယ်”

ထွက်သွားသော ကိုကိုဖိုးကို မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် လှမ်းစလိုက်သေး၏။

ဒါပါပဲ။

မင်းမင်းတစ်ယောက် ဘီးတပ်ဖိနပ် စီးတတ်သွားပြီပေါ့။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါက်တာ။

“ဘာလဲ”

“မင်းကိုကို ရှိသလား”

“မရှိဘူး”

ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့ ယုံသွားသည်။

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ စပ်စုတဲ့လူက ရှိသေးတယ်”

တကယ် စိတ်ရှုပ်နေဟန်ဖြင့် မင်းမင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်တာလဲ”

“ကိုကိုဖိုး မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“မိန်းမနောက် လိုက်သွားပြီ”

“ဟာ... ဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘဲ နောက်ပါမလား၊ အခု မေမေတို့က အမွေပြတ်ခွန်လွှတ်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဟာ... ဒီကောင် ဒီလောက်မိုက်လို့လား”

“ကိုကိုဖိုးက အစတုန်းက မမိုက်ပါဘူး”

“အင်း”

မင်းမင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောတော့ သူက စိတ်ဝင်စားသွားသလိုရှိသည်။

“ဒါပေမဲ့ အပေါင်းအသင်း မကောင်းတော့ ပျက်စီးတာပေါ့”

“ဘယ်လို”

သူ ရှူးရှူးရှူး ဖြစ်သွားတာကို ကြည့်၍ ရယ်မိ၏။ သူ့ကို ဗုတ်ခတ်ပြောတာကိုး။

“ဒါနဲ့ ဘယ်ကမိန်းကလေးနဲ့လဲ”

“မသိဘူး”

“ဟာ... ဒါဆို မိန်းမခိုးပြေးတာ ဟုတ်ပါ့မလား”

“မသိဘူး၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

“မင်းမင်း နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မင်းမင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကိုနောက်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

မင်းမင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ... မင်းမင်းတို့ သူ့ကို မရှာကြဘူးလား”

“မရှာဘူး၊ ဒေါက်တာအိမ်မှာကော မရှိဘူးလား”

“ဟာ... ဘယ်ကရှိရမှာလဲ”

ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်ပုံကိုကြည့်ရင်း မင်းမင်း ရယ်ချင်သည်။

“မသိဘူးလေ၊ မင်းမင်းကိုကိုက ဒေါက်တာနဲ့ အခင်ဆုံးပဲ၊
ဒေါက်တာအိမ်မှာ မရှိရင်တောင် ကိုကိုဖိုး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
တော့ သိမှာပေါ့”

“မသိပါဘူး၊ တကယ်ပါ”

“မယုံပါဘူး”

“ဒုက္ခပဲ၊ တကယ်မသိတာပါ”

“သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ ပြောပါမလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းမင်းရော ကိုယ် စုံစမ်းကြည့်ပါဦး
မယ်”

“မင်းမင်းကို ညာလို့ရတိုင်း ညာမနေနဲ့၊ ကိုကိုဖိုး ဘယ်မှာ
ရှိလဲပြော၊ မပြောရင် မေမေနဲ့တိုင်မယ်”

“မတိုင်ပါနဲ့ကွာ”

“တိုင်မှာပဲ၊ ကိုကိုဖိုး ရှိတဲ့နေရာ သိလျက်သားနဲ့ မပြောဘူး
လို့ သွားတိုင်မယ်”

မင်းမင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“နေပါဦးကွာ၊ မင်းမင်းကိုကို ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်း
ပြီး ခုချက်ချင်း မင်းမင်းဆီ လာပြောပါမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါကွာ”

“ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“၂ နာရီ”

“ဟာ... များတာပေါ့”

“အဲဒီလောက်တော့ ကြာမှာပဲကွ၊ စုံစမ်းရဦးမှာ”

“အင်း”

“ကဲ... သွားမယ်”

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

“အေးပါကွာ”

“၂ နာရီနဲ့ ပြန်မလာရင် မေမေနဲ့ တိုင်မယ်”

“မလွယ်ပါလား”

ဒေါက်တာ ထွက်သွား၍ အိမ်ပေါက်ဝ အရောက်မတော့
တို့ကိုဖိုး ထွက်လာသည်။

“ဟေ့... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟာ... မင်းခေါင်”

“အေး... လာလေကွာ”

“ဒါနဲ့”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်း မရှိတော့။

လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေပြီ။

“ဒါနဲ့ မင်းက ငါနဲ့မတွေ့ဘဲ ဘာလို့ ပြန်သွားတာလဲ”

“မင်းညီမက မင်းမိန်းမနောက် လိုက်သွားပြီဆို”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ မသိဘူး၊ မင်းကလည်း သူ့စကား ယုံတာပဲလား။”

“ဟ... အတည်နဲ့ ပြောတာကိုး”

“အေးကွာ၊ ငါ့ညီမလောက်ဆိုတာ ငါ့ညီမပဲ ရှိတယ်”

“ချစ်စရာလေးပါကွာ”

မင်းခေါင်ခေါင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်၏။

ယောက်ျားချင်းမို့ နားလည်လိုက်ပါသည်။ သည်ကောင်မင်းမင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဟူ။ သို့ပေမဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ နေလိုက်ရသည်။

“ဘယ်က ချစ်စရာလေးရမှာလဲ၊ တကယ်စိတ်ကုန်စရာလေးပါဟာ”

“အင်း... ဆိုးတာတော့ တကယ်ဆိုမှာ သေချာတယ်၊ ခုတောင် ငါ့ကို မင်းရှိတဲ့နေရာ စုံစမ်းခိုင်းနေတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါများ လျှောက်စုံစမ်းမိရင် မင်းလည်း သွားပြီ၊ ငါလည်း အပေါကြီး ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အေး... အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ မင်းမင်းရေ... ဟေ့... မင်းမင်း”

“မရှိဘူး သားရေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ် သွားလေရဲ့”

“လူတစ်ယောက်ကို မဟုတ်မဟပ် ပြောပြီးပြီဆိုရင် သူ့ကို

အခုအနတောင် ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ တကယ်ချာတိတ်မပဲ”

“ကဲပါဗျာ... လာရင် ဆူမနေပါနဲ့၊ သူ ပျော်လို့စတာ နေမှာပါ”

မင်းခေါင်ခေါင်က သဘောတွေ စွတ်ကောင်းနေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“မင်းက ဒီလောက် သည်းမနေနဲ့၊ ငါ့ညီမကို ငါကဆွဲဖို့ ဆေးပါသေးတယ်ဟ” ဆိုသည့်အကြည့်။

ကိုသိသားနဲ့

၈၃

အခန်း(၈)

“မေမေ”

“ဘာလဲ မင်းမင်း”

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“သမီး ရန်ကုန်ကို ခဏသွားချင်ပါတယ်”

မေမေကတော့ မင်းမင်းကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ဖေဖေကတော့ ဘာမှမပြော။

မင်းမင်း ထစ်ခနဲဆို စိတ်ကောက်၍မနေမှန်း သိသဖြင့် အလိမ္မားသုံးရလေ၏။

“ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေယူရင်း၊ ကျောင်းအခြေအနေ စုံစမ်းရင်းပေါ့ မေမေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နေပါဦး သမီး၊ သမီး ပြန်လာတာ ဘယ်လောက်ရှိသေးသလဲ”

“တစ်ပတ်ကျော်ပါပြီ မေမေ”

“အင်းလေ သွားချင်လည်း သွားပေါ့၊ သိပ်ကြာကြာမနေနဲ့နော်၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲနေ၊ ကြားလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ သမီး အမြန်ပြန်လာမှာပါ”

မင်းမင်း ပျော်သွားသည်။ မေမေ အလွယ်တကူ ခွင့်ပြုလိုက်

ပြီ မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းများထံသို့ အကြောင်းကြားမနေပါတော့။ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်လျှင် အံ့သြသွားအောင် အကြောင်းမကြားစေဘူးပါ။

“မေမေ သမီး မနက်ဖြန် သွားချင်တယ်”

“လေယာဉ်လက်မှတ်ရတဲ့နေ့ သွားပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုံးလေးရက် စောင့်ပြီးမှ လေယာဉ်လက်မှတ် ရလေ၏။

ရန်ကုန်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

သူငယ်ချင်းများအတွက် မိမိဒေသထွက်ကုန်များကို လက်ဆောင် ယူခဲ့မိသည်။

မင်းမင်း ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းများ အံ့သြသွားသည်။

“ဟယ်... မင်းမင်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၈၄

ပန်းသီရိဝံ

ဒီကိုသိသားနဲ့

၈၅

“ဟေ့... မင်းမင်း လာပြီ”

“ဟော... မင်းမင်း တကယ် ရောက်လာတာကိုး”

တစ်ဆောင်လုံး ဆူညံသွားတော့၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နောက်လိုက်စ၊ လိုက်နှင့် ကြည့်နဲ့စရာကို

ပင်။

“မင်းမင်း မိန့်သွားတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဝလာတာ”

“အသားလည်း ဖြူလာတယ်”

“မည်းသွားတာများ”

“ဟ... ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီဟယ်”

“တို့က အမှန်ပြောတာ”

“ဘယ်သူကကော ညာပြောလို့လဲ၊ မြောက်ပြောလို့လဲ”

“မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဝေတော့တာပဲ”

“မင်းမင်းစုတ် ငါတို့ကို နားတွေ၊ ကျွဲတွေလို ပြောတာပေ

ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ တို့မှာတော့ သူ့ကို သတိရလိုက်ရတာ၊ သူက
တော့ ပြောရက်တယ်၊ တကယ်ပဲ”

“နင်တို့က ငြင်းနေကြတာကိုးဟဲ့၊ စိတ်တိုလာပြီပေါ့”

“မင်းမင်း လာမှာပဲ တို့အဆောင်ကြီး စည်တော့တယ်”

“မေမေက အများဆုံး နှစ်ပတ်ပဲ နေရမယ်တဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

“ဟာ... အခုမပြောနဲ့ဦး၊ ခုပဲရောက်တယ်၊ အခုပြန်စကား

ပြောတော့ နားခါးတယ်”

“ကပါဟယ်... ပျော်ပျော်နေကြရအောင်”

“အေး... ကောင်သားပဲ”

၈

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

အသုံး(၉)

“မင်းမင်း”

“ဘာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမယ်၊ လိုက်မလား”

မင်းမင်း အဆောင်ကိုရောက်သည်မှာ တစ်ပတ် ရှိခဲ့လေပြီ။
သည်နေ့တော့ သွားစရာမရှိ၍ အနားယူမည်ဟု စိတ်ကူးထားကာမှ
သုငယ်ချင်းများက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားရန် ခေါ်လေပြီ။

“အေးလေ၊ လိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဆို မြန်မြန်ထဟာ၊ ထို ပြီးနေပြီ”

“အေးပါ၊ လုပ်လိုက်ရင် အလေ့တကြီးပဲ”

မင်းမင်း နေရာမှထကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။
ခေါင်းပြီးကာ ထလိုက်ခဲ့တော့၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၈၇

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသည် လူကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေလေသည်။

“နှင်တို့ သွားဟာ၊ ငါ ဒီကပ် စောင့်တော့မယ်”

မင်းမင်းက ဈေးထဲ မဝင်ဘဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် လူတစ်ဦးမှမရှိ။ ရောင်းသူအမျိုး
သမီးတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

“အန်တီ ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ”

“အေး... အေး”

အန်တီကြီး ခေါက်ဆွဲထည့်နေစဉ် မင်းမင်း လမ်းသွားလမ်း
လာများကို ငေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ဘေးတွင် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကား
ထဲမှ မွန်မွန်ရည်ရည် အသက် ၄၇ နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိမည့် လူကြီး
အစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ပြီး အရောင်
သွက်နေသည်။

တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေပုံ ရသည်။ သူသည်
မင်းမင်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“သမီး... သမီး... လဲဦး... လဲဦး”

“ရှင်”

မင်းမင်း အံ့ဩသွားသည်။

မင်းမင်းကို လူမှားနေသည်ပဲလေ။

“သမီး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ တူလွန်းလို့ပါ သမီးရယ်”

လူကြီး၏မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွားလေသည်။

မင်းမင်း ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ငါ့သမီးလေး လဲ့ဦးနဲ့ တူလိုက်တာ”

ဦးချစ်ဆွေက မိမိရှေ့ရှိ မိန်းကလေးကို သေချာကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။ ဝေများ မြင်ရင် သူ့သမီးလို့ပဲ ထင်မှာ။ တစ်ဆက်တည်း ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခက်ဝေကို သတိရမိသည်။ သမီး သေဆုံးပြီးမှ ဒေါ်ခက်ဝေသည် ကျန်းမာရေး မကောင်းရှာ။

“ခွင့်ပြုပါဦး သမီး”

“ရှင်”

မင်းမင်းက ခုထိ အံ့အားသင့်နေတုန်းပင်။ လူကြီးက ပြောပြော ဆိုဆို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မင်းမင်း ထွက်သွားသောလူကြီးကို လိုက်ကြည့်ရင်း သနားသွားသည်။

‘လဲ့ဦး’ဟု လူများခေါ်လိုက်ပုံက တကယ့်ကို တဆွေးတမြည့် နိုင်လွန်းသည်။

လဲ့ဦးနှင့် သည်လူကြီးသည် မည်သို့ပတ်သက်သည် မသိ။ တော်တော် သံယောဇဉ်ရှိပုံပင်။

ထိုလဲ့ဦးဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်ရောက်သွားသနည်း။

လူကြီးသည် လဲ့ဦးဆိုသော မိန်းကလေးကို လိုက်ရှာနေခြင်းပေလား။

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

မင်းမင်း လန့်၍ ကိုယ်လေးတုန်သွားသည်။

“ဘာလဲ သူငယ်ချင်းတို့”

သူငယ်ချင်းများက မင်းမင်းအဖြစ်ကို မသိရှာ။

“အပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီဆိုင်က ပိတ်ထားတယ်ကွ”

“မနက်ဖြန် လာပေါ့”

“အေး... အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့ဟယ်”

“ကဲ... နင်တို့ရော မုန့်စားကြလေ”

မင်းမင်းတို့အားလုံး ခေါက်ဆွဲ စားနေကြသည်။ သို့သော် မင်းမင်းစိတ်သည် မျက်လုံးအပြူးသား တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူမကို ‘သမီး’ဟုခေါ်သည့် လူကြီးကို ပြန်တွေးရင်း သနားမိသည်။

အဆောင် ပြန်ရောက်တော့လည်း သည်အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားမိသည်။

ညနေဘက်ကျတော့ ကိုကိုဇမ်းနှင့် ကိုကိုသရီး ရောက်လာကာ အိမ်ပြန်ဖို့ပြောသည်။

မင်းမင်းသည် မနက်က လူကြီးအကြောင်းကို ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုများက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြသည်။ နောက်ဆုံး တော့...

“လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားပေါ့ ညီမရယ်”

ဟုသာ ဆိုကြသည်။ သို့သော် မင်းမင်း စိတ်ထဲမှာတော့
သူမနှင့် ခွဲမရအောင်တူသည့် မိန်းကလေးကို မြင်ချင်လာသည်။
စိတ်စင်စားမှု ဖြစ်ထွန်းလာ၏။

အခန်း(၁၀)

“မင်းမင်း”

“ဘာလဲဟင်”

“လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

မင်းမင်း စိတ်မပါသလို မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုလေ”

“အေး... လိုက်မှာပေါ့”

မင်းမင်း မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

မနေ့တုန်းက လူကြီးကို သွားသတိရမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်နေ့များ တွေ့ဦးမလားဟူသော အတွေးနှင့်ဖြစ်သည်။

လိုအတူ...

၉

ပန်းသိခိုင်

ပါရမီရှိ ခြံကျယ်ကြီးထဲရှိ တိုက်ကြီးထဲတွင်မတော့ ဦးချစ်ဆွေ
နှင့် ဒေါ်ခက်ဝေတို့ စကားပြောနေကြသည်။

“ဝေ”

“ဘာလဲ ကိုဆွေရယ်”

“ဝေရယ် ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွာ”

“မပျော်ပါဘူးရှင်၊ ဝေသမီးလေးလေ ဝေအရှေ့မှာ သွေး
အတောင့်လိုက်အန်ပြီး သေခဲ့ရတာကို ဝေ ပျော်ပါ့မလား၊ ကိုဆွေရယ်၊
ပျော်နိုင်ပါ့မလားတော်”

“ဝေရယ်”

“ဇနီးသည်ကို သနားစွာ ကြည့်မိသည်။

“ဝေမှာ သားသမီးဆိုလို့ ဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ၊
အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ကိုဆွေ အသိမပါ၊ ခုတော့
သမီးလေးက ဝေကို ခွဲသွားပြီ မဟုတ်လား၊ သမီးကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့
ပါတိတက်တာတို့၊ နောင်ထူးနဲ့ တွဲတာတွေကို ဝေ မပြောရက်ခဲ့ဘူး
ကိုဆွေရယ်”

“ကဲပါ ဝေရယ်၊ ဝေတို့လို လူသိရှင်ကြား သည်းသည်းလှုပ်
လှုပ် ချစ်ပြလို့ မရလို့သာပါ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း မီးလို ပူလောင်
နေတာပါပဲ ဝေရယ်”

ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း မနေ့တုန်းဆီက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့ရှိ
ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် တွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေးဆီသို့ စိတ်နှောက်သွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၉၃

သည်။

ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လျှင် ဇနီးသည် ဝေ အတယ်ဆိုရုံမည်

နည်း။

ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိတွေ့ခဲ့သောနေရာတွင် ယနေ့ကော

ရှိပါ့မလား။

“ဝေ”

“ဟင်”

“ကိုဆွေ မနေ့တုန်းက သမီးလေးနဲ့ သိပ်တူတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

ဒေါ်ခက်ဝေက ဦးချစ်ဆွေကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံး
များနှင့် ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်၊ သူ့နာမည်
ဘယ်လိုခေါ်တယ်ဆိုတာ ကိုဆွေ မသိခဲ့ဘူး၊ ဝေကို ကိုဆွေ ခေါ်သွား
ချင်တယ်၊ လိုက်မလားဟင်”

“လိုက်မှာပေါ့ ကိုဆွေ”

“ဒါပေမဲ့ ဝေ ကံကောင်းမှ တွေ့ရမှာ”

“ဝေသမီးလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကံကောင်းမှာပါ”

“ဒါဆို သွားကြစို့ ဝေ”

“အင်း”

ဦးချစ်ဆွေသည် မနေ့က မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့သော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ကံကောင်းထောက်မပေစွ။

ယနေ့ မင်းမင်းကလည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်လာပြီး ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲထိုင်စားနေတုန်းနှင့် လာ ဆုံနေလေသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း... ဝေ”

“ဟယ်... သမီး... သမီးလေး၊ သမီးလေး လဲ့ဦး၊ မေမေသမီး လေး”

နောက်ဆီမှ အသံနှင့်အတူ ပြေးလာသော အသံကြောင့် ခေါက်ဆွဲစားနေသော မင်းမင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မင်းမင်း အံ့သြသွားသည်။ မနေ့တုန်းဆီက အန်ကယ်ကြီး နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

မိန်းမကြီးက မင်းမင်းအနားသို့ ပြေးလာကာ မင်းမင်းကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

မင်းမင်း အလန့်တကြား ရုန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမ ကြီးကို မော့ကြည့်မိတော့ မိန်းမကြီး ငိုနေလေပြီ။

မင်းမင်း ရင်ထဲဝယ် ဖော်မပြနိုင်အောင် ခံစားသွားရသည်။ မိမိ ရုန်းထွက်မှုအတွက်လည်း အားနာသွားသည်။

“ဝေဝေရယ် စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးလေးနဲ့ တူလွန်းတော့ ဝေ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတယ် တို့ဆွေရယ်”

လူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီး စကားများကို မင်းမင်း နားမလည်၊ သူမ ရိုင်းပျမှုအတွက် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်သွားလို့ပါ အန်တီ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

မိန်းမကြီးက ကြင်နာစွာပြောရင်း မင်းမင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင် သည်။

“သမီး ဘယ်မှာနေသလဲကွယ်”

“အဆောင်မှာ နေပါတယ်၊ နံပါတ်(.....)၊ လမ်း(.....) နားပါ”

“ဪ... မိဘတွေကကော”

“သံတွဲမှာပါ”

“အင်း... သမီးကို ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဒီအဆောင်ကို ဆက် သွယ်လို့ ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်”

“အန်တီကို ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မင်းမင်း ခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေလိုက်သည်။

အန်တီကတော့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အန်တီ (သို့မဟုတ်) ဒေါက်ဝေ ရင်ထဲမှာတော့...

“သမီးလေးနဲ့ တူလိုက်တာကွယ်၊ သမီးလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့” ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ကားမောင်းလာရင်းမှ ဦးချစ်ဆွေ ဒေါက်ဝေကို ကြည့်သည်။

“ဝေ”

“ဟင်”

“ဝေ ဘာလုပ်ချင်သလဲဟင်”

“ဝေလေ အဲဒီမိန်းကလေးကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးစားချင်တယ်၊ ကိုဆွေကောဟင်”

“ဝေဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဆို ဝေတို့ မွေးစားကြရအောင်နော်၊ ဘုရားက ဝေအတွက် သမီးလေး အစားပြန်ပေးတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဝေရယ်”

ဇနီးသည်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

“ဒါဆို နောက်နေ့ကို ဆွေတို့ သမီးလေးအဆောင် သွားကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် ကိုဆွေ၊ ဒါနဲ့ ကိုဆွေ မနက်ဖြန် အားလို့လား”

“မနက်ဖြန်တော့ မအားဘူး၊ သန်ဘက်ခါ သွားကြတာပေါ့”

“အင်း”

အခန်း(၁၁)

“မင်းမင်း”

“ဟယ်... ကိုကိုတို့ပါလား၊ ညကြီးမိုးချုပ် လာလေ”

“ငါ့ညီမ အအိပ်ပုပ်၊ အိပ်များ အိပ်နေပြီလားလို့”

“မအိပ်သေးပါဘူး ကိုကိုတို့ရာ”

မင်းမင်း မအိပ်ပျော်နိုင်သေး၍ မအိပ်ခြင်းပင်။

နေ့လယ်က အဖြစ်များကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မင်းမင်းခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးကာ အိပ်မရအောင် ရှိနေလေသည်။

“ကိုကိုတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲဟင်”

“ဪ... မေမေတို့ဆီကို မနက်ကျသွားမယ်၊ အဲဒါ အဆင်သင့် လုပ်ထား”

“ဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အလှူလုပ်မလို့တဲ့၊ မေမေက အားလုံးပြန်လာခဲ့ပါတဲ့၊ ကိုကိုတို့လည်း တစ်ပတ်ခွင့်တင် ထားခဲ့ရတယ်၊ မင်းမင်းလည်း ကိုကိုတို့ပြန်ရင် တစ်ခါ ပြန်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“အင်းလေ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ကဲ... ဒါပဲ၊ ငါတို့ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိပ်တော့နော်”

“အင်းပါ”

မင်းမင်း တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်လိုက် မပျော်လိုက်နှင့် မိုးလင်းသွားတော့သည်။

မိုးလင်းတော့ ကိုကိုနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မင်းမင်းကို ခေါ်သည်။

သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်တော့ ပြန်နှုတ်မဆက်ကြ။ ခေါ်ဆိုကြသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ တစ်ပတ်နေပြီးလျှင် ပြန်လာရမည်လေ။ ကိုကိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သံတွဲဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

* * *

အိမ်သို့ရောက်တော့ ကိုကိုတူးရော ကိုကိုဖိုက်ပါ ရောက်နေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြသည်။ မိသားစု စုဝေးပြီး အလှူလုပ်သည့်အကျင့်က မေမေမိမိ
ဝါသနာ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မင်းမင်းတို့အိမ်၌ အလှူပွဲကြီး
အကြီးအကျယ် ကျင်းပသည်။

တစ်နေ့ကုန် မောသမျှ ပန်းသမျှ ညနေရောက်တော့မှ နား
ကြရသည်။ ညနေ ထမင်းစားအပြီး ဧည့်ခန်းတွင်ဆိုတော့ မင်းမင်း
သည် မိမိ ရန်ကုန်တွင် ကြုံတွေ့ရသည်များကို ပြန်ပြောရန် စိတ်ကူး
မိသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုရော ကိုကိုတို့ကိုပါ မင်းမင်း တစ်ခု
ပြောစရာရှိတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေး။”

ဖေဖေက နားစွင့်နေပုံရသည်။ မေမေက မျက်လုံးနည်းနည်း
ကျယ်သွားသည်။

ကိုကိုများကလည်း သိချင်ကြပုံပင်။

“ဒီလိုပါ မေမေ၊ သမီး တစ်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုသွားတော့
လူကြီးတစ်ယောက်က မင်းမင်းကို ‘သမီး’ လို့ခေါ်ပြီး ပြောလာတယ်၊
ပြီးတော့ တောင်းပန်တယ်၊ လူမှားသွားလို့ပါတဲ့”

“အင်း”

“အဲဒါနဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ သမီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့မနက်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
သွားတော့လည်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သမီး လဲ့ဦး၊ အမေသမီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေး ဆိုပြီး သမီးကို တအားဖက်တော့တာပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

“မင်းမင်းလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို တွန်း
နှစ်လိုက်မိတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးက ငိုပါလေရော”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မိန်းမကြီးနဲ့ ပါလာတဲ့ မနေ့တုန်းက မင်းမင်းကို သမီးလို့
ခေါ်တဲ့လူကြီးက မိန်းမကြီးကို နှစ်သိမ့်တယ်၊ လင်မယားနဲ့ တူပါ
တယ်”

“အင်း”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“လူကြီးက မိန်းမကြီးကို ဝေတဲ့၊ မိန်းမကြီးကတော့ ကိုဆွေ
မဲ့”

“အင်း”

မင်းမင်း စကားကို အားလုံး တအံ့တဩ နားထောင်နေကြ
သည်။

“စိတ်ကို ထိန်းပါတဲ့၊ ဒီတော့ မိန်းမကြီးက သမီးလေးနဲ့
အလွန်းလို့ပါလို့ပြောပြီး သမီးဆီက လိပ်စာ တောင်းသွားတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နင်က ပေးလိုက်သလား”

“အင်း”

“ဟာ... ဘာလို့ပေးတာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက် ဖြစ်လာဦးမယ်”

“သနားလို့ပါ ကိုကိုဝမ်းရဲ့”

“နေပါဦး သမီး၊ သူတို့ကြည့်ရတာ ဆင်းရဲသလား၊ ချမ်းသာသလား”

“ချမ်းသာတယ် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကားနဲ့လာတာပဲ”

“အင်း”

ဖေဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ မေမေကတော့ စဉ်းစားနေသည်။

ကိုကိုများကလည်း အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ ဧည့်ခန်းမှာ တိုတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျာ”

အိမ်ရှေ့မှအသံကြောင့် အားလုံး ပြိုင်တူ အိမ်ရှေ့သို့ ကြည့်မိကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခဏဝင်ပါရစေ”

“ဪ... ဝင်ပါ... ဝင်ပါ”

လူနှစ်ဦးက ခွင့်တောင်းကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဪ... ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ”

ကိုကိုဝမ်းကပြောတော့ ကုလားထိုင် အလွတ်များတွင် ဝင်ဆိုင်ကြသည်။

“ဒေါက်တာဦးသာမောင်နဲ့ ဒေါက်တာဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်တို့ ခါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက မေမေတို့ကိုကြည့်ရင်း မေးသဖြင့် မေဖေက ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“သမီးက မင်းမင်းသာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းမင်းကို လက်ညှိုးထိုးရင်း မေးလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဦးသာမောင်၊ ကျွန်တော်တို့လာတာ သမီးမင်းမင်းသာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ကိုကိုများရော မင်းမင်းပါ အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

ဖေဖေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က စိုးငြိမ်းပါ၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာန ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သူကတော့ ဒုဗိုလ် ဇော်လွင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဒုဗိုလ်ဇော်လွင်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ”

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာနှင့် ဦးစိုးငြိမ်း ပြောလာမည့် စကားများကို နားစွင့်နေကြသည်။

“ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းလောက်တော့ ပြောမှ ဦးသာမောင်တို့ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“ရန်ကုန်မြို့ ပါရမီရိပ်သာမှာနေကြတဲ့ ဦးချစ်ဆွေနဲ့ ဒေါ်ခက်စေဟာ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြတဲ့ သူဌေးတွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ နာမည်က ပြာလဲ့ဦးပါ”

“ပြာလဲ့ဦး”

မင်းမင်းသာ လိုက်ရွတ်ကြည့်မိသည်။

“ပြာလဲ့ဦးဟာ မင်းမင်းသာနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူလွန်းပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိဘက သိပ်ချမ်းသာတော့ သိပ်

အလိုလိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ စေ့စပ်ထားသူရှိလျက်နဲ့ တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပျော်ပါးတယ်၊ အရက်တို့ ဘာတို့လည်း သောက်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ပါတီတွေလည်း တက်တယ်၊ အကျင့်စာရှိတ္တ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“တစ်နေ့မှာတော့ ပြာလဲ့ဦးတစ်ယောက် သွေးတွေအန်ပြီး ဆုံးသွားရှာပါတယ်”

“အို”

“ဟယ်”

“သနားစရာပဲ”

“ကျွတ်... ကျွတ်”

“ပြာလဲ့ဦးမှာ ရောဂါတွေထွေးထွေး ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နည်းနည်းနေမကောင်းဖြစ်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက သူ့သမီးလေး သေတာ သဘောရိုးနဲ့သာ သေတယ်လို့ ထင်ထားကြပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာလို့ စစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ အဆိပ်မိတာကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ပြော... ပြော”

“အဲဒီတော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေတာ သေချာပါတယ်”

“ဒါပေါ့”

“ဒါတွေက မင်းမင်းသားနဲ့ဆိုင်လို့ ပြောပြနေတာပါ”

“ဘယ်လိုများ သမီးနဲ့ ဆိုင်နေတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ၊ အခု ဦးချစ်ဆွေနဲ့ ဒေါ်ခက်ဝေဟာ သမီးမင်းမင်းသား ကို သူတို့ရဲ့အမွှေးစား အမွှေးခံ သမီးအဖြစ် မွေးစားမယ်လို့ ပြောနေကြပါတယ်၊ ကျန်းသေပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ညီမကို မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ထဲ ညီမလေး မဝင်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဦးစိုးငြိမ်း စကားကြောင့် ကိုကိုတို့ ဟိတ်သွားသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အမှုတစ်ခု ပြေလည်ဖို့၊ ပြဿနာတစ်ခု အဖြေရဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လို ထောက်လှမ်းရေးတွေ၊ တပ်မတော် သားတွေ၊ ပြည်သူ့ရဲတွေနဲ့သာ ဆိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြည်သူတစ်ရပ် လုံးနဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်၊ အားလုံး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှသာ အဖြစ် မှန်ကို သိရှိနိုင်ပြီး အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ဒဏ် ပေးနိုင်မှာပါ၊ ဒါတွေ ကို အထွေအထူးရှင်းပြဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ခေတ်ပညာတတ်ချည်းပါပဲ”

ဦးစိုးငြိမ်းက စကားကို ခေတ္တနားကာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုမွေးစားဖို့ လာတောင်းရင် ဦးသာမောင်တို့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ မပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သမီးကို ဘယ်လောက်ချမ်းသာ သူ ဖြစ်ပါစေ၊ မပေးနိုင်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဦးသာမောင်၊ ဒါပေမဲ့ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ကတော့ မင်းမင်းသားကို ပြာလဲ့ဦးနေရာမှာ အစားထိုးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ သူတို့မွေးစားဖို့ လာပြောတဲ့အခါမှာ ပေးလိုက်ပါ၊ မင်းမင်းသား သူတို့အိမ်ကြီးထဲ ရောက်သွားပြီဆိုမှ ကျွန်တော်တို့ မင်းမင်းဆီကတစ်ဆင့် အမှုကို ဖော်ထုတ်ယူနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို... သမီးနဲ့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးရှင်”

ဦးသာမောင်နှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ် ငြင်းဆန်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ မမင်းမင်း သာအပေါ် ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်စေရပါဘူး”

“သမီးကို စိတ်မချဘူးရှင်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီအမှုဟာ ကွင်းဆက် ချောက်နေပါတယ်၊ အစလေးရရင်ပဲ မမင်းမင်းသာဏဏှာ ပြီးဆုံးသွား မှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပါ”

“အင်းလေ၊ ဥပဒေရဲ့ အဖြစ်မှန်ပေါ်ဖို့ဆိုတော့လည်း မတား ချင်ပါဘူး”

“သမီး သဘောကကော”

“သမီး ကူညီချင်ပါတယ်။ သမီး မိသားစုက သဘောတူရင်ပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ညီမလေးကို စိတ်မချတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တရားသဖြင့် ဖြစ်လာဖို့အတွက်မို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဖေဖေတို့ သဘောပါ”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ကိုကိုဝမ်း စကားကို ကိုကိုများက ထောက်ခံကြသည်။

“မြတ်သဘောပါပဲ”

ဦးသာမောင်က ဇနီးသည်ကိုပြောသည်။

“သမီးက သိပ်ကလေးဆန်တယ်။ အစစအရာရာ သတိဝီရိယနဲ့ နေဖို့တော့ မှာပါရစေ သမီး”

ဒေါ်ခင်မြတ်မြတ်က စိတ်မချဟန်နှင့် မှာလေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခုလိုကူညီတာကို အများကြီးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ မမင်းမင်းသာ ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘာတွေကို သတိထားရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပြောပြမှာပါ။ အဲဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးက အစပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းထားသလောက်ပေါ့”

“အင်း”

“တစ်ခုရှိတာက မမင်းမင်းသာကို ဦးသာမောင်တို့ မိသားစု အဆက်အသွယ် မလုပ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာက လူသတ်

သမားအတွက် မမင်းမင်းသာဟာ ပဟောဠိ ဖြစ်နေစေချင်တယ်။ မင်းမင်းသာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှ သိမထားစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ မမင်းမင်းသာအကြောင်းကို အားလုံး ဘယ်သူမှမသိတာ အကောင်းဆုံးထင်တယ်”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

မင်းမင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ... ဒီလိုဆို မမင်းမင်းသာအနေနဲ့ ရန်ကုန်ကို အမြန်လာဖို့ သင့်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်းမင်းက သိပ်မကြာခင် ဟောက်(စ်)ဆင်းရဲဦးမှာ”

“သုံးရက်အတွင်းရောက်အောင် လာခဲ့စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မမင်းမင်းသာကို ကျွန်တော်တို့ လာတွေ့ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ပုံတင်ပါ”

ဦးစိုးဦးမင်းနှင့် ဦးဇော်လွင်က မှတ်ပုံတင်များ၊ အလုပ်ကတ်ပြားများ အသီးသီး ထုတ်ပြုကြသည်။

“ယုံပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထိုလူနှစ်ဦး ထွက်သွားရာသို့ကြည့်ရင်း မင်းမင်း သက်မြင်း

ချီသည်။

ခက်ခက်ခဲခဲ အလုပ်တစ်ခုကို တာဝန်သိစွာလက်ခံပြီး ဝတ္တရား ကျေပွန်ရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရပါမည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ပေါ့ပေါ့ဆဆတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ့သမီး တာဝန်က သိပ် ကြီးတာ”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“အင်းပါ”

“အစပျောက်နေတဲ့ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြေရှင်းတယ်ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး သမီး၊ ဒီပြဿနာတွေထဲမှာ ငါ့သမီး အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်ကွယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ သမီးအတွက် မပူပါနဲ့”

“သမီး အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ သားတို့ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေမှာပါ”

“လိုအပ်ရင် သမီးအစ်ကိုတွေဆီ ဖုန်းဆက်နော်”

“အင်း”

“ဟေ့... ငါတို့ဆီလည်း မင်းတို့က အခြေအနေ သိရအောင် ဖုန်းဆက်ဦး”

“အေးပါကွ၊ ဆက်မှာပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကိုတို့ စကားပြောနေသော်လည်း မင်းမင်း ငြိမ်နေသည်၊ စဉ်းစားနေသည်။

ရန်ကုန်ကို သွားရဦးမည် မဟုတ်လား။

“ညီမလေး”

“ဟင်”

“သန်ဘက်ခါ ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကိုဝမ်း”

“ကဲ... သမီး အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မင်းမင်း အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း စဉ်းစားရင်းဖြင့် မင်းမင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အသုံး(၁၂)

မင်းမင်း ရန်ကုန်ရှိ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည်မှာ သုံးရက်
ရှိလေပြီ။ ခုချိန်ထိ ဘာမှထူးခြား မလာသေးပါ။

“မင်းမင်းရေ ဖုန်း”

“အေး... အေး၊ လာပြီဟေ့”

ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချရင်း မင်းမင်း တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့
လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“မမင်းမင်းသာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိုးငြိမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရန်ကုန်တိုင်း ရဲဌာနချုပ်ရေ့ကို ခဏလာခဲ့ပါ”

ကြောင်နပ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ”

“အခုလာပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပါမဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဟိုဘက်မှ ဖုန်းချလိုက်လေသည်။

မင်းမင်း ကိုကိုဝမ်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကိုကိုဝမ်း”

“ဆို”

“အားလား”

“အေး”

“မင်းမင်းဆီ ခဏလာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ”

“အခုနော်”

“အေးပါဟ”

“ဒါပဲ”

“အေး... အေး”

မင်းမင်း ဖုန်းချလိုက်သည်။

ကိုကိုဝမ်း ရောက်လာတော့ မင်းမင်း ရန်ကုန်တိုင်း ရဲဌာန

ကို လာခဲ့သည်။ ဌာနချုပ်ထဲ ဝင်ရုံရှိသေး...

ကြောင်နပ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟော... လာကြပြီလား၊ လာ... လာ ဆရာ စောင့်နေပါတယ်”

ဦးစိုးငြိမ်းက ဦးဆောင်ခေါ်လာသည်။

“ဆရာ ရောက်ပါပြီ”

“အေး... အေး ထိုင်ကြကွယ်”

အားလုံးထိုင်ပြီးတော့ ဆရာကြီးက စကားစသည်။

“သမီးမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိမယ်၊ အဲဒီအစ်မက ဗန်းမော်မှာနေမယ်၊ သူ့နာမည်က စုစုပို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ မိထွေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ကဲ... သမီး၊ ဦးပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် ဦး”

“အဲ... ဒါဆို သမီးဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ဦးသာမောင်ခေါ်ခင်မြတ်မြတ်တို့သမီး မဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး သမီးမှာ အစ်ကိုတွေလည်း မရှိဘူး”

“အင်း”

“မိထွေးနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ရန်ကုန်လာနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပညာအရည်အချင်းက ဆယ်တန်းကျလို့ ထွက်လိုက်ပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ပျက်သွားသလား သမီး”

“ဟင့်အင်း”

မင်းမင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ရဲမှူးကြီးက သည်။

လျင်လိုက်သည့် ရဲမှူးကြီး။

စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါဦး။ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်ဂုဏ်ထူး နှင့် အောင်ပြီးသား ဆရာဝန်မလောင်းကို ဆယ်တန်းကျတဲ့ ဆယ်တန်းပျက်စရာပါပဲ။

ရဲမှူးကြီးကလည်းနော်၊ မင်းမင်းသာဘဝမှာ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိအောင်၊ လူရိုသေစရာမရှိအောင် ပြောရက်လွန်းတယ်။

“နောက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ မိန်းကလေး”

ကိုင်း... ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ကောင်းပေစွတကား။

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးအနေနဲ့ ရလာမယ့် အမွေတွေကို မက်မောဟန် ပြရမယ်၊ ဒီလိုစည်းစိမ်တွေ တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နေရမယ်၊

ဦးလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါတွေက သမီးဘက်က တာဝန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း မတတ်သာတော့။ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ရလေသည်။

“သမီး ကားမောင်းတတ်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး အားလုံးကျွမ်းပါတယ်”

“ဂျူဒိုတွေ၊ ကရာတေးတွေကော”

“နည်းနည်းတော့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သေနတ်ပစ်ကော”

“သင်ထားဖူးပါတယ် ဦးရဲ့”

“ဪ... အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ မပစ်တတ်ရင် သင်ပေးမလို့”

“ဒီလောက်ပဲ အန္တရာယ်နဲ့ နီးသလားဟင်”

“အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ကာကွယ်ရတယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး လန့်သွားသလား”

“မလန့်လို့ ဒီကိစ္စ လက်ခံတာပေါ့”

“ဒီလိုမှပေါ့ သမီးရဲ့”

“ကဲ... ဒီလောက်ပါပဲ၊ ငါ့သမီး ပြန်လို့ရပြီ၊ သူတို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိုးငြိမ်းနဲ့ စာပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဦး”

“နေပါဦး၊ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာဆုပ်တိုက်

အားနာသဖြင့် လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ရသည်။ အပြန်သမ်းမှာတော့ ကိုကိုကြီးက တစ်လမ်းလုံး ဆုံးမစကားတွေပြောလာသည်။

“ကဲ... နင့်အဆောင်လည်း ရောက်ပြီ၊ ငါ သွားမယ်နော်၊ ဆီမိလိမ်မာမာနဲ့ နေလို့ ထပ်မှာခဲ့မယ်”

“အင်းပါ ကိုကိုဝမ်းရယ်”

မင်းမင်း အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောနေသည်။

ခဏကြာတော့ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားဆိုက်သည်။

“တို့ လမ်းလျှောက်သွားရအောင်”

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

သူငယ်ချင်းများနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစိုးငြိမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မသွားပါဘူး၊ သွားကြတော့နော်၊ မင်းမင်း ဧည့်သည်နဲ့ အားပြောဦးမယ်”

သူငယ်ချင်းများက မင်းမင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်ကြ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာဆုပ်တိုက်

သည်။ မွန်မွန်ရည်ရည် အသက် ၃၀ ခန့် အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ လမ်းလျှောက်မလိုက်နိုင်အောင် ရင်းနှီးနေပြီလားဟု ဝေဝေဝါ တွေ့နေမိကြ၏။

“ဦးစိုးငြိမ်း လာလေ”

“ကျွန်တော့်အသက် ၃၀ တောင် မပြည့်သေးပါဘူးဗျာ”

“ရာထူးအရရော၊ လေးစားလို့ရော ဦးတပ်ခေါ်တာပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သဘောပါပဲ”

ဦးစိုးငြိမ်းက ရှင်းသန့်စွာပြောသည်။

“ကဲ... ဆရာ ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

ဦးစိုးငြိမ်းက လျှောက်လွှာစာရွက်အလိပ်ကို လှမ်းပေး၏

“ဦးစိုးငြိမ်း”

“ဗျာ”

“ဟိုလေ... မင်းမင်းဆီကို သူတို့လည်း မလာပါလား၊ မွေးမယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“သံသယ မရှိပါနဲ့၊ တကယ်လာကြမှာပါ၊ သူတို့ မလာဘဲ ဒီစာကို ကြေကြေညက်ညက် ဖတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်... ခဏနေပါဦးလား”

မင်းမင်း လူမှုရှေးအရ တားမိပါ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

“မရှိပါဘူး၊ လာလိုက်သွားလိုက်ဆို ပင်ပန်းတာပေါ့”

“မပင်ပန်းတော့ပါဘူး၊ ရိုးနေပါပြီလေ”

မင်းမင်း ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။

ဦးစိုးငြိမ်းက မင်းမင်းကို သေချာစွာကြည့်သည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ပွင့်လင်းသွက်လက်

သည်။

ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသည်။

ကြင်နာသောစကားကို ဆိုတတ်သူလေးပင် ဖြစ်သည်။

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိမိစိတ်ကို မိမိမယ့်သဖြင့် အမြန်ဆုံး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့

သည်။

စိုးငြိမ်းသည် ဤမိန်းကလေးနှင့် ရင်းနှီးနေချင်သည်။ ထို

မိန်းကလေးကို အကြင်နာတွေ ပေးချင်နေသည်။

သို့သော် မိမိသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် တာဝန်အရ သိကျွမ်း

ခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ မိမိကို အမြင်တစ်မျိုးနှင့် မမြင်စေ

ချင်ပါ။

မင်းမင်းကတော့ ဘာမှမသိရှာ။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လာကာ စာရွက်အလိပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဦးချစ်ဆွေ

ကုန်သည်တစ်ဦး၊ ပြာလဲ့ဦး၏ဖခင်။

သိန်းပေါင်းမြောက်များစွာ ချမ်းသာသူတစ်ဦး။

ဇနီး ဒေါ်ခက်ဝေကို ချစ်သော်လည်း အမျိုးသမီးများနှင့်
ရှုပ်ချင်သူဖြစ်သည်။

ပြာလဲ့ဦးကို သတ်သူသည် လုံးဝ ဦးချစ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်။

ဒေါ်ခက်ဝေ

ဦးချစ်ဆွေ၏ဇနီး။

သဘော အလွန်ကောင်းသူဖြစ်ပြီး သမီးကို အလွန်အလိုလိုက်
သူဖြစ်သည်။

ဦးခင်ဆွေ

ဦးချစ်ဆွေ၏ ညီဖြစ်သည်။ လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာဖတ်
ခြင်း၊ အစ်ကိုလုပ်ငန်းများ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သူ
ဖြစ်သည်။သူ့ကိုလည်း လူသတ်တရားခံအဖြစ် ထင်စရာမရှိ။ သို့သော်
မင်းမင်းအနေဖြင့် သတိထား ဆက်ဆံသင့်ပါသည်။

ဒေါ်မြတ်ဝေ

ဒေါ်ခက်ဝေ၏ ညီမဖြစ်ပြီး အိမ်တွင် ပန်းပင်အလှစိုက်ခြင်း
ဖြင့် အချိန်ကုန်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အဒေါ်အရင်းမို့ တူမတစ်ဦးကို သတ်မည်မထင်။ သို့သော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူသည်လည်း...

ဒေါ်မျိုးမြင့် (ဒေါ်မြင့်ကြီး)

အဓိက တရားခံဟု မြင်ပါသည်။

သူမသည် အိမ်ဖော်သာသာ အဆင့်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး
ဖြစ်သည်။သူသည် ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဇာတ်လမ်းများ ရှိခဲ့သည်ဟု ကြား
သိရသည်။အဓိကအချက်မှာ ပြာလဲ့ဦးနှင့် ချစ်နေသော 'နောင်ထူး' နှင့်
သူနှင့် ရင်းနှီးသူ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

မင်းမင်းအနေနဲ့ သူ့ကို သတိထားရှောင်ပါ။

နောင်ထူး

အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ ထောင်ထွက်၊ လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

ပြာလဲ့ဦးစိတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

နောင်ထူးသည် ပြာလဲ့ဦးကို တကယ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်၏။

လူသတ်တရားခံသည် သူမဖြစ်နိုင်။ သို့သော်လည်း ကြိုရာပါ
တစ်ဦးတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ပြာလဲ့ဦး စိတ်နေစိတ်ထား၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ အသွားအလာ၊
အပြုအမူတို့ကို နောင်ထူး အကုန်သိသည်။

မင်းမင်းအနေဖြင့် နောင်ထူးကို တညီအောင် စည်းရုံး၍

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြာလုံဦး အကြောင်းကို စုံစမ်းပါ။

မူ

ပြာလုံဦးထက် သုံးနှစ်ခန့်ငယ်မည့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မလည်မဝယ်လေးမို့ လူသတ်တရားခံဟု ထင်နိုင်စရာမရှိ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း လျစ်လျူမရှုသင့်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး

ရိုးသားကြိုးစားသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသောက်အစား ကင်းသည်။ မိန်းမများနှင့် အရှုပ်အရှင်မရှိ။

သို့သော် သူသည် ပြာလုံဦးကို အလိုလိုက်သည်။

မြတ်ကိုစိုးနှင့် ဦးချစ်ဆွေတို့ အတိတ်ဇာတ်လမ်း ရှိမည်ထင်၏။ ဦးချစ်ဆွေ ပြောသမျှ မြတ်ကိုစိုး ခေါင်းညိတ်သည်ချည်းပါပင်။

ဒရိုင်ဘာ မြင့်ဦး

ဦးချစ်ဆွေ၊ ဒေါ်ခက်ခေတို့၏ အိမ်တွင် ၁၀ နှစ်နီးပါး အလုပ်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အတွင်းသိ၊ အစဉ်းသိ လူတစ်ယောက်။

မခင်ဦး၊ မတင်ဦး၊ မလွင်ဦး

အိမ်ဖော်များဖြစ်သည်။ သုံးဦးစလုံး အိမ်ထောင်မကျသေးပေ။ ဒရိုင်ဘာမြင့်ဦး၏ ညီမများ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းမင်း အစစအရာရာ သတိဝီရိယရှိပါ။ ထည့်ပေးလိုက်သော မိန်းမကိုင် ပစ္စုတိုကိုလည်း လိုရမည်ရဲ့ အသင့်ဆောင်ထားပါ။

ရဲမှူးကြီး

စာကို ဖတ်ပြီးတော့ မင်းမင်း စဉ်းစားသည်။ မိမိသည် တကယ်ပင် စုံထောက်ဦးစံရှား ဖြစ်နေပါပြီကော။

ပစ္စုတို သေနတ်လေးကို ကြည့်မိရင်း ပြုံးမိသည်။

အခန်း(၁၅)

“မောင်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“ဦး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားမှာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း သဘောထားကို သိချင်တယ်”

“မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။ လဲဦးနှင့် တူသည်ဆိုတော့ စလူးလေး ဖြစ်ဖို့များသည်။ စလူးလေးက ကိစ္စမရှိ။

သူမ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လာခြင်းက ကောင်းသောဝင်ခြင်းလား၊ မကောင်းသော ဝင်ခြင်းလား၊ ဘယ်သူ သိနိုင်မည်နည်း။

ဦးချစ်ဆွေတို့က အလွန် ချမ်းသာကြသည်ကို ဒေါက်တာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြတ်ကိုစိုး သိထားပါသည်။

သို့ကြောင့် သူစိမ်းမိန်းကလေးကို အမွေစား အမွေခံအဖြစ် မွေးစားခြင်းက မသင့်ပါ။

အခုခေတ်ကြီးတွင် ရွှေတစ်ကျပ်သားအတွက် လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို သတ်ရန် ဝန်မလေး၊ လက်မနှေးကြပါ။

ဤမျှလောက်ချမ်းသာသော ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်ခက်ဝေတို့ ဒီလို ‘မင်းမင်းသာ’ဆိုသည့် မိန်းကလေးအား အကြောင်းမသိဘဲ မွေးစားမည်ဆို၍တော့ အံ့သြမိပါသည်။

ဘယ်သို့ဆိုစေ ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်ခက်ဝေတို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ သာ အဓိကမဟုတ်လား။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အသက်ကို မထိခိုက်လျှင် တော်ပါပြီ။ သည် အတွက်တော့ ရောက်လာမည့် အန္တရာယ်မလေးကို မိမိသတိထားရမိမည်။

ဦးချစ်ဆွေ ဆန္ဒမှန်သမျှကို မြတ်ကိုစိုး မငြင်းဆန်ဖူးပါ။ အခုလည်း မတားမြစ်ချင်ပါ။ မကန့်ကွက်ချင်ပါ။

“ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သဘောပါပဲလေ၊ ကောင်းမယ်ထင်လို့ ချစ်တာကို ကျွန်တော် မတားလိုပါဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ဒီမိန်းကလေးကို တို့တစ်တွေ သိယောဇဉ်တွယ်နေပြီကွာ”

မေတ္တာတွင် အသွားအပြန် ရှိပါစေဟုသာ ဆုတောင်းမိလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

ဦးချစ်ဆွေ၊ ဒေါ်ခက်ဝေတို့ သံယောဇဉ်တွယ်သလို ဟို
မိန်းကလေးကလည်း သူတို့အပေါ် သိတတ်နားလည်ပါစေဟုသာ။

“ဦး...”

“ဟေ...”

“မိန်းကလေးက ကျောင်းနေသလား”

“ဆယ်တန်းကျလို့ မတက်တော့ဘူးတဲ့၊ မိဘလည်း မရှိရှာ
ပါဘူး”

“ဪ... ဪ...”

“ဦးတို့ကိုလည်း ခင်ပုံရပါတယ်”

“ဦး အားလုံးအစီအစဉ်လုပ်ပြီးပြီပေါ့နော်”

“အေး... သူလေး မနက်ဖြန် အိမ်ကိုလာတော့မယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းအဒေါ်တော့ သိပ်ဝမ်းသာနေရှာတာ တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ငါလည်း သိပ်ဝမ်းသာမိတယ် မောင်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဝမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲလေ”

“မင်းအနေနဲ့ကော”

“ကျွန်တော်မှ မမြင်ဖူးတာပဲ”

“မြင်ဖူးရင်လည်း ဦးကိုချစ်တဲ့မင်း သူလေးကိုလည်း ချစ်မှာ

ခါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မင်း မနက်ဖြန် လာနိုင်မလား၊ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေး
ချင်လို့”

“အားရင်တော့ လာခဲ့မှာပါဦး၊ ကဲ... ကျွန်တော် ဂျူတီချိန်
နေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး... မနက်ဖြန် လာခဲ့နော်”

မြတ်ကိုစိုး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားကို
ဆောင်းလာရင်းမှ မမြင်ရသေးသော မိန်းကလေးအကြောင်း တွေ့မိ
သည်။

နာမည်က မင်းမင်းသာ။

မိဘမရှိ၊ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ။

ပညာအရည်အချင်းက ဆယ်တန်းကျတဲ့။

ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာရှာတာဆိုပဲ။

“ဟင်း...”

မြတ်ကိုစိုး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

* * *

“ဒီခြံပဲ သမီး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မင်းမင်း ခြံကျယ်ကြီးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီသို့။

“လာ... သမီး”

မင်းမင်း ဦးချစ်ဆွေနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

“သမီး...”

“ရှင်...”

“အခုအချိန်ကစပြီး ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာ ငါ့သမီးနဲ့ မစိမ်းတော့ဘူး။ သမီးက ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစုတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... လာ... အိမ်ပေါ်သွားကြရအောင်”

ပြောင်လက် သန့်ရှင်းနေသော အိမ်ကြီးထဲသို့ မင်းမင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် မျက်စိအေးစရာ ပန်းချီကားချပ်များမှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ မင်းမင်း တစ်အိမ်လုံးကို အကဲခတ်မိသည်။

မလွယ်ပါလား။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရတဲ့ အလုပ်ကတယ်လည်း ခက်သကဲ့။

“သမီး...”

“အမေ...”

“ငါ့သမီးက ပန်းချီကားချပ်တွေ ငေးနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း ချော်လဲရောထိုင်လိုက်သည်။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သည်လိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။

ခုအချိန်ကစပြီး မင်းမင်းဘဝက အယောင်ဆောင်။

“မင်းမင်းသား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိသားစုအားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... လာ၊ ထမင်းစားခန်းကို သွားကြရအောင်”

“အင်း...”

ဧည့်ခန်းကိုလွန်တော့ အခန်းနှစ်ခန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲရသည်။ အားလုံးပေါင်း လေးခန်းပေါ့။ နှစ်ခန်းက မှန်ခန်းဖြစ်၍

တစ်ခန်းက သစ်သားနှင့်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။

မှန်နှင့်လုပ်ထားသည်ဆိုသော်လည်း အထဲသို့ လင်းလင်းရှင်း

စိုင်း မမြင်ရ။ မှန်အထူ အနောက်ကို သုံးထားဟန်ရှိသည်။

စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် လိုက်ကြည့်ဖို့လည်း အချိန်မရှိ။ ဦးချစ်ဆွေ အကဲခတ် အမြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခန်းနှစ်ခန်းကို လွန်တော့ ထမင်းစားခန်းကျယ်။

စားပွဲကြီးက အရှည်ကြီးဖြစ်၍ မော်မီကာ ကိုင်ထား၍ ချော့ချော့ပြောင်ရှင်းနေသည်။ ကုလားထိုင်များကလည်း မနည်း။ စားပွဲ

ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ရေခဲသေတ္တာနှင့် လျှပ်စစ်မီးဖိုရှည်ကြီးကို

တွေ့ရသည်။

“လာ... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အားလုံး၏ မျက်လုံးများက မင်းမင်းသာဆီ စုပြုံကျလာသည်။ မင်းမင်းသာ အားလုံးက ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အားလုံးပဲ၊ ဒါက ငါတို့ရဲ့သမီး မင်းမင်းသာ၊ မှတ်ထားကြပေါ့”

တချို့က ပြုံးပြသည်။ တချို့က ရယ်ပြသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“ငါက ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစုဝင်တွေပဲ၊ သမီး လဲ့ဦးနဲ့ သိပ်ခင်တနောင်ထူးတော့ မပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးလည်း မရောက်သေးဘူး”

ဪ... နှစ်ယောက် မပါသေးပဲကိုး။

“တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါက သမီးရဲ့မေမေ ဒေါ်ခက်ဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ကြင်နာသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်၊ သမီး လွမ်းနာကျနေသူ မင်းမင်းက မေမေဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါ်ခက်ဝေက ပြုံးသည်။ သူမ၏အပြုံးသည် ရှင်းသန့်နေပြီး ညည်းရိပ်များ သမ်းနေလေသည်။

အင်း သူတို့အပေါ် ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။

မင်းမင်း တွေးမိသည်။

“သမီး... ဒါက မေမေရဲ့ညီ၊ ဦးခင်ဆွေတဲ့၊ မှတ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဦးခင်ဆွေက မင်းမင်းကို အကဲခတ်နေလေသည်။ သူ့အကဲခတ်နေသည်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“သမီးရေ ဒါက မင်းမေမေရဲ့ညီမ ဒေါ်မြတ်ဝေတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဒေါ်မြတ်ဝေကတော့ မင်းမင်းကို ပြုံးပြသည်။

“သူတို့ကတော့ မူမှ၊ ခင်ဦး၊ လွင်ဦးနဲ့ တင်ဦးတို့ပဲ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ညီမတို့နဲ့ သိကျွမ်းရတာ ပျော်ပါတယ်၊ ကေ အဖြေ ပျော်ပျော်နေတတ်သူပါ၊ ညီမတို့အနေနဲ့ မမကို အိမ်ကြီးသခင် အရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောမထားဘဲ ညီအစ်မအရင်းလိုနေပါလို့ မမ ပြောပါရစေ၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိလည်း ပြောပါ၊ မမ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဦးတို့လည်း မမနဲ့သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မမကို မူမူလည်း ခင်ပါတယ်”

“အေး... အေး”

ရွယ်တူမိန်းကလေးများကိုတော့ ရောက်ရောက်ချင်းမင်းမင်း စည်းရုံးလိုက်သည်။

သူတို့ မျက်နှာတွေက ရိုးသားတယ်။ ငါ့ကိုလည်း အထင်ကြီး ပုံပဲ။ တရားခံဟာ သူတို့တွေထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

မင်းမင်း တွေးမိလေသည်။

“သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါက မောင်မြင့်ဦး၊ ဒရိုင်ဘာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ညီမကို ကားမောင်းသင်ပေးရမယ်နော် အစ်ကို”

“အေး... ရပါစာယ် ညီမရဲ့”

ဒရိုင်ဘာကိုလည်း စည်းရုံးသည်။ ကိုမြင့်ဦး မျက်နှာက တည်ကြည်ရိုးသားသည်။ တရားခံမဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ဘယ်သူ့ကို အထင်ကြီးလို့မဖြစ်သလို အထင်သေးလို့လည်း မရပါ။

“သမီးငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါရှင်”

“သူက ဒေါ်မြင့်ကြီး၊ စားဖိုမျိုးပေါ့၊ ဒေါ်မျိုးမြင့်တဲ့ အားလုံးက ဒေါ်မြင့်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်မြင့်ကြီး”

မင်းမင်း ဒေါ်မျိုးမြင့်ကို ပြုံးပြသည်။ သူကလည်း နှစ်နှစ် ခြက်ခြက် ပြန်ပြုံးပြသည်။

မင်းမင်း သူမ မျက်လုံးထဲသို့ ထိုးဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အာကံကျစ်စဉ်းလဲခြင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းမင်း တွက်လိုက်မိသည်။

နံပါတ် (၁) တရားခံ ဖြစ်နိုင်သူက ဒေါ်မျိုးမြင့်။

“အားလုံးကို မှတ်ထားနော် သမီး”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

“ကဲ... မူမူက သမီးကို သူ့အခန်းရော၊ တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ အခန်းတွေရော၊ ခြံထဲရော လိုက်ပြလိုက်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်ရားနိုင်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သမီး ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

အားလုံး ထွက်သွားသည်။

မူမူကတော့ မင်းမင်းအနားမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ခက်ဝေကတော့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ မင်းမင်းကို ကြည့်နေဆဲပင်။

“မေမေ”

မင်းမင်းက ထိုင်နေသော ဒေါ်ခက်ဝေကို ဖက်လိုက်၏။ “တော့ ပါးလေးကို ငဲ့နမ်းလိုက်သည်။”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ခက်ဝေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။

ဒေါ်ခက်ဝေက ပြုံးရင်း သမီးအသစ်လေးကို ကြည့်သည်။

“သမီးက ဘာပူဆာမလိုလဲ ပြော”

“မပူဆာပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေ့ကို ချစ်လိုပါ”

“မသိပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ လဲ့ဦးကတော့ ဒီလိုဖက်ပြန်နမ်းပြီဆို သတိသာထားပေတော့၊ တစ်ခုခု ပူဆာတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား မေမေ”

“အေးကွယ်”

မင်းမင်းက လဲ့ဦးစရိုက်တစ်ခုကို မှတ်လိုက်သည်။

“သမီးက မပူဆာပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေ လက်ဖက်ရည်သောက်မလားဟင်၊ သမီး ဖျော်တိုက်မယ်လေ”

ဒေါ်ခက်ဝေ မင်းမင်းကို တအံ့တသြ ကြည့်သည်။

လဲ့ဦးသည် မိခင်ကို သည်သို့ တစ်ခါမှ မယုယဖူးပါ။ အခုလို မရရှိဖူးသော အကြင်နာကို ခံစားရတော့ မျက်ရည်ဝဲသည်အထိ ဒေါ်ခက်ဝေ ပီတိဖြစ်မိတော့သည်။

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ မေမေ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို ဖျော်ခိုင်းမယ်”

“မေမေကလည်းနော်၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တာ ပင်ပန်းတာမှတ်လို့၊ မင်းမင်း ဖျော်တတ်ပါတယ်၊ ဖျော်ပေးမယ်နော်”

ဒေါ်ခက်ဝေက မင်းမင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မင်းမင်း နေရာမှထကာ လက်ဖက်ရည်ချိုချို ပူပူတစ်ခွက်

ချက်လိုက်သည်။

“ရောလေ မေမေ”

“အေး... အေး”

ဒေါ်ခက်ဝေက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မင်းမင်းကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

“သမီးက မဆိုးဘူး၊ သောက်လိုကောင်းတယ်”

“မေမေ ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“ဒါဆို အမြဲတမ်း မင်းမင်း ဖျော်ပေးမယ်နော်”

“ပင်ပန်းပါတယ် သမီးရဲ့”

“မေမေကလည်းနော်၊ မပင်ပန်းပါဘူး”

“သမီးလေး သဘောပဲကွယ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“သမီး မူမူနဲ့ အခန်းသွားကြည့်ဦးမယ်နော်”

“အေးကွယ်... အေး... အေး၊ လိုတာရှိပြောနော် သမီး”

“အင်းပါ”

ထမင်းစားခန်းမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားဆီသို့ လာခဲ့သည်။

“မူမူ”

“ရှင်”

“အိမ်က ကျယ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမ”

“အပေါ်မှာ အခန်း ဘယ်နှစ်ခန်းလောက် ရှိမလဲ”

“၆ ခန်း ရှိတယ် မမ”

“ဪ... ဪ...”

မင်းမင်းတို့ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဪ... ဒါက တိစ္ဆိတို့ ဗွီဒီယိုတို့ ကြည့်တဲ့အခန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မမ”

ပထမဆုံးတွေ့ရသော အခန်းနှစ်ခန်းအနက် လက်ဝဲဘက် အခန်းကိုကြည့်၍ မင်းမင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တိစ္ဆိခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှာတော့ ဗီရိုများကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ဒါက ပစ္စည်းတွေ ထားတာလေ”

“ဪ... ဪ... ဘာပစ္စည်းတွေလဲကွယ်”

“အိပ်ရာတွေ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေပါ”

“ဪ...”

နောက်အခန်း နှစ်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှာ ဖွင့်ထားပြီး တစ်ဖက်ခန်းကိုတော့ သေ့ခ လောက်ကြီးကြီးနှင့် ပိတ်ထားလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါ မမနေရမယ့် အခန်းပဲ”

ဖွင့်ထားသော အခန်းကို ရည်ရွယ်၍ မူမူက ပြောသည်။
မင်းမင်း အခန်းကို သေချာကြည့်မိသည်။

သေသေသပ်သပ် ရှိပါသည်။

“ဒီအခန်းကကော ဘာလို့ ပိတ်ထားတာလဲ”

“ဒါက အတွင်းပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့အခန်းပါ။ ဒီအခန်းကို ဖွင့်ခဲပါတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ အောက်ကိုဆင်းတဲ့ လှေကားတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီလှေကားကနေ ဆင်းသွားရင် ဖေဖေကြီးတို့အခန်းကို ရောက်ပါတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဆုံး အခန်းနှစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီအခန်းက ကြီးကြီးမြတ် အခန်းပါ။ ဒီဘက်ကပိတ်ထားတဲ့ အခန်းကတော့ မမလဲ့ဦး နေတဲ့အခန်းပါပဲ”

“အင်း”

ထိုအခန်းနှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမကြီးကိုဖြတ်၍ လသာဆောင်ကို ခြင်ရလေသည်။

ထူးခြားသည်က ဧည့်ခန်းမကြီးကို ၂ ပိုင်းပိုင်းထားခြင်းပင်။
ဘက်တစ်ခန်း သည်ဘက်တစ်ခန်း၊ ဇာလိုက်ကာ အပြာလေးများနှင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကာထားသည်။ အလယ်တွင် လူသွားလမ်းရှိလေသည်။

“မူမူ”

“ဘာလဲ မမ”

“ဘာလို့ ဧည့်ခန်းကို နှစ်ခြမ်းခွဲထားရတာလဲ”

“ဒီလို မမ၊ တစ်ဖက်က ဖေဖေရဲ့အခန်း၊ ဒီဘက်က မမလဲ့ဦး အခန်း၊ သူတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်၊ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တွေလာရင် ဒီအပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်ခံလေ့ရှိတယ် မမရဲ့”

ဟော... ဒုက္ခပါပဲ။ လာသမျှ ဧည့်သည်တွေက အခန်းတွေ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်သွားကြမှာပေါ့။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ပဲ။

မင်းမင်း စာလိုက်ကာ အပြာရောင်ဖယ်မ၍ ကြည့်မိသည် စားပွဲများနှင့် ကုလားထိုင်များ၊ ပန်းကန်နှင့် မီးအုပ်ဆောင်းလေးများကို တွေ့ရလေသည်။

အစွန်ဘက်တွင်မကတော့ လှေကားတစ်ခုစီ ရှိနေကြသည် မင်းမင်း သေချာပြန်ကြည့်သည်။ လှေကားများပါ။ သေချာ၏။

“မူမူ”

“ဘာလဲဟင်”

“လှေကားတွေ ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ဧည့်သည်တွေက အဲဒီကတက်ပြီး အဲကဲပဲ ဆင်းတာ၊ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း ဖေဖေက စီစဉ်ထားတယ် မမရဲ့၊ မဟုတ်ရင် လာတဲ့ဧည့်သည်တွေက အခန်းအားလုံးကို ဖြတ်

နေရမှာပေါ့”

“ဪ”

“ဒီလှေကားတွေက ဆင်းရင် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမကို ရောက်တယ်လေ မမ”

“အင်း”

“အစတုန်းက ဒီဘက်အခန်းကို အသေပိတ်လိုက်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မမ ရောက်လာတော့ မမ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံလို့ ရအောင် ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ထားတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့”

လသာဆောင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကို အပေါ်မှ စီးကြည့်မိသည်။

“မူမူ”

“ခြံထဲကြည့်ချင်တယ်”

“လာလေ မမ”

မင်းမင်းနှင့် မူမူတို့ နှစ်ဦးသား လဲဦး၏ ဧည့်ခန်းရှိ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးနှစ်အိမ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မူမူ”

“ဘာလဲဟင်”

“အဲဒီအိမ်တွေက”

တစ်လုံးက မူမူတို့နေတယ်၊ မူမူရယ်၊ ခင်ဦးရယ်၊ တင်ဦးရယ်၊ လွင်ဦးရယ်ပေါ့ ကိုကိုမြင့်ဦးနဲ့ အတူတူနေတာ၊ ဟိုဘက်ကတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်”

“သူက တစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အိမ်ထဲ မူမူတို့ဝင်ရင်တောင် မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီလောက် စိတ်ပုပ်တာ”

မင်းမင်း နောက်နေ့မှ ထိုအိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

မင်းမင်းနှင့် မူမူသည် အိမ်နှစ်လုံးဆားတွင် ရပ်နေကြစဉ် အိမ်ကြီး၏ မီးဖိုချောင်ရှိ ပြတင်းပေါက်တံခါးတစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“မူမူကတော့ ဒါကိုမသိရှာ။”

“ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ ဂုဏ်များကို ဖော်ထုတ်နေသည်။”

မင်းမင်းကတော့ လှစ်ခနဲနေအောင် ပါးသည်မို့ လျင်မြန်သော အဖြစ်အပျက်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မူမူ”

“ရှင်”

“အရှေ့ဘက်ကို သွားရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ မမ”

မင်းမင်းသည် ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော လူရိပ်ကို အကဲမဖုမဲ ခံလိုက်။

ကိစ္စမရှိပါ။ ဘယ်ပြေးမလဲ၊ တစ်အိမ်တည်းမှာပဲလေ၊ မင်းမင်း ပြေးပြေးလိုက်သည်။

“ဒါ သစ်ခွတွေ ထင်တယ်နော်”

မင်းမင်းက ခရေပင်စည်ဝယ် တွယ်ကပ်စိုက်ထားသော အခက် ချားကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမ၊ တန်ဖိုးမရှိလှဘူးလို့ ဖေဖေက ပြောပါတယ်”

“မူမူတို့က ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ ခေါ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ မမက မကြိုက်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

မင်းမင်း ခေါင်းခါမိသည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“မမက သိပ်လှတာပဲနော်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ မမလုံဦးထက်တောင် လှသေးတယ်”

“လဲ့ဦးနဲ့ မမ သိပ်တူတာပဲလား”

“တော်တော်လေး တူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ကွဲတယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုကွဲတာလဲ”

“ညီမ တစ်ခုချင်းတော့ လိုက်မကြည့်တတ်ဘူး၊ အားလုံးခြံကြည့်ရင် မမလဲ့ဦးက ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင် ချောတယ်၊ သေချာကြည့်ရင် သိပ်မလှတော့ဘူး၊ မမက ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင် သိပ်မလှဘူး၊ သေချာကြည့်လေ ချစ်ဖို့ကောင်းလေပဲ၊ အကြည့်ခံတယ်”

မူမူ မင်းမင်းကို ပြောရုံဆိုရုံ ရိုလာပါပြီ။

“လဲ့ဦးနဲ့ မူမူနဲ့ ခင်သလား”

“ဟင်အင်း မူမူတို့ကို အမြဲဟောကတော”

“ဪ”

“နောက်ပြီး ဟို... နောင်ထူးဆိုတဲ့လူက ဘေးမှာ လဲ့ဦးကို ထားပြီး ခင်ဦးကို မျက်စိမှိတ်ပြတယ်၊ ဘယ်လိုလူမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒါများ လဲ့ဦးက အထူး အထူးနဲ့ တစ်ထူးတည်း ထူးနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

မင်းမင်း မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။ မင်းမင်း သိချင်သည်များကို မူမူ ထံမှမေးလျှင် ရနိုင်သည်။

သို့သော် အချိန်က သိပ်စောလွန်းသေးသည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် မေးယူရပေမည်။

“ကိုကိုစိုးက သနားပါတယ်”

“ဘယ်သူ”

“ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးလေး၊ မမ မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိပါမလဲ မမက ခုမှရောက်တာပဲ”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုစိုးဆိုတာ မမလဲ့ဦးနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူလေ၊ သိပ်သဘောကောင်းတာ၊ အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်တယ်၊ မမလဲ့ဦးကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ၊ ဒါတောင် မမလဲ့ဦးက သူ့ရှေ့မှာ အထူးနဲ့နေတာပဲ”

“ဪ”

သည်နေ့တော့ သူမ ပြောပြသည့်များကိုသာ နားထောင်နေခဲ့ပါမည်။

နောက်နေ့များမှ သိချင်တာများကို မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“ကိုစိုးက အားလုံးကို ကြင်နာတတ်ပါတယ်၊ အေးအေးပဲနေတတ်တာ၊ ဖေဖေကြီးပြောရင် အားလုံး ခေါင်းညိတ်တာချည်းပဲ၊ မမကို မွေးစားဖို့ ဖေဖေကပြောတော့ နှီးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲတဲ့၊ ကျွန်တော် မကန့်ကွက်ပါဘူးတဲ့၊ အဲဒီလိုပြောတယ်”

“အင်း”

မင်းမင်းတို့ ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်မိကြသည်။

“မမကော နိုက်ပါတီဆိုတာ တက်သလားဟင်”

“မတက်ပါဘူးကွယ်”

“မမလဲ့ဦးကတော့ တက်တယ်၊ အဲဒီညတွေဆို မိုးချုပ်မှ ပြန်တယ်၊ အရက်စော်တွေလည်း နံနေတာပဲ”

“အိုးကွယ်... ဖြစ်ရမယ်”

“မမက သနားလို့လား”

“အေးပေါ့ကွယ်”

“မိုက်တာကိုများ မမက သနားနေရသေးတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်... မမကတော့ အကုန်လုံးကို သနားတာပဲ”

“ဒါကြောင့် မမက လှတာနေမှာ”

“ဟင်း... ဟင်း”

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းရှိ ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မင်းမင်း အမိအရ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး။

“မူမူ”

“ရှင်”

“ဧည့်သည်ကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက မူမူကို မာန်လိုက်သည်။ မပြောပြစေချင်သည့်သဘော။

“ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်မြင့်ကြီးရဲ့”

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုမှ ရောက်ခါစ မဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

သနားယူပါစေလား၊ သမီး ထမင်းစားမယ်၊ ခဏနေရင် လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

မင်းမင်း မွန်မွန်ရည်ရည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ... မူမူ၊ အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်းတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာသောအခါ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က

ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

“ဟာ... ဖေဖေနဲ့ မေမေ စောင့်နေတယ်လား”

မင်းမင်း ကမန်းကတန်း လက်ဆေးရင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဟင်းပန်းကန်များကိုယူကာ ဖေဖေနှင့် မေမေ ထမင်းပန်းကန်များထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မင်းမင်း အပြုအမူကို ဒေါ်မြင့်ကြီးက သေချာကြည့်လေသည်။

မင်းမင်းကတော့ လုံးဝဂရုမစိုက်။

ထမင်းစားရင်းဖြင့်လည်း ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့် စကားများ ဆောင်ဖွဲ့နေမိသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ခြံထဲပြန်ဆင်းကာ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ခြံခင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေမိသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက ကားကိုရပ်ရင်း ဟွန်းတီးလိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်ကအုပ်တိုက်

ဟွန်းတီးသံကြောင့် မင်းမင်း လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ ခြံဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲရှင်”

မင်းမင်း ထိုလူကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းထဲတွင်သာ စိတ်ကရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူကို သိပ်သတ်မပြုမီ မြတ်ကိုစိုးကတော့ မင်းမင်းကိုကြည့်ရင်း အတွေးတွေ များနေလေ၏။

တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ လဲ့ဦးနဲ့လည်း တကယ်တကယ်။ သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်သလိုပဲ။ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မပြဘူး။

မင်းမင်းသည် သူ့ကို ပေါ်တင်ကြီး စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေသေးလူကိုကြည့်ရင်း ဒေါပွလာသည်။

“ကျွန်မ မေးတာကို ရှင် ကြားပါတယ်နော်”

မြတ်ကိုစိုး သတိဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ ဦးချစ်ဆွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟို... ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဘယ်လို ပြောလိုက်ရမလဲရှင်”

မင်းမင်းက ဝတ္တရားအရ မေးသင့်သည်ကို မေးလိုက်သည်။

မြတ်ကိုစိုး မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

လွယ်လှချည်လား မိန်းကလေးရယ်၊ အမွေတွေကို မက်သလို

များ ဖေဖေလို့ ခေါ်တာလား။

ကြောင်နှစ်ကောင်ဟုဆိုတိုက်

ချက်ချင်းပင် မြတ်ကိုစိုး မိန်းကလေးကို အထင်သေးသွားသည်။

“ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ရှင်...”

မင်းမင်း နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးဆိုတာ သည်လူကြီးကိုး၊ မဆိုးပါဘူး၊ ချာသားပဲ၊ ဘာလို့များ လဲ့ဦးက သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတာပါလိမ့်။

“ဆောရီးပဲရှင်၊ မေးမြန်းရမယ့်တာဝန်ရှိလို့ မေးတာပါ၊ ဖေဖေ ပါတယ်၊ ဝင်ပါရှင်”

မင်းမင်း ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေရာသို့ ခြံနံလာကာ မဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

မြတ်ကိုစိုး အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ရင်း ခုနမိန်းကလေးကို ထမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမယ်... လူကြီးမလေးလို စာဖတ်နေတာကိုး။

မြတ်ကိုစိုး အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ဦးချစ်ဆွေကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦး”

“ဟော... မောင်စိုး၊ လာလေ”

ဦးချစ်ဆွေက မြတ်ကိုစိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“သမီးလေးရေ...”

“ရှင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်ဟုဆိုတိုက်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်သည်။

ထူးသံနှင့်အတူ မင်းမင်း ရောက်လာသည်။

“ဖေဖေ ဘာလဲဟင်”

“သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

မင်းမင်းက ဘာမျှမပြော။

“သူက ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးတဲ့ သမီး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

သွက်လက်စွာ ပြောပုံက လှည့်လည် တူသည်ဟု မြတ်ကို
တွေးမိသည်။

ရယ်ဖြူနေသော မိန်းကလေးကို မြတ်ကိုစိုး ပြုံးရဲသာ ပြုံးပြ
သည်။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဖေဖေတို့စားဖို့ သမီး တစ်ခုခု သွားယူခဲ့မယ်နော်”

“အေးကွယ်... အေး”

“ဖေဖေ”

“သမီး”

“အအေးသောက်မလား၊ အပူသောက်မလား”

“သမီး ကြိုက်တာသာ လုပ်ခဲ့ပါ”

“သမီး... ရေချိုးရဦးမယ်၊ ပြန်မထွက်လာတော့ဘူးနော်”

“အေးပါသမီးရဲ့”

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

မြတ်ကိုစိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဟင်း... အထာကြီးပဲ။ အဘိုးကြီးပေါက်စ။

မင်းမင်း အတွေးနှင့်အတူ ပြုံးလိုက်သည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဘာလီပုလင်းကို ဖောက်ကာ နှစ်ခွက်ဖျော်
သောက်သည်။

“ခင်ဦး”

“ဘာလဲ မမလေး”

“ဒါ အိမ်ရှေ့ကို သွားပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ခင်ဦး ထွက်သွားတော့ မင်းမင်း ရေချိုးသည်။ ရေချိုးပြီး
သနပ်ခါးပါးပါးလေး လှူးလိုက်သည်။

သနပ်ခါးပင် မခြောက်သေး။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

“မူမူ”

“ရှင်... မမလေး”

“ဘုရားခန်းက ဘယ်မှာလဲဟင်”

မူမူက မင်းမင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မမ”

“ရှိခိုးမလို့ပေါ့”

၁၅၀

ပန်းသိန်း ကိုသိသားနဲ့

၁၅၁

“မမလား”

“အေးပေါ့ဟဲ့”

မေမေက ဘုရားရှိခိုးဖို့ အမြဲပြောသည်။ အခုလည်း သည်အိပ်
ပေါ်ရောက်ကတည်းက မင်းမင်း ဘုရားမရှိခိုးရသေး။

“မူမူ”

“ရှင်... ဪ... ဟိုဘက်က မှန်ခန်းဟာ ဘုရားခန်းပါပဲ”

“အေး... အေး”

မင်းမင်း ဘုရားခန်းရှိရာသို့ လျှောက်အလာတွင် ဖေဖေနှင့်
အဘိုးကြီးပေါက်စ စကားပြောနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်

“သမီး”

“ရှင်”

“လာပါဦး သမီးရဲ့ ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို စကားလေးဘာလေး
လာပြောမှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏလေးပါ ဖေဖေ၊ သမီး လာခဲ့မှာပါ”

မင်းမင်း ဘုရားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုရားရှေ့ဝင်
ဦးချလိုက်ရသောခဏဝယ် ရွှင်လန်းသွားရသည်။

“ဪ... မောင်စိုး ရောက်နေတာကိုး၊ ကြာပြီလားကွယ်”

“မကြာသေးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ... ဒါနဲ့ သမီးလေးကော ကိုဆွေ”

“ဘုရားခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်”

ထိုစဉ် မင်းမင်း ဘုရားရှိခိုးခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“မေမေ ဘာလဲဟင်”

“မတွေ့လို့ မေးတာပါ သမီးလေး”

“မေမေ နီးတာ ကြာပြီလား”

“အခုပဲနီးတာ သမီးရဲ့”

“မေမေ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးပါပြီကွယ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

မင်းမင်း ဒေါ်ခင်ဝေ ကုလားထိုင်ဖော် ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ်

ထိုင်ထိုင်ရင်း ဒေါ်လိုက်သည်။

“သမီး ပျင်းတယ်”

“ပျင်းတယ် ဟုတ်လား၊ သား မောင်စိုး အားလား”

“ဗျာ... အားပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

မြတ်ကိုစိုး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ပြဿနာပေါ် ငါ့ကိုဘယ်မျှား

ခေါ်သွားခိုင်းမလဲမသိဘူး၊ အတွေးနှင့်အတူ မြတ်ကိုစိုး ထပြန်ချင်စိတ်

သက်သွားသည်။

“သမီး... သမီးကိုကိုနဲ့ ကားလျှောက်စီးပါလား”

ဒေါ်ခင်ဝေ စကားကြောင့် မင်းမင်း လန့်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း ကားမီး ချင်ဘူး၊ စာဖတ်ချင်တယ်”

“စာဖတ်ချင်တယ်”

“အင်း”

“ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်မျိုးစုံရှိတယ်၊ ယူဖတ်ဖို့ သမီးရဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဟိုအခန်းက စာကြည့်ခန်းပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သမီး စာသွားဖတ်ဦးမယ်နော်”
မင်းမင်း ဘုရားခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မှန်ခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။

စာအုပ်တွေ အတော်များသားပဲ။

မင်းမင်း သဘောကျသွားသည်။

အင်း... သည်မှာ စာဖတ်နေတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သူတို့
တစ်တွေ ဘာပြောသလဲဆိုတာ သိသင့်တယ်။

မင်းမင်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့
ပြန်ရောက်တော့ သုံးဦးသား စကားကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သမီးလေး လဲ့ဦး ဆုံးတာတောင် (၈)လ ပြည့်တော့မယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ဦးချစ်ဆွေက ဒေါ်ခက်ဝေစကားကို ထောက်ခံရင်းပြောသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်ခက်ဝေက လှမ်းကြည့်သည်။

မင်းမင်းက စားပွဲအမြင့်ကြီးတွင် တက်ထိုင်နေလေသည်။

ဘယ်လိုမျောက်မလဲ မသိဘူး၊ မြတ်ကိုစိုး စိတ်ပျက်စွာ
တွေးမိသည်။

“လဲ့ဦးက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲဟင်”

မင်းမင်း စကားကြောင့် မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ဖျတ်ခနဲလှည့်
ကြည့်သည်။

“သမီး သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

“ဘာရောဂါရယ်မှ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး သမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း အလေးအနက်ထားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါနဲ့ သွေးအန်ပြီး သေတယ်ဆိုတာကော အမှန်ပဲလား”

“ဟင်... သမီးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ဒေါ်ခက်ဝေက အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“မူမူ ပြောတာပါ မေမေ”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်တယ် သမီး”

“ဒါနဲ့ ဒီအိမ်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာများ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာလဲ
ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“သူ ဘယ်နေရာမှာ သွေးအန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါရှင်”

မင်းမင်းက သိချင်သည်များကို လိမ္မာမီးနပ်စွာ မေး၏။

“ဒီဧည့်ခန်းမှာပဲ သမီး”

“အင်း... အဲဒီလို သွေးအန်နေတဲ့အချိန်မှာ မေမေ ရှိသလား”

“ရှိတယ် သမီး”

“နောက်ကော ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲဟင်”

“မူမူရယ်၊ နောင်ထူးရယ် ရှိတယ် သမီး”

“နောင်ထူးဆိုတာက”

“သမီးနဲ့ ခင်နေတဲ့ သူငယ်တစ်ဦးပါ”

“လဲ့ဦးဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မလာတော့ဘူးလား”

“တစ်ခါတစ်ခါ လာပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်မြင့်ကြီးကော မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“ဘယ်သွားနေလို့လဲဟင်”

“အဲဒီနေ့ မနက်ကတည်းက သူတူအိမ် သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“သူ ပြန်လာတော့ မအံ့ဩဘူးလား”

“သိပ်တော့ အံ့ဩပုံ မရဘူး သမီးရဲ့”

မင်းမင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သည်လောက်သိရလျှင် မဆိုး။

“သမီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

“သမီးက ဒီအိမ်က မိသားစုတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီလို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့ပါတယ်နော်၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အဓိကကျတဲ့ အဲဒီ အဖြစ်ကိုတော့ သိထားချင်လို့ပါ။ သမီးကို မွေးစားတာဟာလည်း ဒီအကြောင်းနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါကြောင့်မို့ မေးတာပါ ဖေဖေ”

“ဪ”

မင်းမင်း တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေသော မြတ်ကိုစိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဖေဖေမရှိလည်း လာလည်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် တည်သွားသည်။ ပြီးတော့ ယုံယုံပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ မင်းမင်း ရယ်ချင်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကြီးကို အထင်ကြီးလို့ ခင်လို့မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ် လုပ်ငန်းအတွက် ခင်ဗျားကို အလည်ခေါ်ရတာ၊ ခင်ဗျားက လဲ့ဦးနဲ့ ရင်းနှီးဖူးသူဆိုတော့ လဲ့ဦးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တော်တော် ကို သိထားမှာမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ် မြောက်မနေနဲ့”

မင်းမင်း စိတ်ထဲမှ ပြောချလိုက်သည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“မောင်စိုးက ငါ့သမီးကို ဆယ်တန်းပြန်ဖြေစေချင်တယ်တဲ့”
ဟိုက်... သွားပြီး၊ ပြဿနာက ဂြိုဟ်နဲ့ကိုဝင်ပြီ။ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ။ မင်းမင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆံပင်တွေကို ဖွဖွလေး
ကုတ်မိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဘိုးကြီးပေါက်စကိုလည်း ဒေါပွသွား
ရသည်။

ဘယ်နှယ်... မေမေတို့က မပြောရဘူး၊ သူက ရှည်နေတယ်၊
တစ်ခါတည်း မကြာခင် ဒေါက်တာဘွဲ့ ရတော့မယ် လူကိုများ
ဆယ်တန်းပြန်ဖြေခိုင်းနေသေးတယ်။ သည်လူကြီးက တော်တော်
ရှုပ်တာပဲ။

“သမီး စာမကျက်ချင်ဘူး မေမေရာ၊ အစကတည်းက စာကျက်
ပျင်းလို့ မအောင်တာပဲဥစ္စာ”

မင်းမင်း ခွဲခွဲလေးပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မိန်းကလေးကို ထဆွဲထိုးပစ်လိုက်ချင်
သည်။ စာကျက်ရမှာ ပျင်းသတဲ့။ ခွေးဖြစ်မှာပဲ။

“နောက်ပြီး ကျောင်းထွက်လက်မှတ်လည်း မရှိဘူး၊ ဗန်းမော်
မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ပြန်မယူချင်ဘူး မေမေရာနော်”

ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်လှချည်လား မိန်းကလေးရယ်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ညည်းမိသည်။

“ဒီတစ်ချီတော့ သမီးက လဲ့ဦးနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ လဲ့ဦးက
သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လိုပဲ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင် စာမေးပွဲ
အောင်တယ် သမီးရဲ့”

ဒေါ်ခက်ဝေ ပြောသည်ကား မှန်သည်ဟု မြတ်ကိုစိုး တွေးမိ
သည်။ လဲ့ဦးက ရှုပ်သည်။ ပွေသည်။ ဆိုးသည်။ သို့သော် သေဆုံး
သွားသည့်တိုင် စာမေးပွဲ တစ်ခါမှ မကျဖူးခဲ့ပါ။

“လဲ့ဦး ဆုံးတော့ ဘွဲ့ရပြီးပြီပေါ့နော်”

“အင်း... ရပြီးပြီ သမီးရဲ့”

“ဘာမေ့ရအနဲ့ ယူတာလဲ ဟင်”

“အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သမီးရဲ့၊ လဲ့ဦးက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တာ”
ပြာလဲ့ဦးသည် အင်္ဂလိပ် ဓလေ့ထုံးစံများကို ခင်တွယ်သည်
ဆင်ပါ၏။

“မောင်စိုး”

“ဗျာ... ဒေါ်လေး”

“ဒေါ်လေးတို့မှာ ပစ္စည်းတွေ ရှိနေပြီပဲကွယ်၊ သမီးလေး
ကျောင်းဆက်မတက်လည်း နေပါစေတော့”

“ဒေါ်လေး သဘောပါ၊ ကျွန်တော်က အကြံပေးရုံလောက်ပါ”

“အေးလေ... သမီးမှ မတက်ချင်ပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးတို့ ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ”

“မမရေ...”

မူမူက အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာရင်း မင်းမင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် လူစုံတက်စုံတွေ့တော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။

မင်းမင်း မူမူအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ မူမူ”

“မူမူ စာမေးပွဲအောင်တယ် မမ”

“ဟယ်... တကယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်”

မင်းမင်း တကယ်ပင် ဝမ်းသာလှပါသည်။ အိမ်ဖော်ဘဝနှင့် ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေနိုင်သူမို့ ချီးကျူးမိပါသည်။

“ဆယ်တန်းဆိုတာ မခက်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ဒီလိုပဲ တက္ကသိုလ်က စာတွေဟာလည်း မခက်ပါဘူး၊ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားစမ်းပါဦး၊ ညီမ လိုအပ်တာအားလုံး မမက ကူညီမှာပေါ့”

ထိုစကားများကို မင်းမင်းသာ ဘဝမှန်အဖြစ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် မြတ်ကိုစိုးတို့ကတော့ မင်းမင်းကို အံ့သြစွာ ငေးနေကြသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ပညာမမက်။

သူများကိုကျ သိပ်တတ်စေချင်နေသည်။

ပြောလိုက်သေးသည်။ ဆယ်တန်းဆိုတာ မခက်တဲ့။ သူကတော့

မအောင်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြတ်ကိုစိုး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းမင်းသည် သူမ ပြောလိုက်မိသည်ကို ပြန်လည်သတိရတော့ ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

“မမက သူများကိုသာ အောင်စေချင်တာ၊ မမကတော့ အောင်ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် မူမူရဲ့၊ လေးနှစ်တောင်ဖြေခဲ့တာ မအောင်ဘူး ညီမရဲ့”

“မမ စာမကျက်လို့နေမှာပေါ့”

“မူမူလောက် မတော်လို့ပါကွယ်”

“မမကလည်း မြှောက်နေပြန်ပါပြီ”

“လာလေ ညီမ”

မင်းမင်း မူမူကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မူမူကို မမ ဆရာချရမယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မမမှာ ဒေါ်လာ နည်းနေတယ်”

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းသာဆိုသည့် ချာတိတ်မကို နားမလည်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ဌေးသမီးက ဒေါ်လာခန်းသည်တဲ့။

“ဖေဖေ မေမေတို့ငွေနဲ့ မမက မဝေးချင်ဘူး၊ မမကိုယ်ပိုင်ငွေ ဆရာချင်တာ၊ အဲဒီတော့ ခဏတော့ စောင့်ရမှာပေါ့”

မင်းမင်းက ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“ဆို”

“ဘာလဲ သမီး”

“မူမူကို သမီး ကျောင်းဆက်ထားပေးချင်တယ်”

“မူမူ တက္ကသိုလ်မတက်ချင်ဘူး မမ၊ စာပေးစာယူလောက်တော့ တက်ချင်ပါတယ်”

“အေးလေ စာပေးစာယူ တက်လည်းရတာပါပဲ၊ ညီမအတွက် မမ အားလုံးတာဝန်ယူ အကုန်ကျခံမှာပါ။ လောကကြီးမှာ မိဘကို ရှာဖွေလုပ်ကျွေးခွင့်တို့၊ သူတစ်ပါးကို ပညာသင်ပေးခွင့်တို့ဆိုတာက ဘဝက ပါရမီပါမှသာ အခုဘဝမှာ ပါရမီဖြည့်ပေးရတာပါ။ ဒီအခွင့်အရေးကို လူတိုင်းမရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့ညီမကို မမ ကျောင်းထားပေးချင်တာပေါ့၊ မမမှာ မိဘကို ရှာဖွေလုပ်ကျွေးခွင့်ဆိုတဲ့ ပါရမီ မရရှိခဲ့ပါဘူး။ မိဘက သိပ်ချမ်းသာနေတယ် မဟုတ်လား”

မင်းမင်းက သံတွဲရှိ မိဘများကို ရည်ရွယ်ပြောမိသော်လည်း ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်ခင်ဝေက ပြုံး၏။ သူတို့ကို ပြောသည်ဟု ယူဆလျှင်ရသည်ကိုး။

“နော် ဖေဖေ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ငါ့သမီး ထားပေးချင်တာကို ဖေဖေတို့က မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“မူမူ ဝမ်းသာပါတယ် မမ၊ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းပါပြီ ညီမ”

မင်းမင်းက မူမူ ထွက်သွားရာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် တံခါးပေါင်ကိုမှီရင်း အပြင်သို့ သွားမိသည်။

ထိုစဉ် ခြံတွင်းသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝင်လာသည်။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အမျိုးသားမှာ ဂျင်းဂျာကင်၊ ဂျင်းပင်၊ ရှူးနပ်နှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသူက ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ရင်း မင်းမင်းကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်ပြီးတော့ မင်းမင်းအနားသို့ လျှောက်လာကာ ဆက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးသည်။

မင်းမင်း သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုမီ သူ့ကို ပြောတော့ ပြလိုက်မိသည်။

“မင်း လဲ့ဦးနဲ့ သိပ်တူတယ်”

ထိုလူက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါပေမဲ့...”

ထိုလူက စကားစကို ရပ်ထားသည်။

“ဆက်ပြောပါ”

“ငါ့ကို ခင်တာချင်းတော့ မတူဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့စကားကြောင့် မင်းမင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြုံးမိသည်။

“မင်းမင်းက ခင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ဘယ်ကမှန်းမသိဘဲနဲ့တော့ ရမ်းပြီးမခင်ရဘူးရှင်”

မင်းမင်း အပြောကို ထိုလူ သဘောအကျကြီး ကျသွားသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က အထူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေတာက အလုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပညာအရည်အချင်းက လဲဦးနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိဘနစ်ပါးက...”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ရပါပြီ၊ မင်းမင်း ကိုထူးကို ခင်ပါတယ်”

“တကယ်ခင်တာလား”

“တကယ်ပေါ့ရှင်၊ လာလေ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

မင်းမင်းက ဦးဆောင်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“အန်တီကို သမီးတစ်ယောက် အစားပြန်ပေးတာလို့ အန်တီ မထင်ဘူးလား”

“ထင်လို့ အန်တီသမီး ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

ကြောင်နစ်ကောင်တစ်ကောင်

“လဲဦးနဲ့ တကယ်တူတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လို့လား ကိုထူးရဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ”

“ဟိုလေ... ကိုထူး အားတဲ့အချိန်တိုင်း မင်းမင်းဆီ လာလည်

လို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

“ဟာ... ဒါတော့ စိတ်ချ၊ လာလွန်းလို့ နောက်ဆို ပုန်းနေရ

မယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက နောင်ထူးနှင့် မင်းမင်းကို အကဲခတ်

ခဲ့သည်။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

“ကြည့်လေတူလေပဲကွာ”

“မင်းမင်းတောင် ဒီလောက်တူတဲ့လူကို မြင်ဖူးချင်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမြင်လိုက်ရတာ နာတာပဲ၊ မြင်ရင် မင်းမင်း

အပြော သေချာတယ်”

“အင်း”

“မင်းမင်း”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းမင်း ပြန်မထူး။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း ကိုထူးနဲ့အတူ ပါတီပွဲကို လိုက်မလားဟင်၊ လဲဦး

ကြောင်နစ်ကောင်တစ်ကောင်

၁၆၄

ပန်းသီးသီးသီးသီး

အပေါင်းအသင်းတွေမြင်ရင် အံ့သြသွားကြမှာ”

မင်းမင်း တစ်ခါလောက်တော့ လိုက်သွားမည် စိတ်ကူးမိသည်။

မင်းမင်း တာဝန်က လဲ့ဦးနှင့်ပတ်သက်သူမှန်သမျှကို မသိမသ၊ စူးစမ်းစစ်ဆေးရမည် မဟုတ်လား။ သို့သော် အခုတော့ မလိုက်ချင်သေး။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ကွယ်၊ နောက်တစ်ခါမှ လိုက်မယ်နော် ကိုထူး”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ကိုထူး နောက်တစ်ခါလာရင် လဲ့ဦး သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာခဲ့ပါလားဟင်”

“မင်းမင်းက ခေါ်လာဆိုရင် ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့၊ ကိုထူး သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“အန်တီနဲ့ အန်ကယ်... သွားပါဦးမယ်”

“အေး”

“ကောင်းပြီ”

“ကိုစိုး ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

မြတ်ကိုစိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

မင်းမင်းက နောင်ထူးကို အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၆၅

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“သူနဲ့ လဲ့ဦးက သိပ်ရင်းနှီးသလားဟင်”

“မေမေအထင်ကတော့ ရင်းနှီးသလိုပါပဲ”

မေမေမျက်နှာ နှမ်းနေသည်ကို မင်းမင်း သတိပြုလိုက်သည်။

“သမီး တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားပါရစေ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ပြောလေ သမီးရဲ့”

“မေမေမျက်နှာ နှမ်းနေတယ်၊ ဖေဖေမျက်နှာလည်း ညှိုးနေတယ်၊ အဲဒီလူနဲ့ လျှောက်သွားမှာ ပါတီပွဲတွေတက်မှာ စိုးရိမ်လို့လား”

“သမီးကို မေမေတို့ မတားရက်ပါဘူး”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ သမီးက လဲ့ဦးနဲ့ ရုပ်ချင်းတာတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ လျှောက်သွား လျှောက်လာတာကို

မတို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မြင်စေချင်ဘူး”

“သမီးက သိပ်သိတတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့သမီးလေးကို မနာလိုတာ”

မေမေ ဒေါ်ခက်ဝေက မင်းမင်းကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မေမေအနေနဲ့ သမီးတစ်ယောက် ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးရရင် ရင်ကွဲမှာပါ သမီးလေးရယ်”

မင်းမင်း မွေးစားမိခင်ကို ကရုဏာသက်စွာ သနားသွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးကို သိပ်ချစ်လား မေမေရယ်”

“ချစ်လို့သာ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ကဲ... ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

“မောင်စိုးကို တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်ကွဲ့”

“ဘာများလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်မှာ လာနေပါလားကွယ်၊ တည်းခိုခန်းမှာ ဆိုတော့ အလကား ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်၊ ခုဆို သမီးလည်း ရှိနေပြီပဲ၊ ပြောင်းခဲ့ပါလား”

“အခု လကုန်ရက်ဖြစ်နေပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်၊ လခက ပေးထားပြီ သားမို့ ဒီလကုန်တဲ့အထိတော့ ဆက်နေလိုက်ချင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်”

မြတ်ကိုစိုးက သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဝေးသွားသော ကားနောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း မင်းမင်း စပ်စုရပြန်သည်။

“မေမေ”

“ဟင်”

“သူက အိမ်မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် သမီး၊ သူ့မိဘတွေက ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာနေတာ ဦးမြတ်စိုးနဲ့ ဒေါ်လှလှရီဆို မသိသူမရှိဘူး၊ သိပ်ချမ်းသာကြတယ် ကွယ် သူကတော့ ဒီမှာ တာဝန်ကျလို့ လာနေရတာ”

“တစ်ခုလောက် မေးမယ်နော်၊ စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့

“သိထားချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ သမီး၊ မေးလေ”

“ဒေါက်တာနဲ့ လဲ့ဦးနဲ့က တံရားဝင် စေ့စပ်ထားကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မိဘချင်း နားလည်မှုယူထားရုံပါ”

“ဪ...”

မင်းမင်း မိမိ အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာရင်း စားလာသည်။

ချောသော၊ တည်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးကို လဲ့ဦး ဘာလို့များ ခေါ်လျှူရှုခဲ့ပါလိမ့်၊ ဥပေက္ခာပြုရန်နိုင်တာ တွေးစရာ။

ရဲသော၊ ကဲသော၊ လူပွေ၊ လူရွပ် အထူး ဆိုသူကိုကျတော့ အကြောင်းများ ခရောတဝင် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ခဲ့ရပါလိမ့်။

အချစ်ကြောင်လား။

နောင်ထူးဆိုသူကို လဲ့ဦးက အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဖြင့် ချစ်ခဲ့ သား။

သို့မဟုတ်ပါက ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့်၊ နည်းအချင်းအနေဖြင့် လေးစားထိုက်သော၊ မြတ်နိုးသင့်သော လူ

နေပြီး အကျင့်စရိုက်၊ စိတ်နေစိတ်ထား သေးသိမ်ယုတ်ညံ့နေ၍

နောင်ထူးက အပေါ်ယံအနေဖြင့် အထင်ကြီးစရာ၊ လေးစားစရာ ကွက်မျှမရှိသော်လည်း စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်တည်ကြည်၍

ကြောင်နှစ်ကောင်တစ်ကောင်တို့

၁၆၈

ပန်းသိန်း

များလား။

မင်းမင်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်မိသည်။

ဘယ်သို့ဆိုစေ ထိုယောက်ျားနှစ်ဦးသည် လွဲဦးနှင့် အနီးကပ်ဆုံး
ယောက်ျားများပင် မဟုတ်လား။

အခန်း(၁၄)

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ကားမောင်းလာရင်းမှ မနက်တုန်းဆီက
ဆေးရုံမှ ဆရာမများ၏ စကားကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး အစားပြန်ရ
အယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား”

“မသိဘူး”

သည်တုန်းက စိတ်မရှည်စွာနှင့် ဘုတောလိုက်သည်။

“ဆရာက စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတော့ ဆရာလွဲဦးလောက်
ချောလို့ ထင်တယ်”

“မသိဘူးဗျာ”

ထပ်ဆင့် မသေမချာ ဖြေလိုက်သည်။

မိန်းမများသည် စပ်စုရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိကြသည် တင်

၁၇၀

ပန်းသီခိုင်

သည်။

“လဲ့ဦးက ဆရာကို လာကြိုတယ်နော်၊ အခု သူလေးက ကော
လာမကြိုဘူးလား။”

“မသိဘူး။”

သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ဘုတိုက်လွှတ်မှ ငြိမ်သွားသည်။ သို့ပေမဲ့
မျက်စောင်းကတော့ ထိုးဖြစ်အောင် ထိုးသွားသေး၏။

ကားမောင်းရင်းမှ မြတ်ကိုစိုး ပြုံးမိသည်။ ခုလည်း ဦးချစ်ဆွေ
က မနက် ထမင်းလာစားပါဟု ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် လာရသော်
လည်း စိတ်မပါလှ။

သို့သော် မင်းမင်းသာဆိုသည့် မိန်းကလေးကို အကဲခတ်လို
သေးသည်။

ထို့ကြောင့် လာခဲ့ပါမယ်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

မင်းမင်းသာဆိုသော မိန်းကလေးသည် အကဲခတ်ရခက်သော
မိန်းကလေးပင်။ သူမတွင် ထူးခြားသည်ကား လဲ့ဦး၏အကြောင်းများ
ကို စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် စုံစမ်းခြင်းပင်။ ဘာအတွက် သူမသည်
လဲ့ဦးအကြောင်းကို သိချင်ရတာပါလိမ့်။

ခြံဝရောက်တော့ ခြံတံခါး ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲတွင် ကားရပ်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာခဲ့သည်။

မိမိ တက်လာသည်ကို မည်သူမျှ မမြင်။ ဧည့်ခန်းတွင် မင်းမင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တိုက်သိသားနဲ့

၁၇၁

အစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။

သူမသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ လက်သည်းညှပ်နေ
သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးလည်း မိမိကို မမြင်သဖြင့် နေရာတွင်
စုပ်ကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မူမူ လက်သည်းဆိုးဆေး ပုလင်းကိုကိုင်ကာ ဧည့်ခန်း
သို့ ဝင်လာသည်။

“မမ ရောလေ”

မင်းမင်းက မူမူပေးသော ပုလင်းလေးကို လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်သူ့ဥစ္စာလဲ”

“ဖေဖေ ဝယ်လာတာ၊ မမဖို့တု”

“ဘယ်တုန်းက ဝယ်လာတာလဲ”

“အခုနဲ့ပဲ”

“ခုဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ”

“သမီးရေ ဘာလဲ”

ဖေဖေ ဦးချစ်ဆွေက စာကြည့်ခန်းထဲမှ လှမ်းပြောသည်။

“ဖေဖေ ဒီလက်သည်းဆိုးဆေး ဘာလို့ ဝယ်လာတာလဲ၊

အိတ်ဆံကုန်ပါတယ် ဖေဖေရာ”

“ငါ့သမီး မကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး လက်သည်းနီ တန်းခါမှ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုးလေမရှိဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မဝယ်ပါနဲ့နော်၊ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေလည်း မဝယ်လာပါနဲ့၊ သမီး မလိမ်းဘူး”

“အေး... အေး၊ သမီးလုံဦးက ဖေဖေကို အမြဲ အဲဒါတွေ မှာလေ့ရှိတယ် သမီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ဝယ်တတ်နေတာ”

“မမကလည်း လက်သည်းနီ အရောင်လေးက လှသားနဲ့”

“မလှဘူးလို့ မမ ပြောမိလို့လား မူမူရဲ့၊ ကဲ... ဒီပုလင်းလေးကို မူမူပဲ ယူလိုက်တော့”

“ဟာ... မူမူ မယူပါဘူး မမရယ်”

မင်းမင်း မူမူကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မယူချင်တာလဲဟင်”

“မူမူတို့က အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရတာပါ၊ ဒါဆိုလို့လည်း လှမလာပါဘူး မမရယ်”

“အိုကွယ်... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဆိုးပါ ညီမရယ် လှမှာပါ”

“မမ ဘာလို့မဆိုးတာလဲဟင်”

“မကြိုက်လို့ပါကွယ်၊ လက်သည်း အရှည်ထားတာကိုရော လက်သည်းနီ ဆိုးတာကိုရော မမ ဝါသနာ မပါဘူး၊ လက်သည်းလေးတွေ အကုန်ဖြတ်ပြီး လက်ကလေး သန့်နေတာပဲ နှစ်သက်တယ်”

“မမလက်က ဒေါက်တာလက်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

“ဘယ်လို”

မင်းမင်း မူမူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုမျိုး ဖွေးသန့်နေတာ ဒေါက်တာလက်ပေါ့ မမရဲ့”

“မြောက်တတ်တဲ့ မူမူကို မမ နောက်ထပ် လက်သည်းနီ ဘစ်ပုလင်း ပေးချင်ပါတယ်”

“ဟာ... မမကလည်း၊ မူမူ မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သိဘူးလေ”

မင်းမင်းက ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်၏။

“မမ”

“ဘာလဲ”

မင်းမင်း စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

“မေမေ့ကို ချစ်သလားဟင်”

“မူမူ ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ချစ်မချစ်တော့ မူမူ မသိဘူး၊ ဂရုစိုက်တာတော့ တွေ့တယ်”

“ချစ်ပါတယ် မူမူ၊ မမ မေမေ့ကို သနားချစ်နဲ့ ချစ်ပါတယ်၊

မမက မမကို သမီးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ရှိနေရှာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မူမူတို့က မမ မရောက်ခင်တုန်းက ထင်နေကြတာ”

“ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“ဪ... မမက သူဌေးသမီး ဖြစ်လာတော့မှာမို့ အရမ်း အနကြီးမယ်၊ ဒီစည်းစိမ်တွေကို မက်မက်မောမောရှိမယ်လို့ ထင်နေ

ကြတာ”

“အခုကော”

“အခုကျတော့ မမက မမလဲ့ဦးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အေးတယ်”

“သိပ်ပြီး မချီးကျူးနဲ့ဦး၊ ဒါက အစဗိုလို့ ငြိမ်နေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလဲ့ဦးနဲ့ စိတ်ထားချင်း မတူဘူး”

“အမှတ်တွေ ပေးနေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပြောတာပါ မမရာ”

“မူမူရယ် တကယ်တော့ ငွေဆိုတာ ရှိမကောင်း၊ မရှိမကောင်းပါ။ မရှိတော့လည်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ လူအနှိမ်ခံဘဝမို့ ငွေကို ကုန်းရှာကြတယ်၊ ရှိတဲ့လူတွေ ကျပြန်တော့လည်း လောဘဇောမသတ်နိုင်ဘဲ ကားတစ်စီးကနေ နှစ်စီးဖြစ်ဖို့ တိုက်တစ်လုံးကနေ နှစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ နှစ်ဆိုင်ဖြစ်ဖို့ပဲ လုံးပန်းနေကြတော့တာပဲ၊ ဒီကြားထဲ ရှိလာတဲ့ ငွေတွေကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းရတာက တစ်မျိုး၊ တစ်ခါ သူတို့သေရင် အမွေပြဿနာတွေကတက်ပြန်၊ လူသတ်မှုတွေ ဘာတွေဖြစ်၊ ရဲစခန်းရောက်၊ ဆေးရုံရောက်နဲ့ စိတ်ပျက်ဖို့ တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

မင်းမင်း စကားအရှည်ကြီးကို မမောတမ်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မမက ဒီငွေတွေကို တပ်မက်မှု မရှိတာလားဟင်”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်မက်တာ လူမသိစေနဲ့ ဆိုသလိုပေါ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မင်းမင်း ကိုယ့်စကား ကိုယ်သဘောကျကာ ရယ်လိုက်သည်။

ဒီအနေဖြင့် သည်စည်းစိမ်များကို မက်မောဟန်ပြရမည်ဟု စခန်းမှူး

ဦးက မှာလိုက်သည် မဟုတ်လား။

“မမကတော့လေ”

မူမူက ထထွက်သွားသည်။

မင်းမင်းက ထိုင်နေရင်းမှ အရှေ့ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူရိပ်အထင်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်မူညီကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး။

မင်းမင်းကို ရပ်၍ကြည့်နေသည်။

မင်းမင်းက လက်သည်းလေးများကို ဆက်ညှပ်ရင်း...

“မေမေရေ ဧည့်သည်”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ သမီး”

“ဦးမြတ်ကိုစိုး”

ဖေဖေအမေးကို ပြန်ဖြေရင်း နေရာမှထလိုက်သည်။

“ဒီလွှတ်လိုက်ပါ သမီး”

ဖေဖေက လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကြားပါတယ်နော်”

မင်းမင်း မြတ်ကိုစိုးကို လိုလဲလေးပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။
 မြတ်ကိုစိုးက တည်ကြည်စွာနှင့် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။
 ဟွန်း... လူကြီးက ငါ့ကိုများ ဘာထင်နေသလဲ မသိဘူး
 ရှင့်ကို သည်က မင်းမင်းတို့က ဂရုမစိုက်ရေးချ မစိုက်သေး၊ တာဝန်
 အရ၊ တာဝန်အရ။

မင်းမင်း မဲပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။ စိတ်ထဲမှ ထိုဆရာဝန်ကို
 အကြောင်းမဲ့ ကြည့်မရချင် ဖြစ်နေရ၏။

* * *

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး လာနေမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီး”

“ဘယ်အခန်းမှာ နေမှာလဲဟင်”

“သမီးဦးလေးနဲ့ အတူနေမှာပေါ့”

“ဪ... ဪ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မီးငယ်”

“သမီး မေးကြည့်တာပါ”

ဒေါ်ခက်ဝေက သမီးကို ချစ်မဝသလို ကြည့်နေသည်။

“မေမေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ပြောလေ သမီး”

“သမီး လဲ့ဦး အခန်းထဲကို ရောက်ဖူးချင်တယ်”

မေမေက ဘာမျှမပြော။ ခဏကြာတော့ သော့တစ်ချောင်း
 သည်။

မင်းမင်း သော့ကို လှမ်းယူရင်း မေမေကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်

သည်။

“သမီး စိတ်ဝင်စားလို့ပါ မေမေရယ်”

မေမေက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

မင်းမင်း သော့ကို စားပွဲပေါ်တွင်ချထားကာ ရေချိုးခန်းသို့
 သွားခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီးတော့ မင်းမင်း ထိုသော့ကို ပြန်ယူရန် မေ့သွားသည်။

အခန်းသို့ ဖြန်လာကာ သနပ်ခါးလိမ်း အဝတ်အစားလဲပြီး

သော့ကို ပြန်သတိရမိသည်။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းခဲ့
 သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး တစ်ယောက်တည်း

သက်ဖက်ရည် သောက်နေသည်။

စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သော့မရှိတော့။

သွားပြီ... ပါသွားပြီပေါ့။

မင်းမင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

ဟိုနား သည်နား ရှာကြည့်သော်လည်း ယူသူက ယူသွား
မို့ မတွေ့ရတော့။

“ဦးမြတ်ကိုစိုး”

မြတ်ကိုစိုး ကေ့ကြည့်သည်။

“လက်ဖက်ရည် ဘယ်သူ ဖျော်ပေးတာလဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ဖျော်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ချာတိတ်မကို ကြည့်မိသည်။ ပျာယာ
ပျာယာ ဆင်းလာပြီး တစ်ခုခုကို ရှာပုံရသည်။

မိမိမလာခင် ဤအခန်းတွင်းသို့ မည်သူ လာသွားသည်
သိလို၍ လက်ဖက်ရည် ဘယ်သူဖျော်ပေးသည်ကို မေးခြင်းဖြစ်မည်

တကယ်လည်း မြတ်ကိုစိုး ဝင်လာစတွင် ဤအခန်းတွင်း
မည်သူမျှ မရှိ။

မင်းမင်း ခါးထောက်ရင်း စဉ်းစားသည်။ အဘယ်သို့ လုပ်
မည်နည်း။

သောကတော့ ပျောက်သွားပြီ။ ထိုသော့ဖြင့် လဲ့ဦးအခန်း
ဖွင့်ကာ တွေ့ရှိနိုင်မည့် သဲလွန်စ အစွန်းအစလေးများကို ပျောက်
ဖို့ ကြိုးစားခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မင်းမင်း အကြံထုတ်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ခက်ရေဆီက နောက်သော့တစ်ချောင်း
အကြောင်းရှာ၍တောင်းကာ ထိုအခန်းမှ သော့ခလောက်ကိုဖွင့်၍
အောက်တိုမစ်တစ် သော့တစ်ခုလဲရန် ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်။

လူသတ်တရားခံသည် သော့ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဆိုလျှင်တော့ မပြော
ဆတ်။ သော့ဝိဇ္ဇာ မဟုတ်ပါက ထိုသော့ကို ဖွင့်တတ်မည်မထင်။

မင်းမင်း ထမင်းစားခန်းမှ ဒေါ်ခက်ရေ အခန်းသို့သွားရန်
ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို သတိရကာ
အည်တည်ကြည်ကြည်ပင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ခုချက်ချင်းကြီးတော့ တရားခံသည် ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားနိုင်
သေးပါ။ ထို့ကြောင့် မြတ်ကိုစိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်
တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စကားစလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ”

မင်းမင်းဒေါ်သံကြောင့် သူ ကြည့်လာသည်။

BURMESE
CLASSIC

လဲ့ဦးကို သတိမရဘူးလားဟင်”

“ဘာ”

သူက မင်းမင်းကို စူးစူးကြီးကြည့်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကျုပ်က သတိရရမှာလဲ”

မြတ်ကိုစိုး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟို... ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာကို စိတ်ရှည်တဲ့
အတစ်ယောက်လို့ ထင်မိတဲ့အတွက် မေးမိတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် နက်ထည့်လိုက်သည်။ ဤအခါ
 ကြီး ပေါက်စဆီကတော့ ဘာမှမေးလို့ရမည်ပုံ မပေါ်ပါ။
 သို့ကြောင့် မင်းမင်း နေရာမှထလိုက်သည်။
 “နေပါဦး၊ မင်း ကျုပ်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”
 “ဆောရီးလို့ ပြောလိုက်တာပါ”
 မင်းမင်း မခိုးမခန့် မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့ သူ
 မျက်နှာ တင်းသွားသည်။
 “ကျုပ်နဲ့ လဲဦးအကြောင်းက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ မင်း
 သိပ်စပ်စုတဲ့ စလူးလေးပဲ”
 မင်းမင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး စကားကြောင့် ရယ်ချလိုက်
 သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့... ပြောနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာသလို ပြောနိုင်
 ပါတယ်ရှင်၊ သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”
 ထွက်သွားသော မင်းမင်းသာ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း
 မြတ်ကိုစိုး စဉ်းစားမိသည်။
 မိမိဘာသာမိမိ အေးအေးနေသည်ကို ဒေါသမထွက် ထွက်
 အောင် လာဆွနေသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူမကိုပင် ပြန်သဘော
 ရတော့မလိုလို။
 မိန်းမတွေဟာ မာယာကို များလွန်းတယ်။
 မြတ်ကိုစိုး ဦးနောက်ထဲမှ သူ့ကို ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မိမိသည် ထိုမိန်းကလေးအတွက် ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလို။
 နေရာမှထကာ အခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။
 အခန်းထဲ ဝင်ခါနီးတွင် ဧည့်ခန်းထဲသို့လှမ်းကြည့်ရာ စလူးမ
 က လျှာထုတ်ပြောင်ပြလေသည်။
 ဒေါသတကြီး အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသော ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး
 ကြည့်ရင်းဖြင့် မင်းမင်း ရယ်ချင်သွားသည်။
 ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို အတော်လေး အထင်
 နေပုံရသည်။
 ဆယ်တန်းကျ၊ မွေးစားသမီးမို့လို့လား ရှင်ရယ်။
 ဒါဆိုရင်တော့ မင်းမင်းတို့က ရယ်ချင်လိုက်ပါသေးတယ်။
 မင်းမင်းက သူ့လို ဆရာဝန် တစ်ဦးပဲဆိုတာ မသိရှာသကဲ့။
 ဒေါ်ခက်ဇေက သောတစ်ချောင်း ထပ်ယူလာပေးသည်။
 “မေမေ”
 “ဘာလဲ သမီး”
 “အဲဒီအခန်းသော့ကြီးက သံချေးတက်နေပြီ၊ သမီး အော်တို
 တစ်သော့နဲ့ လဲချင်တယ်”
 “သမီး သဘောပဲလေ”
 “ဒါဆိုရင် ရှောလေ၊ သော့နှစ်ချောင်း”
 “အေး... အေး”
 မင်းမင်း သော့အသစ်မှ သော့လေးများကို ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ လူဦး၏ အခန်းကို သော့အသံ
လဲလိုက်ပြီး သော့ခလောက် အဟောင်းကြီးကိုလည်း မေမေ့ကို ပြန်
ပေးလိုက်သည်။

“သမီး”

“ဘာလဲ မေမေ”

“ပိုက်ဆံလိုရင် သေတ္တာထဲက ထုတ်သုံးနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“လိုချင်တာရှိလည်း ဈေးသွားရင်မှာလိုက်၊ ကြားလား”

“အင်းပါ”

“ကဲ... မေမေ ဘုရားခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီး ပျင်းနေရင်
ကက်ဆက်ဖွင့်ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ မေမေ”

ကက်ဆက်ကို ယူကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံထဲတွင်
ကက်ဆက်ဖွင့်ရင်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“သမီး”

မင်းမင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်မြင့်ကြီး။

“ဘာလဲဟင်”

“ခုံနဲ့ ထိုင်ပါလားကွယ်၊ အောက်မှာဆိုတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို သေချာကြည့်မိသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး မသိမသာ မျက်နှာလွဲ၍ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွား
သည်။

အင်း... ငါ့အပေါ်မှာတော့ စေတနာ ရှိရှာသားပဲ။ သူ့ဟာ
သူ့သက်တရားခံလို့ ပြောလို့လည်း မရသေးပါဘူး။ အားလုံးကို
ဆက်လေ့လာရဦးမယ်။ တရားခံ အစစ်အမှန် တစ်နေ့တော့ပေါ်မှာ
ပေါ့။ သော့ပျောက်သွားတာကြောင့် သည်အိမ်ထဲမှာ မသမာသူ ရှိနေ
တာတော့ အမှန်ပဲ။ သည်လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ စဉ်းစားရင်
မင်းမင်းရှုပ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ သိလာမှာပေါ့။

မင်းမင်း ကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်သည်။

“အား... ပုလိုက်တာ၊ ပုတယ်၊ လူဦးရင်ထဲက အရမ်းပူတာပဲ
မေရယ်”

အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် မင်းမင်း လန့်သွားသည်။ မြီးတော့မှ
အိပ်ပိုက် သိချင်းတစ်ပုဒ် ထွက်လာ၏။

မင်းမင်း ကက်ဆက်ကိုပိတ်ပြီး ခွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွေ ထည့်လိုက်သည်။

မင်းမင်းစိတ်တွေ သိချင်းထဲတွင် ရှိမနေတော့၊ သနားစဖွယ်
လူဦး၏ အသံလေးကိုသာ ကြားယောင်လာသည်။ သည်အခါမှာတော့
မင်းမင်း စိတ်ထဲတွင် တရားခံ အစစ်အမှန်ကို အမြန်ဆုံး သိချင်လာ
တာ၏။

ထိုအသံသည် ဤကက်ဆက်ခွေထဲတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ ရောက်နေလေသနည်း။

မင်းမင်း တွေးမရအောင် ရှိနေသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုကက်ဆက်ခွေလေးကိုတော့ လိုရမည်ရ ယူထားလိုက်သည်။

မေမေအခန်းထဲရောက်တော့ မေမေက ခုံတင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ငေးမောနေသည်။

“မေမေ”

“ဟော... သမီးလေး၊ လာလေ”

မင်းမင်း မေမေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေမေကလည်း ငေးနေတာပဲ၊ သမီးလေး လာတာကို မတွေ့ဘူး”

“မေမေ စဉ်းစားနေတာပါ သမီးရယ်”

“ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ မေမေ”

“မေမေသမီးလေး မေမေတို့အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းနေလားလို့ပါ သမီးရယ်”

“ကြံဖန်ဖန် မပျင်းပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒါနဲ့ မေမေလဲ့ဦးသွေးတွေအန်နေတဲ့ အချိန်တုန်းက ဘာလုပ်နေသလဲဟင်”

မင်းမင်း လိုရာကို အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်သည်။ စကားဆက်နေစရာ စပ်နေစရာ မလိုပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေပဲ။

မင်းမင်းရဲ့ မေမေပဲဥစ္စာ။

“ကက်ဆက် ဖွင့်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တီဗွီဖွင့်နေသလားသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ သမီးရဲ့”

အင်း... ဟုတ်ပြီ။ ကက်ဆက်ဖွင့်နေတုန်း အော်တာမို့ သည်အခွေထဲ ပါနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

မင်းမင်း စဉ်းစားလို့ ရသွားသည်။

“သမီးရေ”

“လာပြီ ဖေဖေ”

“အေး... ဒီမှာ ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ”

ဖေဖေစကားကြောင့် မင်းမင်း တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... မင်းမင်းသာပါရှင်၊ ပြောပါ”

“စိုးငြိမ်းပါ၊ မင်းမင်း နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အယ်... ကိုစိုးငြိမ်းလား”

မင်းမင်း တကယ်ပင် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ကိုစိုးငြိမ်းကို ပြောပြဖို့ စကားတွေ ရှိနေပြီလေ။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုယ် မေးတာ ကြားပါတယ်နော်”

“ကြားပါတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားမှုတွေ ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဌာနချုပ်ကို မင်းမင်း လာမလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလူက တော်တော်လည်းတာ၊ ဌာနကိုတော့ ပေါ်တင်ကြီး မလာချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေ၊ သမ္မတဟိုတယ်ရှေ့က စောင့်နေမယ်၊ လာခဲ့လေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပဲနော်”

“အင်း”

စိုးငြိမ်း ဖုန်းချလိုက်မှ မင်းမင်း ချလိုက်သည်။ မေမေကို ခွင့်ပန်ဖို့ မေမေအခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလဲ”

“သမီး သူငယ်ချင်းဆီကပါ၊ အဲဒါ သမီး ခဏသွားတွေ့မယ်နော်”

“သမီးလေး သဘော”

“အများဆုံး နှစ်နာရီပဲကြာမယ်၊ နှစ်နာရီထက် နောက်မကျရပါဘူး မေမေ”

“အင်း... အဲဒီလို အချိန်တိကျမှု မေမေ သဘောကျတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး သွားမယ်နော်”

မင်းမင်း အခန်းသို့ပြန်လာကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“မောင်စိုး လိုက်ပို့လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“သူ့ အလုပ်ပျက်နေပါဦးမယ်”

“မေမေ သူ့ကို ပြောပြီးပြီ သမီး”

“မေမေသဘောပါ”

မင်းမင်း ကားအနီးတွင်ရပ်ကာ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို

စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ ထွက်လာသည်။

ရှပ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူနှင့် ပုဆိုးက အပြာကွက်နှင့် တုတ်ဒိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အဝတ်အစားမှာ လိုက်ဖက်လို့နေသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက ကားမောင်းလာရင်းမှ နံဘေးရှိ ခန်းကလေးကို သတိထား ကြည့်မိသည်။

မိန်းကလေး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ရှိနေသည်။

ဘယ်ကို သွားမှာလဲ။

ဘာအတွက်လဲ။

ဘာလို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လုပ်ထားရတာလဲ။

အင်း... ပြင်ဆင်ထားတာသာဆိုတယ်။

သိပ်လည်း မဟုတ်လှပါဘူး။

အကျိုးနက်ပြာရှလေးကို ဝတ်ထားပြီး ထဲဘိကလည်း နက်ပြာ
ပြောင်လေးပင်။ ဝင်းသောအသားနှင့် နက်ပြာရောင်က ဟပ်နေသည်။
ဆံပင်လေးများကို သေသေသပ်သပ် ဖြီးထားသည်။ မျက်နှာလေးက
အခြယ်အသ ကင်းနေသည်။

မင်းမင်းက ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ကြည့်နေမှန်းသိ၍ တမင်
ပင် မျက်နှာကို တည်ထားလိုက်သည်။

အင်း... ဟိုရောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မတတ်နိုင်ပါဘူး။
အားနာနာနဲ့ပဲ ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းရတာပေါ့။

မင်းမင်း အတွေးနှင့်အတူ သက်ဖြင်းချလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ကလေးမလေးကို ဘုကြည့်ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“သမ္မတဟိုတယ်”

မင်းမင်းကလည်း စူတူတူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သမ္မတဟိုတယ်ရှေ့ဝယ် ကားရပ်တော့ စိုးငြိမ်းကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

သူက မင်းမင်းတို့ ကားအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်းမင်း လာလေ”

“အင်း... ကိုစိုးငြိမ်း စောင့်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ခုပဲရောက်တာ”

“ခဏစောင့်ပါနော်၊ မင်းမင်း အခုပြန်လာခဲ့မှာပါ”

ထွက်ခွာသွားသော သူတို့နှစ်ဦးကို မြတ်ကိုစိုး လိုက်ကြည့်
ခဲ့သည်။

စိုးငြိမ်း ဆိုသူသည် မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် ချောမောသူပါ။
မင်းမင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းလွန်းသည်။

သို့သော် မြတ်ကိုစိုး ရင်ထဲတွင် သဘောမတွေ့။ မင်းမင်းက
မိန်းမရှုပ်ကလေးလား။

မဖြစ်စေချင်ပါ။

တည်တည်ကြည်ကြည် မိန်းကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်စေချင်
ပါသည်။

အခုတော့ အဖြေက ရှင်းနေသည်။ သက်တူရွယ်တူ အမျိုးသား
အစ်ဦးနှင့် သမ္မတရုံမှာ ချိန်းသည် ဆိုကတည်းက ရိုးရိုးသားသား
ဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ဪ... ဦးနုဒေါ်ဒေါ်တို့ သနားစရာပါလား၊ ပထမသမီး
လည်း ပွေလိုက်တာ ယောက်ျားလေးထက် ဆိုးသည်။ ဟော...
အခု ဒုတိယသမီး ကျပြန်တော့လည်း အရှုပ်မလေး ဖြစ်နေသည်။

သူမတို့နှစ်ဦးက ရပ်ချင်းတူရုံသာမက စရိုက်ချင်းပါ တူညီ
နေတာ အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရသည်။

ခက်ပါပြီကော။

တစ်ခု ထူးခြားသည်ကား ထိုမင်းမင်းသည် မိမိကို အရှေ့
တဝင် မရှိ။ အထင်ကြီးပုံလည်း မပြ။ သူ့ဘာသာ ပုံမှန်ပင် နေလေ
သည်။

လဲ့ဦးသည်ကား မိမိကို ချွဲသည်။ နဲ့သည်။ မိမိက ညီမလေး
တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြူစင်စွာချစ်သော်လည်း သူမဘက်က ထိုထက်မက
ပိုချင်ပါသည်။ ဒါကိုလည်း မြတ်ကိုစိုး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့
သည်။ ဘာသိဘာသာ နေခဲ့သည်။

လဲ့ဦး သေဆုံးသွားသည်အထိ မိမိသည် လဲ့ဦးအပေါ် သန့်ရှင်း
စွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

ဦးလေး ဦးချစ်ဆွေသည် ဖေဖေနှင့် အသက်တမျှ ချစ်ခင်
ကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမို့ ဦးချစ်ဆွေကိုလည်း ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့
သဘောထားရန် ဖေဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက သွန်သင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်ကိုစိုးအနေဖြင့် ဦးချစ်ဆွေ ပြောသမျှ နာယူ
လက်ခံခဲ့သည်။ ဦးချစ်ဆွေက သူ့သမီးနှင့် လက်ထပ်ရန် ပြောသော
အခါတွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ်
မစီစဉ်ရန်သာ ပြောခဲ့၏။

ဦးချစ်ဆွေကလည်း သူ့စကား တစ်သံဝေမတိမ်း နားထောင်
ခဲ့သော မြတ်ကိုစိုးကို သားအရင်းပမာ ချစ်ခဲ့သည်။ အားကိုးအားထား
ပြုခဲ့၏။

အခုလည်း ဒေါ်ခက်ဝေ၏ စကားကို မငြင်းဆန်လိုသဖြင့်သာ

ဆိုက်ပိုခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်ကိုစိုး ကားကူရှင်ကို မှီနေလိုက်သည်။

ဟိုတယ်ထဲတွင်

“အဲဒါပဲ ကိုစိုးငြိမ်း”

“အင်း”

မင်းမင်း စကားဆုံးတော့ စိုးငြိမ်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်သည်။

“ပြတင်းပေါက်က လူကို မင်းမင်း မမြင်လိုက်ဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို အခြေအနေက တော်တော်ထူးခြားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းမင်း သတိထားနေပါ။ မင်းမင်းကို ဆော့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်
ပြီး တရားခံက သတိပြုလာမိလိမ့်မယ်။ မင်းမင်း ခြေလှမ်းကို အစဉ်
အာရုံကြည့်နေလိမ့်မယ်။ သတိ ဝီရိယ ရှိပါစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကက်ဆက်ခွေလေးကိုတော့ ကိုယ် ပူသွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မင်းမင်း ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ... ကုန်အောင်တော့ စားသွားပါဦး”

ကိုစိုးငြိမ်းနှင့် စကားထပ်မဆိုမိတော့။ စားစရာ ရှိသည်များ
စားပြီး ဟိုတယ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ လူချင်း

ခွဲလိုက်သည်။

“ကိုယ် မင်းမင်းနဲ့ မကြာခဏ ဆက်သွယ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာကို အားနာပါတယ်၊ သက်သက် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက မင်းမင်းအတွက် သိပ်စိတ်ပူနေလို့ပါ”

မင်းမင်း တကယ်ပင် အားနာမိသည်။

သူ့ခမျာ ကားထဲက စောင့်ရတာ မဟုတ်လား။

“ဒေါက်တာ ဘာစားမလဲ၊ ဝင်စားလေ၊ မင်းမင်း ကားထဲက တစ်လှည့် စောင့်နေပါ့မယ်”

မြတ်ကိုစိုး မိန်းကလေးကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဟန်ဆောင်မှု ကင်းစင်နေသည်။ အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းနက်ကလေးများနှင့် သူမက ပြန်ကြည့်သည်။ မြတ်ကိုစိုးက စူးစူးနှင့်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ လွဲဖယ်သွားသည်။

“မစားတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်က လူမှုရေး နားလည်တယ်”

“မင်းမင်း တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ၊ နောက်တစ်ခါဆို ဒေါက်တာကို မခေါ်တော့ပါဘူး”

မင်းမင်း ရန်မဖြစ်ချင်၍ ထပ်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ တခြားတစ်ယောက်

လိုက်ပို့ခိုင်းတာက မိန်းမကောင်းတို့ရဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

“မင်းမင်း သူနဲ့ လာချိန်းတွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာ ခေါ်မြင်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီလို မြင်တယ်ဆိုရင်တော့ သာရီးလို့ ထပ်ပြောပါရစေ”

“မင်း အစကတည်းက ပွင့်ပွင်းလင်းလင်း ပြောဖို့သင့်တယ်”
ရော... လက်မြှောက်နေကာမှ သေနတ်နှင့် ပစ်ချင်သေးသူ လား။

အလံဖြူ ပြုနေပါမှ မင်း သတ္တိရှိရင် လာခဲ့လို့ စိန်ခေါ်နေ သည်။

မင်းမင်း ဆက်လက် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ကိုကိုတို့၏ အလေးပေးမှု၊ သူငယ်ချင်းများ၏ ငြားဝယ် အရေးတယူ နေလာခဲ့ရသော မင်းမင်း။ နဂိုရှိရင်းစွဲ မာန သေးများ ခေါင်းပြုလာ၏။

သည်လောက် တောင်းပန်နေတာတောင် မကျေနပ်နိုင်ရအောင် သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ လူပါးဝလှချည်လား။

မင်းမင်း သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ အစကတည်းက လိုက်မပို့နိုင်ဘူးလို့ မေမေကို ပြောလိုက်ပါလား၊ ဒေါက်တာကို ကျွန်မက အတင်းတောင်းပန်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းနေလို့လား”

မင်းမင်း ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့။

ဘယ်ပြောတော့မလဲ။ လူကို ရစရာမရှိအောင် ပြောပြီးပြီကိုး။

မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ရန်တော့နေသော ကောင်မလေး မြတ်ကိုစိုး မခိုးမခန့် ပုံစံမျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်သည်။

သူမမျက်နှာ တင်းမာသွားကာ တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်သွားသည်။

မိမိကို မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုးလုပ်တတ်သော သူမကို ပညာပေးရန် မြတ်ကိုစိုး စိတ်ကူးမိသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် သူဌေးသမီး ဖြစ်လာသည်မှာ မကြာသေး။ အစတုန်းက သူမသည် ဆင်းရဲ နဲ့ချာ၏။ ဤအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ မခံချင်အောင်စလျှင် ထိမိမည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ကျုပ်နဲ့ ကားအတူ မစီးချင်ဘူးလား။”

သူမ ကားမောင်းတတ်နိုင်။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကားမောင်းတတ်မည် မဟုတ်။

သူ ဘာလို့များ သူများ အားနည်းချက်ကို ထိထိမိမိသုံးနှုန်း နှိပ်စက်လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်ရတာလဲ။

“မစီးချင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျုပ် ဆင်းနေရစ်ခဲ့မယ်၊ မဆက်မောင်းသွားပေါ့”

ကားကိုရပ်ကာ မြတ်ကိုစိုး ဆင်းလိုက်သည်။

မင်းမင်း သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက

ကရက် သောက်ရင်းမှ မင်းမင်း စကားကို စောင့်နေပုံရသည်။

သူသည် လူတစ်ဦး၏ အားနည်းချက်အပေါ် အခွင့်ကောင်း အတတ်လွန်းလှသည်။

သူ့ကို ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့သွားရင်း ဖျတ်ခနဲ ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်သည်။

သည်လောက် ကျောလွန်းတာတော့ မင်းမင်း မခံနိုင်တော့။ အားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးမှ ကားကို ငြိမ့်ငြိမ့်လေး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်ရမလဲ။ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို မင်းမင်း လှည့်၍ပင် ကြည့်တော့။

မင်းမင်း ကားထွက်သွားမှ မြတ်ကိုစိုး စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ ခြစ်မိလေ၏။

“ငါ့ကို မခံချင်စိတ်နဲ့ မမောင်းတတ်ဘဲ မောင်းနေပြီ ထင်မိရဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့...”

မြတ်ကိုစိုး ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

လေးဘီးကားတစ်စီးကို အမြန်ဆုံးငှားကာ မင်းမင်း၏ ကားအောက်သို့ လိုက်ခိုင်းရတော့၏။

မင်းမင်းက ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနေတာ မြင်တော့ မြတ်ကိုစိုး အံ့သြမိသည်။

ပါရမီ ရောက်ခါနီးတွင် မင်းမင်း ကားကို ရပ်လိုက်သည်။
မြတ်ကိုစိုးလည်း လေးဘီးကားခပေးကာ မင်းမင်းကားဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မင်း သေချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မသေချင်ပါဘူး၊ အခုမှ သူဌေးသမီး ဖြစ်ခါနီး
ရှိသေး၊ ဘယ်သေလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မြတ်ကိုစိုး ကားအနီးရောက်သည်နှင့် ဂျစ်တစ်တစ်မလေး
အား ဟောက်လိုက်သည်။

သူမက မကြောက်သည့်အပြင် ကလိကလိဖြစ်အောင် ရိုသေ
သေးသည်။

“ကျုပ် စိတ်ဆိုးလာရင် မင်း မလွယ်ဘူး”

မြတ်ကိုစိုး တကယ် ဒေါမ္ပလာသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလာရင်လည်း ရှင် မသက်သာဘူး မှတ်ပါ
မင်းမင်း သူ့ကို မကြည့်ဘဲနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ကဲ... မြန်မြန်မောင်းပါ၊ မေမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ဒေါသထွက်သမျှ ကားကို ဝှေး
မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“နတ်ပြည် ရောက်သွားဦးမယ်ရှင့်”

“မင်းနဲ့ နတ်ပြည်တော့ မရောက်နိုင်ဘူး၊ ရောက်မယ့်ရော
အဝီစိပ်ရောက်မှာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မင်းမင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို ကြည့်ရင်း ရယ်ချလိုက်
သည်။

“မင်းက လဲဦးလိုပဲ၊ ရတနာအခွင့်အရေးကို သုံးပြီး ငါ့ကို
ဆိပ်ခိုင်ချင်တာ”

မြတ်ကိုစိုး စကားကြောင့် မင်းမင်း တွေသွားသည်။

“ခိုင်ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်အပေါ်မှာ လဲဦးက အနိုင်ယူ
တယ် ဟုတ်လား”

ရလာသော အခွင့်အရေးကို ကောင်းမွန်စွာ အသုံးပြုကာ
လိုက်မိ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ မနိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်လို... သူ မနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား”

မင်းမင်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရတော့သည်။ သည်လူ
ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် သတိခဲ့ရောသလား။

ကြောက်စိတ်လေးဝင်ကာ တွေးမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို မင်းမင်း သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။

အင်း... သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဆိပ်ကျွေးသတ်
သောက်အောင် မယုတ်မာနိုင်ပါဘူး။

မင်းမင်း ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါလိုက်မိသည်။

“မင်းက ဘာတွေများ ခေါင်းခါနေတာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရှင်”

မင်းမင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားသည်။ ရုတ်တရက်
ခေါ်လိုက်သည်မို့ အတွေးလွန်နေသော မင်းမင်း လန့်သွားသည်။
သူ့စကားကို ဘာမျှမပြောဖြစ်တော့။

သိသိသာသာ ငြိမ်သွားသော မင်းမင်းကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာ
မြတ်ကိုစိုး သနားသွားသည်။

အိမ်ရောက်သည်အထိ မင်းမင်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော
တော့။

သို့အတွက် သူလည်း ငြိမ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“မင်းကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်”

ဘာရယ်မဟုတ်၊ သူ တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

ဤကလေးမကို သူ စမိသည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းမင်းကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ မင်းမင်း ကျေနပ်
ပြီးသားပါ”

မင်းမင်း ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“ငါ စကားပြောတာ ရိုင်းတယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“လူတစ်ယောက်မှာ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်ခွင့် ရှိနေပေ
တယ်၊ စိတ်ချမ်းသာသလို ပြောနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ပြောတဲ့လူ စိတ်
ချမ်းသာနေရင် ပြီးတာပါပဲ”

သည်လို စကားကြီး စကားကျယ်ပြောသော မိန်းကလေးကို
အိမ်ကိုစိုး ဖျစ်ညှစ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ခင်ဗျားလေး ဆယ်တန်းကျလို့ပဲ၊ ဘွဲ့တစ်ခုလောက်များရရင်
သိလောက် မာနခေါင်ခိုက်နေမလဲ မသိဘူး။

သူ့ကို ထားခဲ့ကာ မင်းမင်း အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့သည်။

မေမေ့ကို ဧည့်ခန်းတွင် အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

မေမေ သည်လိုချည်းပဲ နေလျှင်တော့ အညောင်းမိရောပေမည်။

မေမေ့ကို အပြင်ခေါ်သွားဖို့ စဉ်းစားမိသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဖေဖေကော”

“ရှိသားပဲ”

“သမီးတို့ ညနေကျ ကရဝိတ်ဘက် သွားရအောင်၊ ပြီးရင်

ရပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ရုံမှာကြည့်တာနဲ့ ဗွီဒီယိုမှာကြည့်တာ မတူ

မေမေရဲ့ လူစည်စည်ကားကားနဲ့ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်၊ နော်

ကြည့်ကြရအောင်”

“သမီးဖေဖေ အားပါ့မလားကွယ်”

“သမီး မေးကြည့်မယ်လေ၊ မအားလည်း အတင်းခေါ်ရမှာပဲ”

“သမီးလေး သဘောပါပဲ”

“ဒါဆို သမီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

မင်းမင်း ရေမချိုးခင် ဖေဖေဆီသို့လာကာ ပြောကြည့်တော့
ဖေဖေက လွယ်လွယ်ကူကူပင် ခေါင်းညိတ်သည်။

ညနေကျတော့ မင်းမင်းက ကားမောင်းသည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ
က နောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့ တစ်ပတ် ကားလျှောက်စီးသည်။ ကရဝိတ်တွင်
ရေခဲမုန့် ဝင်စားသည်။ ခဏအနားယူကာ သမ္မတရုံသို့ လာခဲ့ပြီး
သမ္မတရုံတွင် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုညက ဖေဖေရောမေမေပါ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကြည်ကြည်
လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေကြတာ တွေ့ရသည်မို့ မင်းမင်း
လည်း ဝမ်းသာရလေသည်။

မိမိကို သမီးအရင်း တစ်ဦးပမာ သဘောထားကာ ဂရုတစိုက်
အလိုလိုက်သော မိဘနှစ်ပါးကို မိရင်းဖရင်း မဟုတ်ပေမယ့် မင်းမင်း
သနားချစ်ခင်မိပါသည်။ တတ်နိုင်သရွေ့ ပြုစုယုယ ကြင်နာမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်မိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သံတွဲမှ မိရင်းဖရင်းများကို သတိရ
သည်။ စိတ်ထဲမှ လှမ်း၍ ကန်တော့လိုက်မိရင်း တမ်းတမှုတစ်မျိုး
ဖြစ်ထွန်းလာ၏။

အင်း(၁၅)

“ဟိတ်”

“အမေ... ခြောက်... လန့်လိုက်တာရှင်၊ ကိုထူးကြီးကတော့
အရမ်းကြီးပဲ”

“မင်းမင်း လန့်သွားရင် ဆောရီးပဲကွာ၊ ကိုယ် မင်းမင်းကို
လာခေါ်တာ၊ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ထူးတို့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်အိမ်မှာ ဒီနေ့ ဝိုင်းကောင်းတယ်၊
အဲဒီအိမ်က လှဦးနဲ့လည်း သိပါတယ်၊ လာမှာလည်း အကုန်လုံး
လှဦး ဘော်ဒါတွေချည်းပဲ၊ မင်းမင်း လိုက်မယ်မဟုတ်လား၊ လိုက်ခဲ့
ပါကွာ”

“အင်းလေ၊ မင်းမင်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“ကဲ... ခဏစောင့်နေနော်၊ မင်းမင်း အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

သူ့ကို ဧည့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ကာ မင်းမင်း မေမေအခန်းသို့ ဝင်ပြောသည်။

မေမေက မတားသော်လည်း သိပ်မသွားစေချင်မှန်း မင်းမင်း သိပါသည်။ မေမေကို ပြောလည်အောင် မနည်းပြောယူရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သိပ်ချစ်တတ်သော မိခင်က သမီးငယ် အလိုကျ ခေါင်းညိတ်လာသည်။

‘သမီးကို နားလည်ပါ’ဟုသာ စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

ပြီးတော့ မင်းမင်း အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီ ကော်ဖီမုန့်ရောင်နှင့် အဖြူရောင် အကွက်လေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ ထဘီကိုတော့ မြောင်ကော်ဖီမုန့်ရောင်ကိုပင် ဝတ်သည်။ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြိုးကာ ထွက်ခဲ့သည်။

နောင်ထူးက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးရင်း အသင့်စောင့်နေသည်။ မင်းမင်း ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားထွက်သည်။ ဧည့်ခန်းကို လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက မင်းမင်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အလိုမကျဟန်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သည်လူကြီး လူပါးကိုဝတယ်။

“မင်းမင်းက ပြုံးလည်း လှတာပဲ”

စွဲဆောင်မှုရှိစွာနှင့် နားထောင်ကောင်းသော နောင်ထူး စကား မိကြားရမှ နံဘေးရှိ သူ့ကို သတိပြန်ထားမိသည်။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းမင်းကိုချစ်တယ်”

“ဘယ်လို”

မင်းမင်း အံ့သြသွားရသည်။ မြင်ဖူးတာ နှစ်ခါပဲ ရှိသေးသည်။ ချစ်တယ်တဲ့။

“မင်းမင်း ကိုယ့်စကားကို အံ့သြချင်လည်း အံ့သြမယ်၊ စိတ် မချင်လည်း ဆိုးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်း...”

သူက စကားစကိုဖြတ်ကာ မင်းမင်းကို ကြည့်သည်။

“မင်းမင်းဟာ လဲ့ဦးပါ”

“ရှင်”

သူ့စကားကို မင်းမင်း ပို၍ နားမလည်နိုင်တော့။

“ကိုယ် မင်းမင်းကို လဲ့ဦးလို့ သဘောထားချင်ပါတယ်”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ အစားထိုး ချစ်ချင်တာကိုး”

“လဲ့ဦးက ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခဲ့တယ်၊ သူ ကိုယ့်ဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သိပ်ကြားချင်ရှာခဲ့သူပါ”

“ဘာရယ်”

မင်းမင်း နောင်ထူးကို ရူးများ ရူးနေပြီလားဟု ကြည့်မိသည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့လဲဦးက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြသေးပါဘူး”

“ရှုပ်ကုန်ပြီရှင်”

“ကိုယ့်စကားဆုံးရှင် ရှင်းသွားမှာပါ”

“အင်း... ဆက်ပြောပါရှင်”

“လဲဦးက ကိုယ့်ဆီက အဖြေတောင်းထားတယ်၊ ကိုယ်က မပေးသေးဘူး၊ မပေးဖြစ်လိုက်ဘူး”

“ရှင်”

“ကိုယ်နဲ့လဲဦးမှာ လဲဦးက ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို စပြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့သူပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က အစပိုင်းမှာ လဲဦးကို လုံးဝမချစ်ခဲ့ပါဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မေတ္တာရဲ့ အသွားအပြန် သဘောအရ ကိုယ် လဲဦးကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စချင်တာနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး သေသွားချိန် အထိပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဪ”

“အခု လဲဦးနဲ့ သိပ်တူတဲ့ မင်းမင်းကိုတော့ ချစ်ပါတယ်လို့ ဆိုယ်က စပြီး ပြောပါရစေ”

“မင်းမင်းဘက်ကတော့ စဉ်းစားပါရစေလို့ပဲ ပြောထားရပါဦးမယ်”

“ကိုယ် ဝင်လည်ပြီ ထင်တယ်”

“မင်းမင်းက ညဉ့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းမင်း ကိုထူးကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ လက်ခံပါရစေ”

“အင်းပါလေ၊ မင်းမင်း သဘောပါ၊ ကိုယ်လေ လဲဦး မသေခင် အစ်ညမှာ မခိုင်းသင့်တာကို ခိုင်းလိုက်မိတယ်၊ သူ စိတ်သိပ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်”

နောင်ထူး မျက်လုံးက ဆွေးရိပ်တွေနှင့် မှိုင်းဝေသွားသည်။

“ဟင်... ကိုထူးက ဘာခိုင်းလိုက်လို့လဲဟင်”

“ဒါတော့ မင်းမင်းကို ကိုယ် မပြောချင်ဘူး၊ မေ့ထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဪ... ခက်တဲ့လူ၊ သိပ်သိချင်တာကျ မပြောတော့ဘူး။ မင်းမင်း စိတ်ပျက်စွာ တွေးမိသည်။

နောင်ထူးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကားကို မှန်မှန် ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဆွေးရိပ်များသမ်းလျက် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

နောင်ထူးသည် တကယ်ပင် လဲ့ဦးကို ချစ်ခဲ့သည်လား။
နောက်ဆုံးညက လဲ့ဦးကို ဘာခိုင်းလိုက်ပါလိမ့်။ သူ ပြောသလို
လဲ့ဦးကရော အမှန်ပင် သူ့ကို ချစ်ခဲ့လေသလား။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း ပြန်မထူးမိ။

“ငြိမ်သွားတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးတာလား၊ ကိုယ် တစ်
တော့ ပြောပါရစေ၊ မင်းမင်း ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်
နောက်ဆုံးညက လဲ့ဦးကို ဘာခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြမှာပါ
ခုတော့ မသိချင်ပါနဲ့ကွာနော်”

“ဪ”

မင်းမင်း စိတ်အိုက်သွားရသည်။ သည်စကား သိဖို့ပဲ သူ့ကို
ချစ်တယ်လို့ ပြောရဦးမည် ဆိုတာကတော့ မင်းမင်းအဖို့ မလွယ်
ရေးချမှ အို... မလွယ်သေးပေ။

“မင်းမင်း”

“ပြောပါ”

“ကိုယ့်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား”

“ပြောပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်တော့မှာပါ၊ မင်းမင်း အမြန်ရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်”

“သိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မေမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

သူက မင်းမင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဒီနေရာမှာတော့ လဲ့ဦးနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ လဲ့ဦးက မိဘကို
သိပ်အလေးအနက် မထားဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့သာ သွားနေရမယ်ဆိုရင် မိမေဖမေ၊
အမင်းမေ၊ ဟင်းမေပဲ၊ အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကို ချစ်ခဲ့သူလေးပါ၊
သူမရှိမှ သူရဲ့ တွတ်တီးတွတ်တာ အချွဲအနွဲ့ လေးတွေကို ကိုယ် ပြန်
ဘမ်းတမိတယ်၊ လဲ့ဦးကို သိပ်သတိရမိတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ”

မင်းမင်း ဘာမှဝင်မမေးတော့။ သူ ပြောနေသမျှကိုပဲ တိတ်
တဆိတ် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကဲ... ရောက်ပြီ၊ ဆင်းတော့ မင်းမင်း”

သူက အရင်ဆင်းပြီး မင်းမင်းကို ကားတံခါး လာဖွင့်ပေး
သည်။ မင်းမင်း ကားထဲမှ နုနုလှလှလေး ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့... ယူ လာလေ”

မင်းမင်း ရပ်နေစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖော်ရွေစွာ
လာခေါ်၏။

“လိုက်သွားလေ မင်းမင်း”

နောင်ထူးက ပြောရင်း ရှေ့မှဝင်သွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးက
မင်းမင်း၏ လက်မောင်းလေးကို ဖွဖလေးဆုပ်ကိုင်ကာ ရည်မွန်စွာ
ပြုံးပြ၏။ မင်းမင်း အလိုက်သင့် ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း ထိုအမျိုးသမီး
ခေါ်ရာနောက်လိုက်ခဲ့ရင်း အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်မိသည်။ မျက်လုံး

ကျဉ်းကျဉ်းလေးဝယ် အနီအနက်များ မတရား များသောကြောင့်
မျက်လုံးဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မည်းနေကာ ကြည့်ရ ရုပ်ဆိုးသည်
ဝတ်ထားသောအင်္ကျီက မိန်းမသားများပင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့စရာပါ။

“ယူက လဲ့ဦးနဲ့ တကယ်တူတယ်”

ထိုအမျိုးသမီးကလည်း မင်းမင်းကို ပြန်လည်အကဲခတ်ရန်
ဝေဖန်သမူ ပြုလေ၏။ မင်းမင်း ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်
သို့ တက်ခဲ့၏။ လှေကားပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် အင်္ဂလိပ်တီးလုံး
မြူးမြူးတစ်ပိုဒ်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယူတွေ အိုင်တွေနှင့် ပြောနေသော စကားသံများ၊ ရယ်စရာ
သံများကလည်း လျှံနေကြသည်။

“ယူနာမည်”

အမျိုးသမီးက မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မင်းမင်းသာ”

“လှ... သိပ်လှတာပဲ”

မင်းမင်း ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့နာမည်က အေမီ”

“အင်း... သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကဲ... လာ၊ အခန်းထဲ ဝင်ရအောင်”

အခန်းဝသို့ရောက်တော့ မင်းမင်း လှည့်ပြန်သွားချင်စိတ်ကို
မနည်း မျှီသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်းထဲတွင် စားပွဲကုလားထိုင်များကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲ
ထဲတွင် အရက်ပုလင်းမျိုးစုံ၊ အအေးပုလင်းမျိုးစုံကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများ စကား
အခွင့်ခွင့်နှင့် ဘာတွေ သဘောကျနေကြသည် မသိ။

သူတို့ကတော့ ပျော်လိုမြူးလို။ လဲ့ဦးကရော သည်လိုပွဲမျိုး
အား ပျော်သတဲ့လား။

ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် နောင်ထူးက ထိုင်နေ
သည်။ မင်းမင်းကို လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်၏။

“ယူကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ဝင်နီ၊ သူက ဖရက်၊
သူကတော့ အဲလစ်၊ သူကတော့ ဒိုင်ယာနာ”

နာမည်များကြောင့် မင်းမင်း အတွေးနဲ့အတူ ပြုံးလိုက်သည်။
အိတ်ထပ် မိတ်ဆက်ပေးသော နာမည်များမှာလည်း မြန်မာနာမည်
တစ်လုံးမှမပါ။ အယ်နီ၊ မာရီ၊ ဂျက်ကီ၊ ဂျင်မီ၊ ခရစ်၊ အို... ဘာတွေ
လည်း မသိတော့။ ခေါင်းသာညိတ်လိုက်ရသည်။ လူက စိတ်ရှုပ်စ
တယ်။ သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးတာကြောင့် စိတ်လည်း
မချမ်းသာ။

“မင်းမင်းသာက တကယ်မိတယ်”

တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ရင်း ချီးကျူးလိုက်သော
အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အသံကြောင်း မင်းမင်း အနေကျ သွားရသည်။
ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ အပြောရဲလှချည်လား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“လာ... မင်းမင်း”

နောင်ထူး လာခေါ်မှ မင်းမင်း လိုက်သွားမိသည်။ မင်းမင်းက လက်ယပ်ခေါ်၍ရသည် အမျိုးအစားမဟုတ်။

နောင်ထူးက မင်းမင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေသော အမျိုးသားကို စူးရှစွာ ကြည့်လေ၏။

ရင်မောရပါလာ။

ဖန်ခွက်ချင်း ထိခိုက်သံများ၊ ဇွန်းခက်ရင်းသံများ ထွက်လာ၏။ နောင်ထူးက မင်းမင်းအတွက် အရက်တစ်ခွက် ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မင်းမင်းရှေ့သို့ ချပေး၏။

“မင်းမင်း မသောက်တတ်ဘူး”

မင်းမင်း ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“မပြင်းပါဘူး မင်းမင်း၊ စပါကလင်နဲ့ ရောထားတာပါ”

“ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ဘူး၊ လိမ္မော်ရည်ပဲ သောက်ပါရစေ ခွင့်လွှတ်ပါရင်”

မင်းမင်း လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ယူကာ စုပ်တံလေးနှင့် စုပ်သောက်လိုက်သည်။

မင်းမင်းကို ပြောမရမှန်းသိ၍ နောင်ထူးက အရက်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်မှောင်ကျသွားသည်။ ခန်းဆီကန်လန့်ကာနောက်မှ ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော အမျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အခန်းထဲရှိလူများ၏ အကြည့်က အမျိုးသမီးဆီတွင် စုပြုံကျရောက်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးက ခန်းလုံးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မင်းမင်းတို့ စားပွဲဆီ ဘန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာကာ နောင်ထူးကို လက်ကမ်းသည်။ နောင်ထူး မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ လှမ်းလာသောလက် ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

မီးများ ပြန်လည် လင်းထိန်ကာ ကက်ဆက်သံက ဆူညံလောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် နောင်ထူး တွဲက

ဘာလုပ်ကြတာပါလိမ့်။

မင်းမင်း စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။ မင်းမင်းစားပွဲ အဓိက ကူးလာကာပြောမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

“ယူလူက ဒီပွဲမှာ မင်းသာပေါ့၊ အဲဒီအမျိုးသမီး နာမည်က လေးလင်းတဲ့၊ ဒီပွဲကို ကျင်းပပေးသူပေါ့၊ အခုလို သူက တွဲကဖို့ နာမည်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးက ဘယ်စုံတွဲက မိန်းကလေးကို တွဲကဖို့ ခေါ်လို့ရတယ်ကွ”

“ဪ”

မင်းမင်း သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ကို မသိမသာ ရှိုက်လိုက် နောက်တော့ အခန်းထဲရှိလူများ အကုန်တွဲကတော့သည်။ လှုပ်ခါနေအောင် ကနေကြတာကိုကြည့်ရင်း မင်းမင်း ကိုယ့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှက်ပြီးပြီမိသည်။ နောင်ထူးက ရွှေဝါရောင်အမျိုး
သမီးကိုလွှတ်ကာ တခြားအမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သွားခေါ်သည်။ အမျိုးသားက တစ်ချက်ကြည့်
ပြီး သူ့မိန်းကလေးလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဪ... သည်ပွဲမှာ နောင်ထူးက မင်းသားကိုး။

နောင်ထူးကတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နှင့် တွဲကလေ
သည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင် ထိုင်နေသူဟူ၍ မင်းမင်းတစ်ယောက်သာ
ရှိသည်။ မင်းမင်း မျက်နှာလေး တင်းတင်းစေ့စေ့ မာကျောနေသည်။
သို့ကြောင့် တွဲကဖို့ ဘယ်အမျိုးသားမှ လာမခေါ်ဝံ့။

နောင်ထူးက သူနှင့်ကနေသော မိန်းကလေးကို ဖြေလွှတ်ကာ
မင်းမင်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

သူ အနားရောက်သည်နှင့် မင်းမင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း ပြန်ချင်ပြီ”

သူ ဘာအတွက် မင်းမင်းအနားကို လျှောက်လာသည်
မင်းမင်း သိသည်။

သည်လို အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် မင်းမင်း တွဲမကတတ်
ကလည်းမကချင်။ မင်းမင်းစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နည်းနည်း
ပျက်ယွင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ညှိုးကျသွား၏။ နောက်တော့
တော့တော့လေး ပြုံးသည်။

“မင်းမင်း သဘောပဲလေ၊ လာ... သွားကြစို့”

မင်းမင်း မထင်ပါ၊ မမျှော်လင့်ပါ။ သူ အခုလို လွယ်လွယ်
ကူကူ လိုက်လျောလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါ။ သူ့ကိုကြည့်ကာ
မင်းမင်း အားနာသွားရသည်။ သို့မေ့မဲ မတတ်နိုင်။

ဤနေရာတွင် မင်းမင်း ဆက်လက်မနေလိုတော့ပါ။

သူက ဦးဆောင်ကာ ကားဆီသို့သွားသည်။ မင်းမင်း သူ့
အောက်မှ ခပ်တည်တည်လိုက်ခဲ့၏။

မင်းမင်းတို့ ထွက်လာတာကိုမြင်တော့ ခုနတုန်းက ရွှေဝါရောင်
မင်းသမီး ဂျက်စလင်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ယူတို့ ပြန်တော့မလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမင်းက ပြန်ချင်ပြီတဲ့”

“ယူ ဒီတစ်ခါ ဈာန်လျှောသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

နောင်ထူး ဘာမှပြန်မပြော။ ဂျက်စလင်းက ရှိသဲ့သို့ဆိုသည်။

“ယူ သိပ်တော်တယ်၊ အထူးကို တော်ရုံမိန်းကလေး အာဏာ
ပြလို့ မရဘူး၊ ယူ့ကို မှတ်တမ်းတင်ရမယ်”

နောင်ထူးက စောမိမင်းသားပင်။ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မင်းမင်း ကားမောင်းနေသော ယောက်ျားသားအား သေသေချာချာ
ကြည့်မိသည်။

“ကိုနောင်ထူး”

“ဗျာ”

မင်းမင်း ခေါ်သံက ပြတ်တောင်းလွန်းလှသည်။ နောင်ထူး

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ပြောပါ”

“ပြောမှာပါပဲ၊ နောက်တစ်ခါဆို ဒီလို ပါတီပွဲတွေတက် ဘယ်တော့မှ လာမခေါ်ပါနဲ့၊ မင်းမင်းဆီလည်း ကိုနောင်ထူး လာ လာစရာ မလိုတော့ပါဘူး။”

“ဘယ်လို... မင်းမင်း”

မင်းမင်း အပြတ်သားဆုံး ပြောထည့်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း ဒီလို ပါတီပွဲတွေကို ရွံတယ်၊ ပါတီပွဲတက် ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း ရွံတယ်၊ ဒီတော့ ပါတီပွဲက မင်းသား ဖြစ်တဲ့ ကိုနောင်ထူးကိုလည်း ရွံတယ်၊ ကိုနောင်ထူးတို့ ပါတီပွဲ ယောက်ျားလေးတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလိုပဲ၊ အကြည့်ရိုင်းလွန်းတယ်၊ မင်းမင်း အဲဒီဟာတွေကို သိပ်မုန်းတာပဲ၊ မင်းမင်း အဲဒီလိုကြည့်တာ လည်း မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းမင်းက မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ဦးသား မင်းမင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုတ်ခတ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းမင်း မကြိုက်တာကို ပြောပြတာပါ၊ ကိုနောင်ထူးနဲ့ မင်းမင်း ဒီနေရာ လုံးဝ သဘောထား ကွဲလွဲတယ်၊ ဒီတော့ မင်းမင်းဆီ မလာဘဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ၊ ပါတီဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ ခလေ့ပဲ၊ သူတို့နိုင်ငံ၊ သူတို့ရာသီဥတု၊ သူတို့အနေအထိုင်နဲ့ ကိုက်ညီ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းတို့၊ ကိုနောင်ထူးတို့နေတဲ့ မြန်မာပြည် ဘာမှမဆိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ မလွဲသာ မရောင်သာ သူတို့နိုင်ငံ

ရောက်တုန်းက ဝင်ကတာက တစ်မျိုး၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကို လေးလေး စားစား အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောပဲ”

မင်းမင်း စကားများကြောင့် နောင်ထူး တွေဝေသွားသည်။
ခြံရံရောက်တော့ နောင်ထူးက ကားရပ်ပေးသည်။

မင်းမင်း ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မခေါ်တော့။
မင်းမင်း အိမ်ထဲဝင်သည်အထိ နောင်ထူး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ မင်းမင်း သူ့ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နောင်ထူးကို အပေါ်ဆပ် လသာဆောင်မှ ကြည့်နေသော ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးတစ်ယောက် မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိသွားသည်။

မင်းမင်း မျက်နှာက တင်းမာနေသလောက် နောင်ထူးမျက်နှာ က ညှိုးကျနေသည်။

သူတို့ ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ။
မင်းမင်းကို ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ် မြတ်ကိုစိုး အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံကလေး ကအစ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ တစ်ခါတရံ ကလေးဆန်တတ်သည် မလွဲ၍ လိမ္မာသော မိန်းကလေးပါ။

သူမ ရောက်သည်မှာ ရက်နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးနှင့်ဒေါ်ဒေါ်တို့ တစ်ခါမှ စိတ်ညစ်စရာ မတွေ့သေးပါ။

မင်းမင်းသည် တစ်ခါက သမ္မတ ဟိုတယ်တွင် အမျိုးသား

တစ်ဦးနှင့် ချိန်းတွေ့ပြီးချိန်မှစ၍ တစ်ခါမှ အပြင်မထွက်သေးပါ။ သည်နေ့ နောင်ထူးနှင့်သွားခြင်းသည် ပထမဆုံး။

“ဒေါက်တာ”

ခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်း။ အဝတ်အစားလဲပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ရှစ်အပြာနုနုလေးကို ပွပွလေး ချပ်တတ်ထားသည်။ ထဘီကလည်း ပါတိတိနက်ပြာလေးနှင့်။

လှပါသည်။ သို့သော် နူးနူးညံ့ညံ့ ပါးပြင်လေးတွေကို နောင်တဆိုသူ ဘယ်လောက် နမ်းခဲဖူးပြီ မသိ။ နောင်ထူးက သွက်သွက် မိန်းကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည်။ မိန်းမအကြိုက်တတ်သည်ဟု ခေါ်လေမည်လား။

မင်းမင်း၏ ပါးလေးနှစ်ဖက်က ဝါဝင်းကာ ဖြူမွတ်နေသည်။ တကယ့် ချစ်စရာလေး။ ဒါပေမဲ့ နောင်ထူးနှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိသေးရဲ့လား။ သည်လိုတွေးမိတော့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ရင်တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် နှမြောသလို ဖြစ်မိသည်။

“ဒေါက်တာကို ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

မင်းမင်းက သူမကို စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို လေသံမှန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

မျက်တောင်ကျောကြီးများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ပြောနေသော သူမကို ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ကြည့်နေမိသည့်အတွက် အားနာသွားသည်။

“လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ထမင်းစားပွဲမှာ စောင့်နေတာ အမြန်တော့ လာခဲ့စေချင်ပါတယ်”

မင်းမင်း သူ့အနားမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မြတ်ကိုစိုး သူမနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားပွဲရောက်တော့ မင်းမင်းက ဝင်မထိုင်။

မင်းမင်း မဆာတော့ပါ။ လိမ္မော်ရည် သောက်ထားသည်မို့ ဆာမှ စားတော့မည်ဟု တွေးမိသည်။

“သမီး လာလေ”

မေမေက လှမ်းခေါ်၏။

“သမီး မစားတော့ဘူး မေမေ”

မင်းမင်းအဖြေကြောင့် သုံးဦးစလုံး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“မဆာလို့ပါ မေမေ”

“စားခဲ့လို့လား”

“ဟင့်အင်း မစားခဲ့ပါဘူး။ ခုနက လိမ္မော်ရည်တွေ သောက်ထားလို့ပါ။ ဆာတော့မှ စားမယ်နော်၊ မူမူ...”

မင်းမင်းက စကားဆုံးသည်နှင့် မူမူကို တစ်ဆက်တည်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ဘာလဲ မေ”

“မေမေတို့ကို လိုအပ်တာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ မင်းမင် သွားအနားယူဦးမယ် မေမေ”

“ဪ... အေး... အေး၊ သမီးဆာရင် ထမင်းစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မင်းမင်း ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း စဉ်းစားမိသည်။

နောင်ထူးကို အပြတ်ပြောမိလိုက်သည်မှာ မှားများသွားလေပြီလား။ ကိုစိုးငြိမ်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးရသဖြင့် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“စိုးငြိမ်းပါ”

“ကိုစိုးငြိမ်း”

“ဪ... မင်းမင်း၊ ပြော... ဘာအကြောင်းထူး ရှိသေးလဲ”

“မင်းမင်းလေ ကိုနောင်ထူးကို ခပ်မာမာ ဆက်ဆံလိုက်တယ်”

“နောင်ထူး... နောင်ထူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မင်းမင်း”

“ဪ... ကိုစိုးငြိမ်းကလည်းနော်၊ နောင်ထူးဆိုတာ လဲဦးလူလေ”

“ဪ... ဒါလား၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မင်းမင်းရယ်၊ သူ မင်းမင်းဆီ လာမှာပါ”

“ဘယ်လို... ကိုစိုးငြိမ်း၊ မင်းမင်း နားမလည်တော့ဘူး”

“ဒီလိုပါ မင်းမင်း၊ အဲဒီလူ မင်းမင်းကို တကယ်ချစ်ပုံ ရပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမင်းဆီကို သူ လာပါလိမ့်မယ်”

မင်းမင်းတစ်ယောက် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ငိုနေမိတော့သည်။

“မင်းမင်း”

ကြားသော်လည်း ပြန်ထူးရန် သတိမရမိ။

“မင်းမင်းရယ် အဲဒီလူကိုတော့ ပြန်မချစ်လိုက်နဲ့နော်”

ကိုစိုးငြိမ်းက တုန်ခိုက်သောလေသံနှင့် ပြောလာသည်။

မင်းမင်း နားမလည်နိုင်အောင်ပါ။

“ကိုစိုးငြိမ်း မင်းမင်း ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ မင်းမင်း”

သူ့အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ မင်းမင်း ဖုန်းချလိုက်ပြီး

ဖုန်းနံဘေးတွင်ရပ်ရင်း လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပိုက်ထားပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိ၏။

သည်လူသတ်မှု* အဖြေပေါ်ပြီးလျှင် မိမိ မိဘထံသို့ အမြန်ပြန်လိုလှပါပြီ။

ကိုစိုးငြိမ်း။

ကိုနောင်ထူးတို့နှင့်လည်း မဆက်ဆံလိုတော့ပါ။ ဤယောက်ျားသားနှစ်ဦး မိမိကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြတာ ရိပ်စားမိနေပါပြီ။

အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမင်း ဒီကပြန်သွားရင် ဒီကိစ္စတွေ
အလိုလို ရှင်းသွားမှာပါလေ။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး တိတ်တဆိတ် ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။
ကလေးမလေး မျက်နှာ သိသိသာသာ နှမ်းရှော်နေသည်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။

နေမကောင်းလို့များလား။

ထမင်းလည်း မစား။

ထမင်း မစားနိုင်လောက်အောင် ငေးစရာ၊ ဝိုင်စရာတွေ ရှိ
ပြီလား။ နောင်ထူးက မင်းလေးအပေါ် စိုးမိုးနိုင်လွန်းလှချည်လားကွာ။

မင်းမင်းက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်မို့ မြတ်ကိုစိုးအကြည့်
ရှောင်လွှဲချိန် မရလိုက်ပါ။

မင်းမင်းဆိုသည့် ကလေးမလေးနှင့် ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး
အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။

“ဪ... ဒေါက်တာ စားခဲ့ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ထိုင်ပါရှင်”

မင်းမင်း ဖော်ရွေစွာ ပြောလိုက်သည်။

မိမိက တာဝန်နှင့်လူ၊ ရလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်

မခံလို။

“ဒေါက်တာကို မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း မျက်နှာကို ချိုအိစွာပြုံးရင်း ဆိုမိသည်။

“ဘာများလဲ၊ မေးပါ ချာတိတ်မ”

“ဪ... ဟော်... ဒီလိုလေ၊ မင်းမင်းနဲ့ လဲဦးနဲ့ တူသလား
ဆို မေးမလို့ပါ”

မင်းမင်း စကားကြောင့် သူက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြုံးသည်။

“မင်းက သိပ်တူချင်နေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး သူမကိုကြည့်ရင်း ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် မေး
၏။

“ဘာ... ရှင်”

“ဪ... အမွေတွေ တစ်ပုံတအောကြီး ရထားတော့လည်း
တူချင်မှာပေါ့”

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ကလိလိုက်ခြင်းပါ။ ကလေးမ၏
အိတ်သဘောကို သိလို၍ ဉာဏ်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာက စကားပြော သိပ်ရိုင်းပါလား၊ မင်းမင်းက
လောက်စည်းစိမ်ကို ရှိတယ်တောင် မထင်မိပါဘူး”

မင်းမင်း စကားမှားသွားလေပြီ။ မင်းမင်းက မြတ်ကိုစိုးတို့
အမြင်တွင် ငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိ၊ သာမန်ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကောင်မလေး။

“မင်းမင်းတို့ ဆင်းရဲသားတွေက ငွေမမက်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

အမြန်ဆုံး ဖာထေးစကား ဆိုလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို ကြည့်တော့ သတိပြုမိပုံမရ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။

“အင်း... မင်းနဲ့ လဲဦးနဲ့ တူပါတယ်”

မင်းမင်းက သူ့ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်နေလိုက်၏။ သူက ဆက် ပြောလာသည်။

“လဲဦးက တစ်စက်ကလေးမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိဘူး။ စလူးမလေး”

ဟွန်း... လည်လှပြီပေါ့။

မင်းမင်းကို သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောနေတာ မင်းမင်း သိပါတယ် နော်။

ပြောပါရှင်၊ ရပါတယ်။ မင်းမင်း အပြစ်မယူပါဘူး။ မင်းမင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးဆိုတာ နောက်တော့ ဒေါက်တာ သိလာမှာပါ။

“ဟို... မင်းမင်းကို ခွင့်ပြုဦးနော်၊ မင်းမင်း နည်းနည်း ပင်ပန်း နေလို့”

ဆက်ထိုင်နေလည်း အကြောင်းမထူးပြီမို့ မင်းမင်း မတ်တတ် ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“မေမေ ခေါ်နေပါတယ်”

မူမူစကားကြောင့် မင်းမင်း ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရ ပါ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာသုပ်တိုက်

“မေမေ ဘယ်မှာလဲ”

“အခန်းထဲမှာပါ မမ”

“အေး... လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဒေါက်တာကိုစိုးကိုရော ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

“အေး”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို မင်းမင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါ်နေတာ ကြားတယ်နော်”ဆိုသည့်သဘော။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ မေမေ

အခန်းဘက် ဝင်သွားသည်။

မင်းမင်းလည်း သူ့နောက်မှ သွက်သွက်ကလေး လိုက်ခဲ့သည်။

“လာ... သမီး”

ဖေဖေနဲ့မေမေကို အခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

“သမီး ဒီမှာထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း ခုံအလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ သမီး၊ သမီးအတွက် အမွေလွှဲစာချုပ်”

မေမေက စာရွက်ကြီး ရှေ့တိုးပေးလာသည်။

မင်းမင်း ဘာလုပ်ရမည် မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဤဖေဖေနှင့် မေမေသည် မိမိကို တကယ့် သမီးအရင်းလို

သဘောနေကြလေပြီ မဟုတ်လား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာသုပ်တိုက်

“ရောလေ... သမီး ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“နေပါဦး မေမေရယ်၊ သမီး ပြောပါရစေဦး။ သမီး ဒီအဖေ
တွေကို မမက်မောပါဘူး။ ဖတ်လည်း မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ပြန်သိမ်းထား
လိုက်ပါရှင်၊ သမီးအနေနဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ
ခိုလှုံခွင့်ရရင် ကျေနပ်လှပါပြီ။ သိမ်းထားလိုက်ပါနော် မေမေရယ်”
မင်းမင်း စကားများကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ မျက်ရည်လည်
သည်အထိ ပီတိဖြစ်သွားကြသည်။

“မြတ်ကိုစိုး”

“ဗျာ”

မင်းမင်း အလှည့်ပြီးတော့ မိမိအလှည့်မို့ မြတ်ကိုစိုး သိလိုက်
သည်။

“မင်းမင်းက ဒေါ်ဒေါ်တို့ သမီးအရင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့
ကိုစိုးနဲ့ မင်းမင်းကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်”

ဟိုက်... သေပါတော့။

မြတ်ကိုစိုး ထသာ ပြေးလိုက်ချင်ပါတော့၏။

ဟာ... သွားပါပြီ။

မင်းမင်း တအား ချောက်ချားသွားရသည်။

ဖြစ်မလား။

အို... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အိုလေ... ငြင်းကို ငြင်းရမှာပဲ။

“မေမေရယ် မင်းမင်းလေ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး၊
ခက်တာကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ မင်းမင်းကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်
အခွင့်လောက်ပေးပါ မေမေ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲကွ အမေကြီးရဲ့၊ သမီးကို စဉ်းစားဖို့
အချိန်တော့ ပေးရမှာပေါ့”

“ပေးပါတယ်၊ စဉ်းစားပါ သမီး၊ စဉ်းစားပါ၊ မေမေစကား
ထောင်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မျှော်လင့်ပါတယ် သမီးလေးရယ်၊
သိနာပါကွယ်”

“အကောင်းဆုံးအဖြေကို သမီး ပေးမှာပါ မေမေ၊ အခု သမီး
ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်နေတယ်၊ သွားနားပါရစေတော့”

မင်းမင်း အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး လသာဆောင်ဘက်
ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်းမင်း အခန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်း
အခန်းဘက်မှ လူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ အောက်ဆင်းသွားသည်ကို
မြင်လိုက်ရ၏။

မင်းမင်း အောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။
သော် နည့်ခန်းတွင် ဖေဖေ၊ မေမေ၊ မြတ်ကိုစိုး၊ ဦးဦးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်
အားလုံး ရှိနေကြသည်။

ခုနု မိမိအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသူမှာ မည်သူမှန်း မသိနိုင်

တော့ပါ။

ဟင်း... တွေကြသေးတာပေါ့။

မင်းမင်း စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းနေမိသည်။

“ဟော... သမီးလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

မင်းမင်းကိုမြင်တော့ မေမေက လှမ်းမေးသည်။ ကျောတော်
ထိုင်နေသော ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကလည်း လှည့်ကြည့်လာသည်။

မင်းမင်း မေမေတို့နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“တရားခံ ဘယ်သူလဲဟေ့” လို့တောင် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရှာလားဟင်”

အဆက်အစပ် မရှိသော မင်းမင်း စကားကြောင့် အားလုံး
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

မင်းမင်း တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
သားသူပါလျှင် ကွက်ခနဲ မျက်နှာ တစ်ချက်တော့ ပျက်မည်လို့
ခုတော့ အားလုံး မျက်နှာတွင် အူကြောင်ကြောင် အမူအရာမှလွတ်
ဘာမျှမတွေ့ရ။

မင်းမင်းပင် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်းမင်း သတိရလို့ မေးတာပါ မေမေရဲ့”

မင်းမင်း လျှောချလိုက်သည်။

“ဘယ်ရမလဲ သမီးရဲ့ ရရင်လည်း စကပဲ၊ ကြာရှည် လုံးဝ
နိုင်ပါဘူးကွယ်”

ထိုစကားစုကို မေမေက ဖေဖေကိုကြည့်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။ ဖေဖေကလည်း “မေမေကို ပြန်ကြည့်သည်။

မေမေက ဖေဖေကိုကြည့်သော အကြည့်၊ ဖေဖေက ပြန်၍
ကြည့်သောအကြည့်တွင် မင်းမင်း အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သော လျှို့ဝှက်
မျက်မျှားစွာ ပါဝင်နေသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်မျက်သည် လဲဦး သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်နေ
သလား၊ မပတ်သက်ဘူးလား။

လဲဦးနှင့် ပတ်သက်နေလျှင်တော့ မင်းမင်း သိလိုပါ၏။ သိမှ
သည်း ဖြစ်ပါမည်။

တခြားကိစ္စဆိုလျှင်တော့ မင်းမင်းနှင့် မဆိုင်ပါ။ မင်းမင်း
အိမ်မှ စဉ်းစားမိသည်ကား လဲဦးသည် ဖေဖေ မေမေတို့၏ သမီး
အရင်း ဟုတ်ပါရဲ့လား။

သမီးအရင်း ဆိုလျှင်တော့ တရားခံသည် ဖေဖေနှင့်မေမေ
အား မဟုတ်နိုင်။

သို့သော် လဲဦးသည် လင်ပါသမီး (သို့မဟုတ်) မယားပါသမီး
ဆိုလျှင်တော့...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အင်း... ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်လားပြီ။ သိချင်တာတွေလည်း များလာပြီ။

သည်အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ငါ မရော့ခင်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိမှဖြစ်တော့မယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မိုင်းကြောင်းကို အစအဆုံးသိမှ ဖြစ်တော့မှာပါလား။

မင်းမင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တွေးမိသည်။

ဤအိမ်ကြီးပေါ်သို့ မိမိရောက်ပြီးမှ ထူးခြားချက်များမှာ ပထမအချက်အနေဖြင့် မိမိအနားတွင် အမြဲတမ်း ရှိနေတတ်သည့် လူတစ်ဦး လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားတတ်သည့်သူ။ ဤသူသည် ဘယ်အဖြစ်နိုင်သနည်း။

ဒုတိယအချက်အနေနှင့် လဲ့ဦးနှင့် နောင်ထူးတို့၏ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို သိအောင် လုပ်ရလိမ့်မည်။

တတိယအချက်အနေဖြင့် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး အကြောင်းလဲ့ဦးနှင့် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးတို့၏ ဆက်ဆံရေး။

စတုတ္ထကတော့ ဖေဖေနှင့် မေမေကြားတွင် ရှိနေသည့် လျှို့ဝှက်ချက်။ သည်လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲ။

ပဉ္စမကတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီး သို့မဟုတ် ဒေါ်မျိုးမြင့်။

ဒေါ်မျိုးမြင့်သည် တသီးတခြားနေသည်။

သူ့အိမ်သို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်မခံ။

ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ မျက်နှာသည် တစ်ခါတစ်ခါ ခက်ထန်တင်း...

ဒေါ်မြင့်ကြီး တစ်ခါတစ်ခါတော့ ညှိုးနွမ်းရင့်ရောနေ၏။

ထူးခြားချက်မှာ ဤအိမ်ရှိ အကြောင်းများကို မင်းမင်းသိမှာ ဒေါ်မြင့်ကြီး စိုးရိမ်ရှာ၏။

သူ့တွင် အပြစ်ကင်းစင်ပါက မင်းမင်း ဘာသိသိ သူနှင့် ဆိုင်လို့လဲ။

ဒေါ်မြင့်ကြီးသည် ဤလူသတ်မှုတွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် စင်ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုယ်တိုင် မဟုတ်လျှင်တောင် ကြံရာပါအဖြစ်တော့ မုချ ဆက်ဆိုင်နေလိမ့်မည်ဟု မင်းမင်း တွက်ထားမိသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

မင်းမင်း၏အတွေးစတိုကို ဖြတ်မစ်လိုက်သူက ဒေါ်မြင့်ကြီး။

“ဘာလဲဟင် ဒေါ်ဒေါ်မြင့်”

“ကလေး ခေါင်းကိုက်နေတယ်ဆို၊ သံပရာရည် သောက်ထား၊ ဒေါ်မြင့်ကြီး ဖျော်လိုက်မယ်လေ”

မင်းမင်း ဒေါ်မျိုးမြင့်ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီးက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။

မင်းမင်း အခုန ထင်ခဲ့မိသည်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပစ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြင့်ကြီးက စေတနာ ထားလှချည်လား။

“နော်... သမီး”

“နေပါစေ၊ သမီး ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားပါပြီ၊ ဒေါ်မြင့်ကြီး အားလားဟင်”

“အားပါတယ် ကလေး။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမလုပ်ပေးရပါဘူး၊ မင်းမင်း ဒေါ်မြင့်ကြီး အိမ် လိုက်လည်ချင်လို့”

မင်းမင်း ချွံချွံလေးပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မြင့်ကြီး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံး၏။

“လာလေ... သမီး၊ သွားကြစို့”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါ်တော့လည်း မင်းမင်း မလိုက်ချင်တော့။

“ညနေမှ လာမယ်လေ၊ ခုကြိုပြောထားတာ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်ကို လာတာများ ပြော တောင် မလိုပါဘူး ကလေးရယ်၊ ကလေး ကြိုက်တဲ့အချိန် လာပါ”

“မင်းမင်းကလေး အိမ်ပေါ်မှာပဲ နေရတော့ ပျင်းတာပေါ့”

“အင်းပေါ့ကွယ်၊ ကလေးက အိမ်မှာပဲ နေတာကိုးကွယ် ထွက်လည်ပေါ့”

“ဟင်း... ဟင်း မင်းမင်း လည်တာကို ဝါသနာ မပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ခြံထဲတောင် မဆင်းဖြစ်တာကြာပြီ”

“အင်း... ဆင်းပေါ့၊ ကဲ... ဒေါ်မြင့်ကြီး မီးဖိုချောင်ဝင်လိုက်

“မယ်နော် ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း မိမိအခန်းသို့ ပြန်လာကာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲလိုက်

သည်။

ဟိုတွေးသည်တွေးဖြင့် မင်းမင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အခန်း(၁၆)

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

မင်းမင်းနိုးတော့ ညနေလေးနာရီခွဲခန့် ရှိပေမည်။

မျက်လုံးများက မဖွင့်ချင်လောက်အောင် လေးလံနေသည်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုင်ရိုက်ထားသလို ကိုက်ခဲနေလေသည်။

အားယူ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အခန်းတွင်းထဲ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်း လည်ချောင်းထဲမှ ခြောက်လာသည်ကို သတိ
ပြုမိသည်။

ရေဆာလိုက်တာနော်။

မင်းမင်း လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းနေလေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ မေမေ ဝင်လာ၏။

“မေမေ ရေဆာတယ်”

“ဟင်... သမီး”

မေမေက ပျာပျာသလဲ ပြေးလာ၏။ မေမေ စိတ်ပူသွားပြီထင်။
ဆွဲဦးတုန်းကလည်း ရေဆာတယ်လို့ ပြောရင်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူး
သည် မဟုတ်လား။

မေမေက မင်းမင်း နဖူးလေးကို အသာစမ်းကြည့်သည်။

“ဟင်... သမီး ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား”

မေမေက စိုးရိမ်စွာပြောသည်။

မင်းမင်း နေမကောင်းဖြစ်ပြီပေါ့။ စိတ်ပင်ပန်းတာရော၊ အတွေး
ပူတာရော၊ အစားအသောက် အနေအထိုင် မမှန်တာရော အားလုံး
ဆင်းပြီးတော့ မင်းမင်း လဲလေပြီ။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သမီး အချိန်မဟုတ် အိပ်သွားလို့နဲ့
အူပါရဲ့”

“သမီးကို မေမေ နှိုးမလို့ လာကြည့်သေးတယ်၊ သမီး နှစ်နှစ်
ခြောက်ခြောက် အိပ်ပျော်နေတာနဲ့ မနှိုးတော့တာ”

မင်းမင်း ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ မေမေက
အတုစစ်ခွက် ယူလာပေးသော်လည်း သောက်လို့မကောင်းပါ။ မင်းမင်း
ဆီယုံကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

အရေးထဲ နေမကောင်းက ဖြစ်ရသေးတယ်။ ငါ့နှယ်နော်။

ခက်တာပဲ။

မင်းမင်း နဖူးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်လာသဖြင့် ပြန်၍

မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ဟင်... သူ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး။

မေမေ ဘယ်အချိန်က အခန်းထဲက ထွက်သွားသည် မသိ။
ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို မေမေ သွားခေါ်ခဲ့သည်ထင်။

“မင်း ကိုယ်တော်တော် ပူနေတာပဲ”

မင်းမင်း မကြားဟန်ပြုကာ မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“အင်း... အနေအထိုင်မမှန်တော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ စည်းကမ်းမှ
မရှိဘဲ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ၊ စားချင်တာစား၊ နေချင်
သလိုနေတော့ ဖြစ်တော့မှာပေါ့”

အမယ်... လူပါးစလိုက်တာ။

မင်းမင်းဘာသာ ဘယ်လိုနေနေ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ နည်းနည်းလေး
မှ မဆိုင်ဘူး၊ သိရဲ့လား။

မင်းမင်း ရင်ထဲမှ ရန်တွေ နေမိ၏။

“ကျုပ်က သေများသေပြီလားလို့ ဆေးရုံကနေ ပြေးလာရ
တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း သည်းလွန်းပါတယ်”

ဟင်... ကြည့်စမ်း။

ပြောရက်လိုက်တာ။

မင်းမင်းကို သေစေချင်တယ်ပေါ့။ ခါကိုင်း အချိန်ဆိုလျှင်
ရှင် သေစေချင်တိုင်း ဒီက မသေနိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောမိမည်ဖြစ်သော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အည်း နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်မို့ မင်းမင်း အားငယ်ဝမ်းနည်းသွား
သည်။

တကယ်တော့ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် မင်းမင်းနှင့်
သွားမတော် သားမစပ်သည့် သူစိမ်းများ မဟုတ်လား။

မင်းမင်း ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ကိုကိုတို့လောက် ဘယ်ချစ်ကြပါ
သေး။

အို... အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။ တာဝန်အရ စကားလောနေရ
တာပဲဥစ္စာ။

မင်းမင်း ဖြေသိမ့်စွာ တွေးလိုက်သည်။

ညှိုးကျသွားသော မျက်နှာနုနုလေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာ
မြတ်ကိုစိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

မိမိစကား မှားသွားသည်ကိုလည်း နားလည်လိုက်ပါ၏။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း ပြန်မထူးပါ။

“ဆေးထိုးရအောင်လေ၊ ဆေးထိုးမှ မြန်မြန်နေကောင်းမှာ၊
ကောင်းမှ မင်းမင်း နေချင်သလို နေလို့ရမှာပေါ့နော် ကလေး”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ချက်ချင်းကြီးပဲ လေသံပြောင်းကာ
အေးချာမော့မော့ ပြောမိသည်။ မင်းမင်းကတော့ ငြိမ်နေလိုက်၏။

အခုပြသည့် သဘော။

“မင်းမင်း”

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း၏လက်ဖြင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွယ်သွယ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အညင်သာဆုံး ခေါ်လိုက်၏။

မင်းမင်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာလက်တွင်းမှ သူမလက်ကလေးကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဪ... သတိများ လစ်သွားပြီလားလို့၊ ကဲ... ဆေးထိုးရမယ်၊ စမ်းသပ်ရမယ်၊ ကဲ... ပက်လက်အိပ်”

မင်းမင်း လုံးဝမလှုပ်ပါ။

“ဆေးမထိုးချင်လို့လား၊ ဒါဆို စမ်းသပ်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း”

မင်းမင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟ... ဆေးမထိုး၊ ဆေးမသောက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မသေနိုင်ပါဘူး”

မင်းမင်း ဘုတောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ပစ္စည်းကိရိယာများကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိဘဝတွင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အလိုကျ မလိုက်လျောခဲ့ဖူးပါ။ မင်းမင်းကို ဤလောက်ချောတာပင် လွန်လေပြီ။

ဆေးမထိုးချင်၊ ဆေးမသောက်ချင် နေပေါ့။ နေ့မကောင်မပျောက်ရုံပင် ရှိလိမ့်မည်ပေါ့။

မိမိအနေဖြင့် အနေသာကြီးပါ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မိမိအခန်းထဲသို့ရောက်တော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်သဖြင့် မင်းမင်းဆိုသည့် ချာတိတ်မလေး

တို့ တဒင် မေ့သွားသည်။

မင်းမင်းကတော့ ထွက်ခွာသွားသော ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ နောက်ကျောဖြင့်ကြည့်ရင်း ဒေါသဖြစ်မိသလို စိတ်ဓာတ်လည်း ကျမိသလိုပါပဲ။ မကျေမနပ်စိတ်လည်း ဖြစ်မိပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။

မင်းမင်းဘဝမှာ မင်းမင်းကို အားလုံးက အလိုလိုက်ခဲ့ကြ၏။ မင်းမင်း၏ အန္တရာတကို ခံခဲ့ကြသူများပင်။ မင်းမင်းဆန္ဒကို ဖိဆန်သူ။ မင်းမင်းကို အလေးမထားသူသည် ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး တစ်ဦးအည်းသာ ရှိသေးသည်။

“ဟော... သမီးငယ် ကိုစိုး ပြန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ဆေးထိုးပေးခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်တည်တည်နှင့် ညာပြောလိုက်သည်။

“အေးကွယ်၊ အေး... အေး၊ ဒါနဲ့ သမီးလေး ဘာစားချင်သလဲ”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး မေမေ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်၊ မေမေ နွားနို့ပူပူလေး သွားယူတာမလဲ၊ မေမေသမီးကို မေမေကိုယ်တိုင် တိုက်မှာပေါ့နော် သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် မင်းမင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။
မေမေ ပြန်ထွက်သွားတော့ မင်းမင်း မျက်ခွံများ လေးလံကာ ပြာ
အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး စာဖတ်နေရာမှ ပြန်သတိရလာသည်။
ဤမိန်းကလေး ကိုယ်တော်တော် ပူနေရှာ၏။

မိမိလုပ်ရပ်သည် မှန်ပါရဲ့လား။

မိမိသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး။

နေမကောင်းဖြစ်နေသော လူနာတစ်ဦးကို လျစ်လျူရှုထား
နိုင်ပါ့မလား။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချကာ ဧည့်ခန်း
ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ဒေါ်ဒေါ်ကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

“လာ... သား ကိုစိုး”

မြတ်ကိုစိုး ကုလားထိုင်တစ်လုံးဝယ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းဦးလေးဆီ ဒေါ်ဒေါ် ဖုန်းဆက်မလို့ကွယ့်”

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေး
မလား ခင်ဗျား”

“ကိစ္စကတော့ သမီးမင်းမင်း ကိစ္စပါပဲ”

“ဗျာ... မင်းမင်း... မင်းမင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သမီးလေး သိပ်ဗျားနေတယ် ကိုစိုး၊ ခိုးရိပ်စရာများ ရှိသလား”

ကွယ်”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဒေါ်ဒေါ်ကို ကြည့်မိသည်။

“ဪ... သမီးအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးတတ်လှချည်လား။

“သား သမီးကို အိပ်ဆေးများ ထိုးပေးလိုက်သလား”

မြတ်ကိုစိုး ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။ သူမက ဒေါ်ဒေါ်ကို

ဘယ်လိုပြောထားမှန်း မသိ။

“ကျွန်တော် ကလေးမကို ခဏ သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်
ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး... အေးကွယ်၊ အေး... အေး... ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် မင်းဦးလေး
ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရမလား”

“လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ပြောပါမယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးကွယ်”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း အခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

မင်းမင်း အခန်းဝတွင် ဒေါ်မြင့်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... ဒေါက်တာလေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးလေး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်တာကွယ်၊ အခြေ
အနေက ဘယ်လိုလဲ”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အေး... အေး... ဒေါ်မြင့်ကြီး သွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းမင်းက အိပ်ရာထက်တွင် ဘေးစောင်းလေး အိပ်နေ၏။ မျက်လုံးဖွင့်ထားသည်။

နိုးနေသည်ပဲ။

“ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး သူမ ခုတင်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောတာလဲဟင်”

“ဒေါ်မြင့်ကြီးနဲ့”

“ဘာ... ဘာရယ်”

မင်းမင်း၏ အိပ်ချင်နေသောစိတ်များ ခဏပျောက်သွားသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရတော့၏။

ဒေါ်မြင့်ကြီးတဲ့။ သူက အပေါ်ထပ်ကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။

“ဒေါ်မြင့်ကြီး ဟုတ်လား၊ သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပြူးပြူးပျာပျာ မေးလိုက်တာကြောင့် သူ အံ့သြသွားရသည်။ ဟိုကတော့ သူမအပေါ် စေတနာထားကာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လာကြည့်ရှာသည်။ သူကတော့ အလိုမကျသည့်ဟန်။

“ကဲ... ဒေါ်မြင့်ကြီး အကြောင်းပြောဖို့ ကျုပ် ခင်ဗျားလေးနဲ့ လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို မင်းမင်း စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်ပုံ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်သည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို ကြည့်နေရာမှ ပိုမို ခိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းမင်းက ဒီအိမ်က အိမ်သားတစ်ဦးပါ။ နောက်ပြီး အမွေအမွေခံ သမီးတစ်ဦးဆိုတာ ဒေါက်တာ သိပါတယ်။ မင်းမင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ”

မင်းမင်းစကားကြောင့် သူ အံ့သြသွားပုံရသည်။ ပြီးတော့ သိချင်သလိုနှင့် မျက်နှာက ပြူးကျသွား၏။

သူ့အပြု ခန့်တဲ့တဲ့က မင်းမင်းစိတ်ကို ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသည်။ စုပြုံလာသော ဒေါသစိတ်များကို မနည်းကြီး မျိုချပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ရွဲ့ကာ ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ကျွန်တော် နောက်ဆို သတိထား ဆင်ခြင်ပါမယ်”

“မခန့်ပါနဲ့”

မင်းမင်း စိတ်ဆိုးစွာ ပြောဖြစ်သည်။

မင်းမင်းကို သူက နားကြပ်နှင့် စမ်းသပ်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးထိုးပေးသည်။ အဖျားတိုင်းတော့ တစ်ရာသုံး။

“ကောင်းသွားမှာပါ။ ပေးတဲ့ဆေး မှန်မှန်သောက်ဖို့တော့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လိုလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်မို့ လူနာအပေါ် ဆက်ဆံပုံကတော့ သိမ်မွေ့သလောက်

“အခု တစ်ခုခုစားပြီး အိပ်လိုက်ပါတော့၊ အိပ်ရာထရင် ဆေးရမယ့်ဆေးကို ဒေါ်ဒေါ်ကို ပေးထားလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း”

“မင်းက ပျားတာ တစ်ခုပဲနော်၊ နောက်ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်္တော်အင်း”

မင်းမင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး လသာဆောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်... အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့လေ၊ အေးတယ်၊ လေအေးခံလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

သူ့အသံကြောင့် မင်းမင်း ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်ခဲ့သည်။ ပြန်လှည့်ကာ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ လည်း မင်းမင်းနောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

ထမင်းစားစားပွဲတွင် မင်းမင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မမ”

“ဘာလဲ မူမူ”

“နွားနို့ သောက်မလားဟင်”

“အင်း”

“ဒေါက်တာကော ဘာစားမလဲဟင်”

“လက်ဖက်ရည်ပဲ လုပ်ပါ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ မေမေ ဝင်လာသည်။

“ဟော... သမီးတောင် နိုးပြီလား”

မင်းမင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မေမေက မင်းမင်းအနား လျှောက်လာကာ နဖူးဦးကို စမ်းကြည့်၏။

“သမီးလေးက အအိပ်ခြန့်တာကိုး၊ မေမေမှာတော့ နွားနို့ပျော်တက်လာတော့ သမီးလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ”

“အဟင်း... သမီး အအိပ်မက်တယ် မေမေရဲ့”

“အင်း... ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကိုယ် သိတာပေါ့ကွယ့်၊ အဲ... မူမူ နို့မရသေးဘူးလား”

“ရပါပြီရှင်”

“အေး... အေး... ပေး၊ ငါ့သမီးလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘိုက်ရမယ်ဟေ့”

မေမေက မင်းမင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် တစ်လုတ်ချင်း ဘိုက်ပေးသည်။

မင်းမင်းရင်ထဲ ကြည်နူးမှုလေးများ စိမ့်သွားရ၏။ တစ်ချိန်

တည်းမှာပဲ မိမိ၏ မိမင်ရင်းဆီသို့ စိတ်ရောက်သွား၏။

“သမီးလေး သောက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက သူ့ဘာသာသူ လက်ဖက်ရည်

သောက်နေသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“တော်ပြီ မေမေရယ်”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ကုန်အောင်သောက်မှပေါ့၊ ဘယ်လောက်

မှ မကျန်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဒါလေးကုန်အောင် သောက်လိုက်

ဒါမှ မေမေသမီးလေး အားရှိသွားမှာပေါ့”

ကြင်နာတတ်လိုက်တာ မေမေရယ်။

မင်းမင်းကို သမီးရင်းတမျှ သဘောထားရှာသော မိခင်

မင်းမင်း အရမ်းချစ်သွားရပါတော့သည်။

မင်းမင်း မေမေရင်ခွင်ထဲ၌ ခေါင်းမှီချရင်း မျက်လုံးငုံ့

ထားလိုက်မိ၏။

မေမေမေတ္တာများက မင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို နွေး

ကြည်လင်စေပါသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မျက်လုံးလေးမှိတ်ရင်း မိန်းမ

ဘောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ချွန်နေအောင်

စုထားသည်။

ချွန်နေပုံက ရယ်ချင်စရာလေး။

အင်း... ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဒါတွေကြောင့် ခက်နေတာ။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး အတွေးနှင့်အတူ ပြုံးလိုက်သည်။

မင်းမင်းက မျက်လုံးဖွင့်အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတော့

မိမိပြုံးကြီးကြည့်နေသည့် မြတ်ကိုစိုးအကြည့်ကို ခပ်တည်တည်နှင့်

ဆုံပြန်မိ၏။

“သမီးလေးရယ် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါကွယ်”

“အင်းပါ မေမေရဲ့၊ တစ်ခါတလေတော့ ဖြစ်တတ်တာပေါ့

အမေရယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူ့ဘက်ကို မျက်ဝန်းလေး ရွှေ့ကြည့်ရင်း မေးတော့...

“အင်း”

ဟု မြတ်ကိုစိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

အဲဒါက မင်းမင်း၏ အကျင့်တစ်ခု။

ကိုယ့်အနီးရှိသူကို စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းသွားကာ စိတ်ဝင်စား

တာအောင် ဆွဲဆောင်မှုပြုနိုင်၏။

မင်းမင်း မေမေရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး...

“မေမေ သမီး သွားအိပ်တော့မယ်နော်”

“အင်း... သမီး အင်း”

“ဒါနဲ့ မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“ဒေါ်မြင့်ကြီး အပေါ်ထပ်တက်မတက် သတိထားပေးပါနော်”

“ဘယ်လို... သမီး”

မေမေက မင်းမင်းကို အံ့သြစွာကြည့်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးလည်း စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။

မင်းမင်းကတော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး ဒေါ်မြင့်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ သတိပြုမိလာအောင် လုပ်ရတော့မည်။

မေမေ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော မေမေနှင့် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးတို့ နှစ်ဦးမှာတော့ စဉ်းစားစရာ၊ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်။

* * *

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းမင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်... ကိုနောင်ထူး”

“ကိုနောင်ထူး လာလေ”

“ဒေါက်တာမင်းမင်းသာရဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ သံတွဲက အဖေခေါက်တာ၊ အစ်ကိုခေါက်တာ ၅ ယောက်ကို သတိမရဘူးလားဗျ၊ အောင်က သူငယ်ချင်းတွေကိုကော မလွမ်းဘူးလား၊ လဲ့ဦးကို သတိတဲ့လူကိုကော တွေ့ထားပြီးပြီလား”

သူ့စကားများကြောင့် မင်းမင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိသည်။ အံ့သြလှုပ်စွာ မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်မိတော့၏။

သူက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောလာတော့ ခိုင်လုံနေပြီမို့ မင်းမင်း နေလိုက်ရသည်။ သူက ပြီးနေသည်။

“ကိုယ် သိမိအံ့သြတယ် မင်းမင်း၊ အင်းလေ အစကတည်းက ကိုယ် သတိတော့ ထားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ အဲ... တစ်နေ့က ပါတီစွဲက ပြန်လာတော့မှ မင်းမင်းက သာမန်မိန်းကလေးမယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့တယ်၊ ကိုယ် စုံစမ်းလိုက်တဲ့ မှာတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကို သိသွားတာပေါ့ဗျ”

မင်းမင်း ဘာမှပြန်မပြောသေး။

“မင်းမင်းကို ကိုယ် ကူညီမှာပါ”

“ရှင်”

မင်းမင်း သူ့စကားကို နားမလည်ပါ။ သူ ဘာကိုဆိုလိုတာ

“လဲ့ဦးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်ခဲ့တယ် မင်းမင်း၊ လဲ့ဦးကိုသတ်တဲ့ မှာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကိုယ် ကူညီမယ်လို့ ပြောတာပါ”

မင်းမင်း ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုယ်နဲ့ လဲ့ဦးရဲ့ အကြောင်းတွေအားလုံး ပြောပြပါမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာရော”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုပင် စာအုပ်နီနီလေးကို လှမ်းပေးသည်။
မင်းမင်း ရုတ်တရက် မယူမိ။

“ယူပါ မင်းမင်း။ ကိုယ် အမှတ်တမဲ့ ကောက်ယူသိမ်းထားခဲ့တဲ့ လဲ့ဦးရဲ့ ဒိုင်ယာရီလေးက မင်းမင်းကို အထောက်အကူအညီ ကြီး ဖြစ်စေမှာပါ”

သည်တော့မှ မင်းမင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကိုယ် လဲ့ဦးအဖေ၊ သိပ်အနိုင်ယူခဲ့မိတယ်၊ နောက်ဆုံးအနိုင်ထိ သူ စိတ်ချမ်းသာမယ့် စကားမျိုးကို ကိုယ် မပြောခဲ့ဘူး၊ ကိုယ် လဲ့ဦးအဖေ၊ တစ်ဖက်သတ် ရက်စက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီတော့ လဲ့ဦး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဒနာကို ခံစားစေပြီး သတ်ပစ်ရက်တဲ့ လူယုတ်မာကို ကိုယ် တွေ့ချင်တယ် မင်းမင်း”

သူ့အသံများက တုန်ခါလှိုက်မောနေသည်။

သူ့ တကယ် ခံစားနေရရှာပါလား။

မင်းမင်း ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။

သူ့စကားများကိုလည်း မင်းမင်း ယုံကြည်သွားရသည်။

“ကိုနောင်ထူးက ဟိုအရင်ကတည်းက လဲ့ဦး သွေးရိုးသားနဲ့ သေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိခဲ့သလားဟင်”

“အရိပ်အမြွက်လောက်တော့ သံသယ ဝင်မိပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ မေမေပျောက်ပျောက်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်း ရောက်လာကာစတုန်းက ပြန်သတိဝင်မိပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ မိန့်မိန့်လေးပဲ ရှိခဲ့ရာကနေ ဟိုတစ်နေ့က ပါတီပွဲအပြန်မှာ မင်းမင်းရဲ့စကား ဆွဲကြောင့် ပြန်အသက်သွင်းသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဪ”

“စုံစမ်းရတာ တကယ် မလွယ်လှပါဘူး”

“အင်း”

“မင်းမင်းကို အဲဒီစာအုပ်က ကောင်းကောင်းအကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“အကူအညီလိုရင်လည်း အချိန်မရွေးပြောပါ၊ ကိုယ့် ကူညီချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ ကိုနောင်ထူးကို မင်းမင်း တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါ၊ ကိုယ်သိတာဆို ဖြေပါမယ်”

“ဟိုလေ... ကိုနောင်ထူး ဒီစာအုပ်လေးကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုရခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့် ခုထိ သိမ်းထားခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ မင်းမင်း သိထားချင်ပါတယ်”

“ကိုယ် လဲ့ဦးဆုံးပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ဒီအိမ်ကိုလာတော့ ခြံအဝင်ဝက ကောက်ရခဲ့တာပါပဲ၊ အဲဒီတုန်းက လဲ့ဦး စာအုပ်ကို

အမှတ်တရအဖြစ် ချစ်ကိုယ်စား သိမ်းထားခဲ့တာပါပဲ။ ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ကြည့်မိတော့မှ လဲ့ဦးရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားအလှလေးတွေကို ယုံအချစ်ကို တောင့်တပုံလေးတွေကို မြင်လာပြီး လဲ့ဦးကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဪ”

“ကိုယ် လဲ့ဦးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကို တစ်ခါမှ မဆန်းစစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့ သဘောထားလေးတွေကို ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ခြုံငုံမှာ ကောက်ရတယ်ဆိုတော့ လဲ့ဦး စာအုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ခြုံအဝင်ဝ ရောက်လာတာလဲ”

မင်းမင်းက တွေးတွေးဆဆ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါလည်း စဉ်းစားစရာတစ်ခုလို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ မင်းမင်း၊ လဲ့ဦးက သိပ်စည်းစနစ် ရှိပါတယ်။ နမောနမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်ဆန်တာ တစ်ပိုင်းပါ။ နောက်ပြီး ရေမြောင်းအစပ်နားမှာပဲ”

“အင်း”

မင်းမင်း စဉ်းစားတွေးကြည့်လိုက်သည်။

တရားခံသည် သဲလွန်စကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အတွင်းတရားခံမို့ အစစအရာရာ ပီပီရီရီရှိမှာတော့ သေချာသည်။ မင်းမင်း လဲ့ဦးအခန်းကို ဖွင့်မကြည့်ရသေးပါ။ ကြည့်လျှင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်း ဘာမျှရှိတော့မည် မထင်။

မသင်္ကာစရာ၊ သံသယ ဖြစ်စရာများကို လုံးဝ ဖျက်ထားပြီး ဆရာပေါ့။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားပါတယ်နော်”

“ရှင်... ကိုနောင်ထူး၊ ဘာပြောတာလဲဟင်”

“ဪ... ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး မသိတာအားလုံး ကိုယ့်ကို ပါလို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ကိုယ်သွားမယ်”

“ဟင်... အိမ်ပေါ် မတက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ပါဘူး။ သွားစရာ တစ်ခုရှိလို့”

“ဘာလဲ၊ ပါတီပွဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

နောင်ထူးက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟာဗျာ... မင်းမင်းကတော့ လုပ်ပြီ”

“စတာပါရှင်”

“သွားမယ်နော် မင်းမင်း”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း... ကောင်းပြီ”

သူက မင်းမင်းကို ဆွေးဆွေးမြည်မြည် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

မင်းမင်းက စာအုပ်လေးကို ကိုင်ရင်း သူ ထွက်သွားရာသို့ မျှော်ငေးကြည့်မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မင်းမင်းအတွက် ထူးခြားချက်တော့ ရှိလာပြီ ဟု ဆိုရပါမည်။

နောင်ထူး ပြောသမျှကို အစစ်အမှန်လို့ ယူဆရမှာလား။ သို့မဟုတ် မင်းမင်းကို တစ်ဖက်လှည့်နည်းဖြင့် လှည့်စားထားလား။

မင်းမင်းလည်း မသိပါ။ မင်းမင်းသည် ကမ္ဘာကျော်စုံထောက် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်မည့် ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။

သို့ရာတွင်...

အမှုစစ်၊ အမှုမှန် ပေါ်ထွက်ရေးသည် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး တာဝန်ပင်။

သို့ကြောင့် သည်ကိစ္စကို မင်းမင်း ကူညီဖို့ လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို တရားဥပဒေမှ အကူအညီ တောင်းလာလျှင် အဆင်သင့်။ အမြဲတမ်း ရှိနေဖို့ လိုပါသည်။

အတွေးစကိုဖြတ်ကာ ကိုစိုးငြိမ်းနှင့် သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုစိုးငြိမ်း ရှိမရှိ ဖုန်းဆက်ရန် စိတ်ကူးမိပါသည်။

ရံတန်းလေးမှ အသာခြေချရင်း အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်တော့...

သူ

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး။

မင်းမင်းကို ပြတင်းပေါက်မှ စူးစူးကြီး ကြည့်နေသည်။

မင်းမင်း သူ့ကို လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။

သူက ပြန်ပြုံးပြဖော်တော့ ရပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ယဲ့ယဲ့လေးမျှသာ။

ဟွန့်... ပါဝါတွေ မြင့်နေလိုက်တာ။

မင်းမင်းစိတ်တွင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားအောင် သူ့ လုပ်နိုင်လွန်းပါသည်။

သူ့အနားသွားကာ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တအားကိုင်ဆောင် ဖန်လိုက်ချင်ပါသည်။

အင်း... သူက မလှုပ်ဘဲ မင်းမင်းသာ နာမှာ။ သူ့ဗလကြီးက မောင်ဗမာအလား။

မင်းမင်း အိမ်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲဝင်ခါနီး တစ်ခါပြန်ကြည့်တော့ သူက မင်းမင်းကို ကြည့်နေဆဲ။

ဟွန်း... လူကြီးကိုက အဝေးကနေတော့ အားမနာတမ်းကြည့်တယ်။ အနီးမှာ ဆိုရင်တော့ အထာကြီးပဲ။ ဘယ်လိုဟာကြီးနဲ့ မသိပါဘူး။

သူ့ကို ဒေါ်ပွပွနှင့် အုတ်လှေကားပေါ် ဆောင့်တက်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ ဖုန်းဆက်သည်။ အဆင်သင့်မင် ကိုစိုးငြိမ်းနှင့် တွေ့ပြီး ကိုစိုးငြိမ်းက သဒ္ဓါတဟိုတယ်လာခရန် ဖိတ်ခေါ်၏။

မင်းမင်း ဖုန်းချပြီး မေမေဆီသို့သွားရန် ခြေလှမ်းအလှည့်ဟင်...

သည်လူ

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး။

ဧည့်ခန်းဝမှ ရပ်ကာ မင်းမင်းကို ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့အကြည့်က စူးစမ်းသည့်အကြည့်။

သူက ဘာလို့ မင်းမင်းကို လိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။

မင်းမင်းမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသလို နှုတ်ခမ်းသား နှစ်မြွှာကလည်း စေ့စေ့တည်သွားတော့သည်။

သူ့ကို လုံးဝ မကြည့်တော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသည်။

“မေမေ”

မေမေက သိုးမွေးထိုးရင်း ဖေဖေနှင့် စကားပြောနေသည်။

“လာ... သမီးလေ...”

“သမီး လာဟေ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေ နှစ်ယောက်စလုံးက မင်းမင်းကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ သမီး အပြင်သွားမလို့၊ ကားခဏယူသွားမယ်နော်”

“သွားလေ သမီးရဲ့”

မေမေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူမင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သားရေ ကိုစိုး၊ အားရင် မင်းညီမကို သူ သွားချင်ရာ လိုက်ပို့လိုက်ကွာ”

ဟော... ဖေဖေကတော့ လုပ်ပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

မြတ်ကိုစိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေစကားကို မငြင်းဆန်။

ပုတ်သင်ညှိကတော့ အမြဲခေါင်းညိတ်ပါသည်။

မင်းမင်း စိတ်ဆိုးချင်မိ၏။ သို့ပေမဲ့ မထူးတော့ပြီမို့ သွားဖို့ အတွက်ပဲ ပြင်ဆင်လိုက်ရတော့၏။

ကားပေါ်ရောက်တော့ မင်းမင်း သူ့ကို ရန်စမိသည်။

“မင်းမင်းက အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မှာနော်၊ လိုက်ပို့ချင်မှ လိုက်ပို့၊ တော်ကြာ နှစ်နာနေဦးမယ်”

မင်းမင်း စကားကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ စောစောတုန်းက ဟို နောင်ထူးဆိုသည့် လူနှင့် တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါဖုန်းဆက်သည်။ ဖုန်းဆက်တာလည်း အမြဲ သားတစ်ဦးဆီကိုပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

ဟော... အခုတဖန် ယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့မည် ဆိုပါလား။

ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ။

ရုပ်လေးလှလှနဲ့ မျက်နှာများလှချည်လား။

အခုပုံအတိုင်းဆို သည်မိန်းကလေးကတော့ ဒုက္ခရောက်တော့ မှာ။

မင်းမင်းသည် ရိုးရိုးသားသား တည်ငြိမ်မှု ရှိနေလျှင် သူ့ရပ် သူ့ရည်လေးနှင့် အဘယ်မျှ တင့်တယ်ပါမည်နည်း။

အခုတော့ လဲ့ဦးလှိုင်းကို တစ်ထပ်တည်းလိုက်သည်။

သို့သော် လဲ့ဦးတုန်းက သူ မတားမြစ်၊ စိတ်လည်း မဝင်စား သူကသာ တားမြစ်ခဲ့လျှင် လဲ့ဦး သည်လိုလုပ်မည်မဟုတ်။

သည်မိန်းကလေးကျတော့ အချိန်စောစွာ ကြွေသွားမှာ သူ စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကြောင့်ကြမှုတွေ ရင်မှာ ဖြစ်ထွန်း၏။

ဘာလို့ပါလိမ့်။

တကယ်ဆို မိမိနှင့်သူမ ဘာမျှမဆိုင်။ မပတ်သက်။ အနေအ ကြီးရယ်ပါ။

ကြည့်စမ်း... သည်မိန်းကလေး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေ၊ ဆတ်စင်းစင်းလေး၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး၊ နဖူးပြေပြေလေးနဲ့ မျက်တောင် ကော့ကော့ကြီးများ။ ဘာမှ ပြောရက်စရာမရှိ။ မျက်လုံးမျက်ဖန်က ဆည်း လှသည်။ အရည်လဲကာ စိုဝင်းနေသည်။

ဝတ်ထားပုံကလည်း အင်္ကျီကို မမြင်ရ။ အနွေးထည် ပွပွလေး ကို ကြယ်သီးအစေ့တပ်ကာ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင် ဘာမှ သိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိ။ အနွေးထည် နက်ပြာလေးနှင့် မျက်နှာ ခွေးဖွေးလေးက ဟစ်နေသည်။ ဆံစလေးတွေ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ကျနေပုံက ချစ်စရာလေး။

သို့သော် သူမသည် သူမအလှကို တန်ဖိုးမထား။ ရက်ရော သွန်းသူလေးများလား။

မင်းမင်းက အနီးကပ်လျက် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေသော သူ့ရှိန်းမြမြအကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုသွားရသည်။

“ဒေါက်တာ လိုက်မပို့နိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်”

သူက ဘာမှမပြောတော့ မင်းမင်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး မိမိ အတွေးလွန်သွားသည်ကို အခုမှ သတိရကာ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်၏။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သမ္မတဟိုတယ်”

သူ ဘာမှပြောမလာတော့။

ကားလေးပေါ်ရှိ ခန့်ချော တည်ငြိမ်သော အမျိုးသား
အေးဆေးလှပ သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ တိတ်ဆိတ်
ခြင်းက ကြီးစိုးနေလေသည်။

ကိုယ်စီကိုယ်စီ အတွေးများနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကားလေးက သမ္မတဟိုတယ်ရှေ့ ထိုးရပ်သွား၏။

မင်းမင်း ကားပေါ်မှ သွက်သွက်လေးဆင်းရင်း သူ့ရေ
ဖြူးဖြူးလေး ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို အခုလိုထားရစ် အနိုင်ယူရသည်ကို မင်းမင်း ကေ
မိပါသည်။

“ဟိဟ... တို့က ဒီမှာ၊ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အယ်... ဆောရီး၊ မင်းမင်း မတွေ့ဘဲ ကျော်သွားတော့
ကိုစိုးငြိမ်းက လှမ်းခေါ်မှ မင်းမင်း မြင်မိတော့သည်။

“ကဲ... ထိုင်လေဗျာ”

“အင်း... ဒီလို ကိုစိုးငြိမ်း”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ အမောပြေ ဒါလေး သောက်လို့

ဦး”

“အင်း”

သူ ရှေ့တိုးပေးလာသော လီမွော်ရည် ပူလင်းလေးကို
ယူပြီး တစ်ချက် စုပ်သောက်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာများ ပြည့်နှက်လို့နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... ဘာတွေများ အရေးပေါ် ထူးခြားလာလို့လဲ ဆိုပါဦး”

“မနက်က ကိုနောင်ထူးမင်းမင်းဆီလာတယ်”

“အင်း... ကိုယ်ပြောခဲ့သားပဲ၊ သူ လာမှာပါလို့”

“မင်းမင်းအကြောင်း အကုန်သိသွားပြီ”

“ဟာ... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မင်းမင်းက နောင်ထူးပြောသမျှ အားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

မင်းမင်း စကားဆုံးတော့...

“အခြေအနေက တော်တော်လေး ထူးခြားလာပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ၊
ဒီတော့ မင်းမင်းအနေနဲ့ အခု ဘာဆက်လုပ်ချင်သလဲ”

“မင်းမင်းက ကိုစိုးငြိမ်းတို့လို လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ မကျွမ်း
ကျင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုစိုးငြိမ်းတို့ လုပ်ခိုင်းသလို မင်းမင်း ကြိုးစားမှာပါ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်း ဘယ်လိုဆက်လက်
သွပ်ရှားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းမင်းဆန္ဒကိုလည်း ပြောပေါ့၊ ကိုယ်က
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အကြံပေးမှာပေါ့ မင်းမင်းရဲ့”

“အင်း... မင်းမင်းအနေနဲ့တော့ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်
မယ်”

“အင်း”

“နောက်ပြီး လဲ့ဦးအခန်းကို ဖွင့်ကြည့်မယ်”

“နောက်တော့ကော”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကိုနောင်ထူးနဲ့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို လဲ့ဦးအကြောင်း
မေးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“ပြီးတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်သွားပြီး နည်းနည်းစုံစမ်းရမယ်လို့ ဆိုသည်။”

“အဲဒီနေရာမှာ ပီပီရီရီဖို့ လိုလိမ့်မယ် မင်းမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိပ်လောမကြီးနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ လှုပ်ရှားပေါ့၊ အခုအထိ
ကစပြီး နောက်နေ့တွေကျရင် မင်းမင်းဆီကို တစ်နေ့ နှစ်ခါဖုန်းဆက်ခေါ်မှ
မယ်၊ ဒါနဲ့မင်းမင်း”

“ရှင်”

“မင်းမင်းအနားမှာ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေဖို့ လိုအပ်
ထင်တယ်၊ မင်းမင်းတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာတွေ ဘာတွေ မလိုဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မလိုဘူး”

“အင်းလေ၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့ ဆရာသမားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်
ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစစအရာရာတော့ သတိနဲ့နေပါနော်”

“အင်းပါ”

စိုးရိမ်ကြီးနေသော ကိုစိုးငြိမ်းကို မင်းမင်း ဝင်းလက်စွာ ပြောသည်။
ပြလိုက်ပါသည်။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

သူ့ကို ကြည့်နေသော မင်းမင်းကို သူက ထပ်ခေါ်နေပြန်သေး

“တစ်ခု ကိုယ်မေးချင်တယ်”

“အင်း... မေးလေ”

“မင်းမင်း အဲဒီအိမ် ရောက်ပြီးကတည်းက မင်းမင်းကိုတော့
ခေါ်မှ မကြံစည်ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ဪ... မင်းမင်း ဘာအန္တရာယ်မှ မကြုံရဘူး မဟုတ်လား
မေးတာပါ”

“ဟင့်အင်း... မကြုံရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊
မင်းကို တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒီလူကို

မင်း မသိသေးပါဘူး”

“အင်း... မင်းမင်းက သူ့ကို စုံစမ်းနေသလို သူက မင်းမင်း
စောင့်ကြည့်နေတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက စကားစကိုဖြတ်ရင်း မင်းမင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်

“ဒေါက်တာနဲ့ကော မင်းမင်း တော်တော်ရင်းနှီးနေပြီလား”

“ရှင်”

မဆီမဆိုင် အဆက်အစပ်မရှိသော သူ့စကားကြောင့် မင်းမင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဪ... ကိုယ်နဲ့လာတွေ့တိုင်း သူက လိုက်ပို့တာ တွေ လို့ပါ”

သည်တော့မှ မင်းမင်း သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်မိတော့ သည်။

“မရင်းနှီးပါဘူးရှင်”

မင်းမင်း အမှန်အတိုင်းပင် ဖြေလိုက်၏။

“ကဲ... မင်းမင်း ပြန်တော့မယ်”

“စားသွားပါဗျာ၊ သူတို့လေးတွေ မျက်နှာငယ်နေပါဦးမယ်” ကိုစိုးငြိမ်းက စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်စရာများကို ကြည့်ရင်း ရယ်မောစွာပြောသည်။

မင်းမင်း အားနာသည်မို့ သူနှင့်အတူ ဝင်စားလိုက်သည်။

မင်းမင်းနှင့် အတူစားရသည်ကို သူ ပျော်နေပုံ ရပါသည်။

သူ့အသံက ဝေဆာ ရွှင်လွင်နေသည်။ မင်းမင်းကိုလည်း စေတနာတွေ ပိုနေသည်။

မင်းမင်း နားလည်သလိုလိုရှိသည်။ ကိုစိုးငြိမ်း မင်းမင်းအပေါ် စိတ်ယိုင်နေပြီမှန်း။ သို့ပေမဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရ၏။

စားသောက်ပြီးတော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ မင်းမင်း ပြန်ထွက်

ဟောတော်...

မင်းမင်း အရမ်း အားနာသွားရသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက ကားကူရှင်ကိုမှီရင်း မင်းမင်းအလာ စောင့်နေရှာသည်။

မင်းမင်း ထွက်လာတာကိုမြင်တော့ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင် ကာ ကားမောင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။

မင်းမင်း ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားလေးက ငြိမ်ခနဲ ထွက် ခဲ့သည်။

မင်းမင်းက သူ့မျက်နှာကို မသိမသာ အတဲခတ်မိသည်။ မျက်နှာ နည်းနည်းညှိုးနေသည်။ မင်းမင်းကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်ထားပုံရသည်။

ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မင်းမင်း သူ့ကို သနားမိပါသည်။ အစဦးကို အလကားသက်သက် ဒုက္ခပေးရာ ရောက်နေပြီ မဟုတ်

“ဒေါက်တာ”

မင်းမင်း ခေါ်သည်ကို သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“နည်းနည်းကြာသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ဒေါက်တာ စောင့် မယ်ဆိုတာ မေ့သွားလို့ပါ”

“ရပါတယ်”

သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့သည်မို့ မင်းမင်းလည်း ငြိမ်မေ့လိုက်ရသည်။

သူ မကျေနပ်မှန်း မင်းမင်း သိပါသည်။ ခဏကြာတော့...

“ကျုပ် ဝဋ်မကုန်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ လဲ့ဦး ဆုံးပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လေ၊ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားလေး ကျုပ်ကို အနိုင်ယူဖို့ ကံကြမ္မာကြီးက လွှတ်လိုက်တာပါ”

သူ စကားကြောင့် မင်းမင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။
“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ရှင်၊ မင်းမင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်မယူရပါဘူး”

မင်းမင်း အသံများက တုန်ယင်သွားသည်။

ငါ သူများတကာက ဝဋ်ရှိလို့ ခံနေရတယ်လို့ ထင်အောင် စိတ်ဒုက္ခ ပေးမိပြီလား။ ဟုတ်မှာပါပဲ။ သူ ငါ့ကို စောင့်နေရတာ အကြာကြီးပဲ။ ငါ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

မင်းမင်း မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝိုင်းသွားရသည်။
အိုလေ... ဒါတွေဟာ ငိုရလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့ မျက်ရည်ဝိုင်းရတာလဲ။

မင်းမင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။
ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ကော့ကြီးများ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး သူမကိုကြည့်ရင်း နည်းနည်းအံ့ခြံ

သွားသည်။ သူမသည် မိမိကို ဘယ်သောအခါမျှ အကောင်းမပြော။ အနိုင်ယူချင်သည်။ ခုတော့လည်း မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝိုင်းနေရှာပါလား။

မြတ်ကိုစိုး နံဘေးရှိ မိန်းကလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း မိမိစကားအတွက် နောင်တရမိ၏။

သည်မိန်းကလေး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ဟို ဘစ်ခါက အမျိုးသားပဲ ထွက်ကြိုသည်။ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောရင်း သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်မှာ အကြာကြီးကြာသည်။ ကြာကြာနေတော့ မြတ်ကိုစိုး စိတ်မရှည်ချင်။ အလိုကျေမှုများ တဖွားဖွား သိပေါက်လာသည်။ ဒေါသလှိုင်းများ တလိမ့်လိမ့် တက်လာရသည်။

မင်းမင်းနှင့် ဗတ်သက်၍ မိမိ ဘာအတွက်များ စိတ်ခံစားမှု အမျိုးမျိုး ခံစားနေရပါလိမ့်။

အတွေးစတိုကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီး ကားကို ခြံဝင်းထဲသို့ ညင်သာစွာ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

မင်းမင်းကို လှမ်းကြည့်တော့ ဝင်းပပနဖွေးဖွေး မျက်နှာလေးက မှုန်ကုတ်နေသည်။

မင်း ငါ့ကို စိုးမိုးနိုင်လွန်းတယ်ကွာ။
မင်းမင်းကလည်း မြတ်ကိုစိုးကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
ဘယ်လိုရက်စက်ကြောင့် လာဆုံရတာလဲ ရှင်ရယ်။

အခန်း(၁၇)

“ဟိတ်... ဟိတ်”

မင်းမင်း သစ်ခွပန်းကို ရေလောင်းနေရာမှ ခေါ်သံစူးစူးကြောင့်
ခြံပေါက်ဝသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

မိန်းကလေး လေးယောက်။

မင်းမင်း သူငယ်ချင်းတွေများ ဖြစ်နေမလားလို့ စိုးရိမ်စွာ
ကြည့်မိသည်။

မပါ။ မင်းမင်းနှင့် သိဖူးသူ တစ်ယောက်မှမပါ။

ရေပိုက်လေးကိုချကာ ရေဖွင့်ခလုတ်ကို သွားပိတ်သည်။ ပြီး
တော့မှ သူတို့ထံ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ရှိလားဟင်”

မင်းမင်းနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိမည့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မိန်းကလေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့ကိုသိသားနဲ့

၂၆၇

မေး၏။

“ဟင်... ရှိလား”

မင်းမင်းက ဘာမျှပြန်မပြော၍ သူက ထပ်မေးသည်။

“မရှိဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ တို့ကို ပြောခဲ့လေ၊ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
ဆို”

“သူ ဘယ်သွားတာလဲ၊ မသိဘူးလားဟင်”

ဖြူဖြူမိန်းမချောက မင်းမင်းကို ပြောချင်ပုံမရ။ သူမ သိလို
သည်ကိုသာ မေးနေသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ဘယ်သွားပါလိမ့်။

တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး ဘယ်သွားလဲ မသိပါဟု ဖြေဖို့
အလည်း မလွယ်။

“ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတာပါ”

“ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မလဲဟင်၊ ကြာမှာလား”

စပ်စပ်စုစု နိုင်ရန်ကောလို့ မင်းမင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

အင်းလေ... သူတို့က ဒေါက်တာနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ
ရင်းနှီးနေလဲမှ မသိတာ။

“ကိစ္စပြီးရင်တော့ ပြန်လာမှာပါ”

မင်းမင်း စိတ်မရှည်သလို ဖြေလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလို မကျေနပ်သလို ဖြစ်မိ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

“တို့က မျိုးမြင့်မြတ်တဲ့၊ သူက လွင်မာနွယ်၊ သူကတော့ ခက်ဝေလှိုင်၊ သူက ဟိန်းသဉ္ဇာတဲ့၊ တို့တွေအားလုံး ကိုစိုးတို့ဆေးရံက ဆရာဝန်တွေပါ”

ဖြူဖြူမိန်းမချောက မိတ်ဆက်လာတော့ မင်းမင်း မနေသာဘဲ ပြန်ပြောရတော့သည်။

“တွေ့ရတာ ပျော်ပါတယ်၊ တို့က မင်းမင်းသာ”

“ဪ... မင်းမင်းသာဆိုတာ ယူကိုး”

အရပ်ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် မိန်းကလေးက ဝင်ပြောသည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ ဆေးရုံက ဆရာဝန်မတွေဆိုတော့ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးနှင့် အတော်လေး ရင်းနှီးလိမ့်မပါ။

“အိမ်ထဲ ဝင်ကြပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဝင်တော့ပါဘူး၊ ကိုစိုးလာရင် ပြောပေးပါ”

“အင်း”

“မျိုးမြင့်မြတ်တို့က ကိုယ်သိချင်တာဆို ရအောင်စုံစမ်းလေ့ရှိပါတယ်လို့၊ နောက်ပြီး လဲ့ဦးထက်ချောလို့ မိန်းကလေးအချင်းချင်း မနာလိုမှာ စိုးရိမ်လို့ ခေါ်လာမပြေမယ့် သိရပါပြီလို့”

“အင်း... ပြောလိုက်ပါမယ်”

သူတို့ ပြောတာတွေကို နားမရှင်း။ သို့သော် မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးဆိုသည့် သဘောနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“သွားမယ်နော်”

“အင်း”

သူတို့လေးယောက် ထွက်ခွာသွားရာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း မင်းမင်း ငေးမောနေမိသည်။

“ဟိတ်”

“အမေ... ဟယ်... မူမူ မကောင်းဘူး၊ မမ တကယ် လန့်သွားတာပဲ”

မူမူက ရယ်နေလေသည်။

“မူမူနော်၊ ဘာလဲ ချစ်သူ ရှိနေပြီလား၊ တစ်ခါတည်း မြူးနေချင်နေတာပဲ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နွယ်မာမျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်ယောင်ရင်း သတိတရ မေးဖြစ်၏။

“ဟာ... မမကလည်း ဘယ်က ရှိနေရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့”

“မစဉ်းစားသေးပါဘူး မမရယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့”

“ပြောတာပဲ”

“ဟာ... မူမူက တကယ်ပဲ ပြောတာပါ”

“ယုံလိုက်မယ်နော်”

မင်းမင်းက ပြုံးစေနှင့်ပြောတော့ မူမူ ရှက်ရယ် ရယ်လေသည်။

“မမ”

“ရှင်”

“မူမူ အကောင်းမေးမလို့”

“မေးလေ”

“မမ ဘာလို့ ကိုစိုးကို ငြင်းတာလဲဟင်”

“ဘယ်လို”

“လုံဦးဆို သိပ်ပျော်သွားမှာပဲ၊ သူက ကိုစိုးကို သံယောဇဉ် တကယ်ကြီးတာ၊ တစ်ခုတော့ မူမူ အံ့သြတယ်၊ မ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်မယ်လို့ မူမူ ထင်ခဲ့တာ”

“မူမူလုပ် မစဉ်းစားသေးပါဘူး”

မင်းမင်းက မဲ့ကာပြောတော့...

“ကိုစိုးက အားကိုးလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကြင်နာ တတ်တဲ့ စိတ်ထားလည်း ရှိပါတယ် မမရဲ့”

“အလဲ့... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆက်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကိုစိုး မျက်နှာကိုကြည့်တာနဲ့ ရှင်းသန့်ပြီး သနားကြင်နာတဲ့ပုံက ထင်းနေတာပဲ”

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ မမ ရယ်ရလွန်းတာနဲ့ မျက်ရည်ထွက် လိမ့်မယ်၊ ဒီလောက် ညွှန်းနေရင်လည်း မူမူပဲ လက်ခံလိုက်ရောဆ”

“မမရယ် မူမူ အဲဒီလောက် အစစအရာရာ မြင့်မားတဲ့လူ”

မမှန်းရဲပါဘူး၊ မမနဲ့သာ ဖြစ်စေချင်တာပါ၊ မူမူက ဒီမှာ လာတည်းခို နေရတဲ့ မိန်းကလေးပါ မမရာ”

“သူကကော ဒီအိမ်မှာ ပိုက်ဆံ ပေးနေလို့လား၊ မူမူလုပ် အလကားနေတာပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါပေမဲ့ သူက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ သခင်မလေးနဲ့ သဘောတူထား ခြင်းခံရတဲ့ ရွှေမင်းသားလေးပါ မမ”

“အိမ်ကြီးရဲ့သခင်မ ဟုတ်လား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မင်းမင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“မူမူရယ် လူဟာလို့ပါပဲ၊ ပန်းနှစ်ဖက်ကြားက ခေါင်းပေါက် ပြီး ခြေနစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းရှိတဲ့ လူချင်းအတူတူပါပဲကွယ်၊ အဲ... တစ်ခုရှိတာက ကြိုးစားတဲ့လူက အဆင့်အတန်းမြင့်ပြီး မကြိုးစား တဲ့လူက အဆင့်နိမ့်မှာပဲ၊ ဒါပဲ ကွာတာပါပဲ”

“မမက မူမူကို မကြိုးစားဘူးလို့ ဆိုတာလားဟင်”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့က ကြိုးစားမှုလမ်းကြောင်း ပေါ်မှာ ရှိနေကြပါတယ်၊ အဲဒီလူတွေလည်း တစ်နေ့ အောင်မြင်မှာပါ၊ မူမူက ကြိုးစားမှု လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတယ်လို့ ပြောချင် တာ”

“အင်း... ဟုတ်မယ်နော်”

မူမူက တွေးတွေးဆဆနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါကြောင့် မမှန်းရဲလောက်အောင် မမြင့်မားပါဘူးကွယ်”

မင်းမင်းက အားငယ်သူ၊ နိမ့်ကျသူများကို သည်လိုလည်း ခြိတ်ကိုစိုး။
အားပေးလေ့ ရှိပါတယ်။

မင်းမင်းနှင့်မူမူ စကားပြောနေချိန်မှာပဲ ခြံဝင်းအတွင်းသို့
ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ ကားလေး ကွေ့ဝင်လာသည်။

မူမူကလည်း မင်းမင်းကို နှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်တွင်းသို့
သွက်သွက် ပြေးဝင်သွားသည်။

သည်ကောင်မလေး ဒေါက်တာကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ထင်
ရဲ့။

အင်း... လဲ့ဦးကိုသတ်တာ သည်ကောင်မလေး မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား။ နနုငယ်ငယ်နဲ့ သည်လောက်သတ္တိရှိပါ့မလား။ အချစ်အတွက်
ဆို လူတိုင်း သတ္တိရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ။ သူ မသတ်ပါဘူး
ဘယ်သူ အတပ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

မင်းမင်း အတွေးများ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည်။
နောင်ထူးကပြောတော့ လဲ့ဦးက သူ့ကို သိပ်ချစ်သည်တဲ့
ဟော... ခုတစ်ခါ မူမူက လဲ့ဦးသည် ဒေါက်တာကို မြတ်
ပါသည်တဲ့။

ဘယ်လိုတွေလဲ။ ဘယ်ဟာကို အမှန်ယုံရပါ့မလဲနော်။

“မင်းမင်း”

“အိုး”

မင်းမင်း လန့်သွားရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာ

“ဘာလဲဟင်”

“လန့်သွားရင် ဆောရီးပဲ၊ ထမင်းစားမယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ မနက်က မျိုးမြင့်မြတ်

လား၊ မသိပါဘူး။ သူတို့ လာသွားတယ်”

“ဘာ... မျိုးမျိုး လာတယ်၊ ဟုတ်လား”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးယောက်”

“ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ဒေါက်တာကို ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ မျိုးမြင့်မြတ်တို့က သိချင်
တာဆို စုံစမ်းစမြဲပါတဲ့၊ လဲ့ဦးထက်ချောလို့ မိန်းကလေးချင်း မနာ
လောက်အောင်ချောလို့ ခေါ်လာမပြုလည်း ရအောင်လာကြည့်တာ
လို့ ပြောပေးပါတဲ့”

“ဘာ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

သူ့အော်သံကြောင့် မင်းမင်း လန့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ
အင်းသွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

မင်းမင်းကို သူက ခပ်စိန်စိန်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
အနု လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ့အပြုအမူကို မင်းမင်း တအံ့တသြ ငေးမောကျန်ခဲ့သည်။
သည်လူကို မင်းမင်း တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ပန်းပင်များကို ဆက်ရေလောင်းနေရပေမယ့် အတွေးက ပျံ့လွင့်နေသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာရင်း စဉ်းစားသည်။ ဟိုတစ်နေ့က မျိုးမြင့်မြတ်တို့တစ်စု မိမိကို အပြတ်နှိကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုစိုး၊ အစတုန်းက လဲဦးက လိုက်ပို့လေ့ရှိတယ်၊ ခုတော့ မျိုးမြင့်မြတ်တို့ ကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ဈေးကိုင်ပြီး မခေါ်တာလား၊ သိပ်လှလို့နဲ့ တူပါရဲ့”

မြတ်ကိုစိုးကို စကားနာ ထိုးကြသည်။

မြတ်ကိုစိုး ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။

အခု သည်မိန်းကလေးတွေက မင်းမင်းကို အိမ်တိုင်ရှာရော၊ ကြည့်သွားကြပြီကော။

မင်းမင်းက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထဘီအနားလေးမှာ ရေစိုနေသဖြင့် ခြေသလုံးဖွေးဖွေးလေးများ လမ်းလျှောက်တိုင်း ထူးခနဲလှစ်ခနဲ ပေါ်သွားပုံက ကြည့်မဝအောင် ရှိနေသည်။

“မင်းမင်း”

အနားရောက်တော့ သူ ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်... ဘာလဲ ဒေါက်တာ”

“သူတို့ နောက် ဘာများပြောသွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... မပြောပါဘူး”

“အင်း”

မင်းမင်း သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းကို ဝင်တော့ မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေမေက လက်တစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကို ဖိထားသည်။

“ဟင်... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ... သမီးလေး၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါ သမီးရယ်”

“ဟင်... မေမေ ဒီလိုပဲ မူးတတ်သလား”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ မူးတယ်ကွယ့်”

“မေမေရယ် လာ... အိပ်ခန်းထဲ သွားရအောင်နော်၊ အနားယူမိတ်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

မင်းမင်း မေမေ့ကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နိကာကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အိပ်လေ မေမေ”

“အင်း”

မင်းမင်း မေမေ့အခန်းကို ရှင်းလင်းပေးပြီး နွားနို့တစ်ခွက် ချောလာခဲ့သည်။

“ရှောလေ... မေမေ၊ နွားနို့ပူပူလေး သောက်လိုက်နော်”

မင်းမင်း မေမေ့လက်ဖျားလေးကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။

မင်းမင်း လက်အိတ်လေးတွေကိုယူကာ မေမေ့လက်ကို စွပ်သေးလိုက်သည်။

“ဟင်... မေမေ... မေမေ ငိုနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လဲဟင်”

မင်းမင်း တုန်လှုပ်သွားကာ စကားတွေပင် ထစ်ငေါ့ချင်သည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ခေါင်းက သိပ်မူးနေလို့လား ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီး ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“မဆက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာလို့ပါ”

“ဘာရယ်... မေမေ”

“သမီးရဲ့ အကြင်နာကိုရလို့ မေမေ ဝမ်းသာတာပါကွယ်၊ မေမေ့ကိုထားပြီး ငါ့သမီးလေး ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားပါနဲ့ကွယ်”

“အို... မေမေရယ်၊ သမီး မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ပါဘူး”

မေမေ့စကားကြောင့် မင်းမင်း ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံ ခံစားရသည်။

“သမီးလေး ထဘီရေစိုကြီးနဲ့ သွားလဲလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ နေမကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ် သမီးငယ်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ငိုမနေနဲ့တော့နော်”

မင်းမင်း မေမေ့အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထဘီရေစိုကို မထဲအားသေးပါ။ ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ရပြန်၏။

“ဖေဖေလားဟင်”

“.....”

“မေမေ နေမကောင်းဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ပြန်လာလို့ရင် ပြန်လာစေချင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ဒါပဲနော်”

မင်းမင်း ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။

မင်းမင်းကိုမြင်တော့ အလျင်အမြန် ထလာခဲ့သည်။

သည်ကလေးမ ခုထိ ထဘီရေစို မလဲရသေးပါလား။ အအေးခံတော့မှာပဲ။

မြတ်ကိုစိုး အတွေးနှင့်အတူ မင်းမင်းအနား ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်တာ မေမေက ခေါင်းမူးလို့တဲ့”

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ် ခေါင်းမူးတယ် ဟုတ်လား၊ ခဏလေးနော်၊

ဆေးသေတ္တာ ယူလိုက်ဦးမယ်”

မြတ်ကိုစိုးက ဆေးသေတ္တာယူပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ မေမေမှာ ဘာရောဂါ ရှိသလဲဟင်”

မင်းမင်းလည်း ဆံရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ မေမေ့ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိပါသည်။ ရောဂါ အတပ်မပြောနိုင်သော်လည်း ရောဂါ ခံစားနေရပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါ၏။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး စိုးရိမ်ကြီးနေသော သူမကို အံ့သြသွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နုလုံး အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ နုလုံးရောဂါ ဖြစ်လာနိုင်တယ် မင်းမင်း”

“ရှင်”

မင်းမင်း မေမေအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ မေမေမှာ ဘာစိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ရှိနေပြီလဲ။ မေမေမှာ ဘာတွေနာကြည်းစရာ ရှိနေလို့လဲ မေမေရယ်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းမျက်နှာ ညှိုးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်မို့ သူမ၏ စိတ်သဘောထားကို မြင်လိုက်ရသည်ရှိ၏။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးတစ်ယောက် မေမေအခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ မင်းမင်း အခန်းအပြင်မှာ ရပ်နေလိုက်သည်။

“သား ကိုစိုး ဗား၊ ဟော... ဆေးသေတ္တာနဲ့ပါလား၊ ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်းမင်းပါ”

အခန်းထဲမှ စကားများကို မင်းမင်း သဲကွဲစွာ ကြားနေရသည်။

“သား ကိုစိုး”

“ဗျာ”

“ဒေါ်ဒေါ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒေါ်ဒေါ်သမီးလေးကို လက်ထပ် ဖြစ်အောင် လက်ထပ်လိုက်ပါကွယ်”

“ဟာ... ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒေါ်ဒေါ် ကြိုမှာထားတာပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

မြတ်ကိုစိုး ညည်းညူလိုက်မိသည်။

“မေမေရယ်”

အခန်းအပြင်မှ မင်းမင်းလည်း ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

မင်းမင်းက အခန်းကာမှန်ချပ်ကို မှီချရင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်သည်။

မင်းမင်း တစ်ခုကို ရေရာစွာ နားလည်လိုက်ပါသည်။

မင်းမင်း မေမေနဲ့ ခွဲမနေနိုင်တော့ပါ။ မေမေကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချတော့ပါ။

အစတုန်းက မင်းမင်းစိတ်ကူးက ကိစ္စများ ရှင်းသွားလျှင် သည်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ မေမေက သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာနှင့် မင်းမင်းကို အုပ်နှောင်ထားလိုက်ပါပြီ။

သံတွဲမှ မေမေအရင်းကိုလည်း ချစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှ မွေးစားမိခင်ကိုလည်း တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်းမှာပင် စွဲသွားရပြီ။

မေမေရယ် မင်းမင်းကို ဆရာဝန်မလေးမှန်း သိရင်ကော ခုန်ပါတော့မလား။ မေမေကို သမီး မခွဲနိုင်တော့ပါဘူး။ ညာတတ်သူအဖြစ် အပြစ်တင်မှာလား။

သံတွဲမှ မေမေကော နောက်ကင်းရဲ့လား။

မင်းမင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားရာမှ မျက်ရည်ဖူးများ ဆင်းကျလာသည်။

မင်းမင်းလည်း သွေးနှင့်သားနှင့် နှလုံးသားနှင့်လူရယ်မိ

မင်းမင်းအပေါ် ကြီးမားလှတဲ့ မေမေမေတ္တာတွေကို တိတိပပ သိလိုက်ရတော့ မင်းမင်း ဝမ်းမနည်းဘဲ မနေနိုင်တော့။

“ဟင်”

မြတ်ကိုစိုး အံ့ဩသွားရသည်။ မင်းမင်း ငိုနေပါရောလား သူမသည် ဒေါ်ဒေါ်အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိလှချည်လား။ မိမိအထင်တွေ မှားနေပြီ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း မျက်နှာလေးကို သနားလွန်းစွာ ကြည့်နေမိသည်။

အို... မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့မေမေ အခြေအနေက သင့်လောက်လည်း မဆိုးသေးပါဘူးကွာ။

“ဟိတ်”

ခေါ်သံကြောင့် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“နေမကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်ကွာ”

သူက ထဘီအစိုကို ရည်ရွယ်၍ပြောခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဒေါ်ဒေါ်အခြေအနေက ကောင်းပါတယ်”

မင်းမင်း ဘာမှပြန်မပြောလိုတော့ပါ။ သူ့အပါးမှ လှည့်ထွက်

ခဲ့သည်။

တရွေ့ရွေ့ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်မိသည်။

ထိုနေ့က ညအထိ မင်းမင်းကို မတွေ့ရတော့။

ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေးရယ်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

* * *

ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင်တွင် လမင်းကြီးက ဝင်းထိန်စွာ သာနေသည်။ လရောင်အေးအေးက ပြတင်းပေါက်မှန်မှတစ်ဆင့် မင်းမင်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဖြာကျနေသည်။

စာကြည့်စီး ပြာပြာလေးက လင်းလက်နေသည်။

လဲ့ဦး၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သည်နေ့တော့ သိရတော့မည်ပေါ့။

ကိုနောင်ထူးကို စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

စာအုပ်ထဲသို့ အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။

သွား... အထူး မကောင်းဘူး။

မူမူတို့ကို သွားမျက်စိမှိတ်ပြုရတယ်လို့။

၂၅

ပန်းသိင်္ခ

“လဲ့ဦး ကိုယ် ဟိုကောင်မလေးကို မျက်စိမှိတ်ပြမလို့ မသိ
ချင်ယောင် ဆောင်ပေးပါ” တဲ့။

သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ လဲ့ဦး မမုန်းနိုင်ပါဘူး။ ပိုလို့တောင် ချစ်ရပါတယ်
ထူးရယ်။

* * *

ထူးကို လဲ့ဦး သိပ်ချစ်ရပါတယ်။ ဟိုသီချင်းထဲကလိုပေါ့။
နှင့် ရည်းစားရှိရှိ မရှိရှိပါကွယ်xx ငါက ချစ်မှာပဲဆိုတာလေ။
လဲ့ဦး ထူးနဲ့ ဝေးရမှာ၊ ခွဲရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ထူး
မုန်းသွား မေ့သွားမှာ စိုးရိမ်မိတယ်။

ထူးနဲ့ ခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ထူးက ချစ်ပါတယ်လို့ လဲ့ဦးကို မပြောသေးဘူး။
ထူး ပြောလာမယ့်စကားကို လဲ့ဦး သိပ်မျှော်လင့်မိပါတယ်။
မြန်မြန်ကြားပါရစေနော်။

အခန်း(၁၈)

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးပေါ့။

ကိုစိုးကလေ သိပ်အထာကိုတောပဲ။

ထူးကိုလေ သူ့လို တည်တည်တံ့တံ့ ယောက်ျားတစ်ဦး သိပ်
ဖြစ်ချင်တာပဲ။

ကိုစိုးကို လဲ့ဦး လေးစားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်လို့မရပါဘူးကွယ်။

လဲ့ဦး အချစ်ဆုံးက ထူးပါ။

ထူးကလွဲရင် လဲ့ဦး နှလုံးသားက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံ
တော့ ခက်တယ်ရှင်။

* * *

လုံးဝ မမျှော်လင့်ပါဘူး။

လဲ့ဦး သိပ်အံ့သြတယ်။

လဲ့ဦး ဖေဖေကို သိပ်အထင်ကြီးခဲ့တာ။

ခုတော့ ဖေဖေက ဖေဖေက...

မိန်းမတစ်ဦးနဲ့ ဖောက်ပြန်နေသတဲ့။

ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

သမီးနဲ့ မေမေ့ကို ဖေဖေ မချစ်တော့ဘူးလားဟင်။

မချစ်တော့လို့ပေါ့နော်။

မေမေ သနားစိတယ် ဖေဖေရယ်။

မေမေမှာ ဘာအပြစ်တွေများ ရှိနေလို့လဲ။

ဖေဖေနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းမကို လဲ့ဦး သိပ်သိချင်တယ်။

သူများ အသိုက်အမြိုကို ဖြိုခွဲဖို့ကြိုးစားတာ မိန်းမယုတ်တွေ

ရဲ့အလုပ်။ လဲ့ဦး အဲဒီမိန်းမကို သိပ်မုန်းတာပဲ။

လဲ့ဦး စိတ်ညစ်တယ် ဖေဖေရယ်။

မေမေ့ကိုလည်း သိပ်သနားတာပဲ။

ဖေဖေ့ကို မုန်းမိပါပြီ။

သည်အကြောင်းတွေကို လဲ့ဦးရဲ့ အေးငြိမ်းတဲ့ ဘဝထဲ

ထုတ်ထားပါရစေ။ မေ့ထားလိုက်ချင်တယ်။

* * *

ဟင်... မေမေမှာ နှလုံးရောဂါ အစပြုနေပြီတဲ့။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေရယ်...

လဲ့ဦးကို တစ်ယောက်တည်းတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့။

ဖေဖေက မေမေ့ကို မချစ်ပေမယ့် လဲ့ဦးက ချစ်ပါတယ်

အမေ။

မေမေ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို လဲ့ဦး နားလည်ပါတယ်ရှင်။

မေမေ့လိုပဲ သမီးလည်း ခံစားရပါတယ်။

ဖေဖေ မကောင်းဘူး မေမေရယ်။ လဲ့ဦးတို့ကို နှိပ်စက်တယ်။

စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ပေးရက်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။

ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းတွေကို အကောင်းဘက်က တွေးယူ

ပြီး ပျော်အောင်နေပါနော်။

* * *

ဒေါ်မြင့်ကြီးက တစ်မျိုးပဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေက မရိုးသားဘူးလို့ လဲ့ဦး ထင်တယ်။

ခက်တာက လဲ့ဦးကို သူ သိပ်ကြင်နာတာ။

ထူးက ပြောတယ်။ သည်အတွေးကြီးက လဲ့ဦးကို သိပ်ချစ်တာ

နော်တဲ့။

လဲ့ဦး သံသယမြဲမှန်လေးတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်တယ်။

* * *

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေကို လဲ့ဦး အတိအလင်း ထုတ်ဖော် မေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။
ဖေဖေ စိတ်ဆိုးမလားပဲ။

အင်းလေ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် လဲ့ဦး ရင်နှင့်စွာနဲ့
ပျော်ပေးမှာပါ။

ဖေဖေနောက်မိန်းမကို လဲ့ဦး မကျေနပ်နိုင်ဘူး။

ဖေဖေကို လဲ့ဦးတို့ ရင်ခွင်ထဲက လှယူတာကိုး။

ဖေဖေ ခုတလော သိပ်ရွှင်တာပဲ။ စိတ်ချမ်းသာနေမှာပေါ့နော်။
လူဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်ရရင် ပျော်နေတတ်တာမျိုးပဲ။
ဖေဖေလည်း လူသားတစ်ဦးပဲ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ ငေးငိုင်ညှိုးရော်နေတာကိုတော့ လဲ့ဦး မသိ
ချင်ယောင် ဆောင်နေရပါတယ် ဖေဖေ။

မိန်းမသားဆိုတာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မုန့်တောင်
ဝေမစားချင်ကြပါဘူးကွယ်။

ကိုယ့်လင်သား၊ ကိုယ့်ချစ်ခင်ပွန်းကို တခြားသူနဲ့ ပျော်ဖြေ
နေတာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးက ကြည့်ရက်ပါ့မလဲ ဖေဖေ။

မေမေ ကံဆိုးရှာပါတယ်။

ဖေဖေ ပျော်နေသလောက် မေမေ စိတ်မချမ်းသာတော့
လဲ့ဦး စိတ်ညစ်တယ် ဖေဖေရယ်။

လဲ့ဦးချစ်တဲ့ ထူးကလည်း ဘာမှဖွင့်တိုင်ပင်လို့ မရဘူး။ လဲ့ဦး
တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားရတာထက်စာရင် ထူး ရင်ခွင်မှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မျက်နှာအပ်ရင်း နှစ်ကိုယ်ဟူ ဝေမျှခံစားလိုက်ချင်ပါတယ်။

လက်တွေ့မှာတော့ ထူးက လဲ့ဦးကို အကြင်နာ ကင်းနေပြန်
တယ်။

အိုလေ... မိန်းမသားတွေရဲ့ အချစ်ကို ယောက်ျားသားတွေ
နားမလည်ကြပါဘူး။ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းလည်း မသိကြဘူး။

* * *

အို... ထူးကလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် ခိုင်းရက်တယ်။

ကြည့်ပါလား။ ရှက်ရွံ့စရာ။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို နမ်းရှိုက်ခိုင်းရမယ်တဲ့။

အို... ဟိုက ယောက်ျားလေးပဲ။

နမ်းချင် နမ်းမှာပေါ့။

ဒါနဲ့များ ကိုယ့်ချစ်သူကို သူမို့ ကြည်ဖြူတယ်။

ဒါပေမဲ့ လောင်းကြေးစားကြေးနဲ့ခိုင်းတော့ လဲ့ဦး လုပ်ရတာ
ပေါ့။ လဲ့ဦးစိတ်က အလောင်းအစားဆို ဝါသနာလည်း ပါတယ်။

အနိုင်လည်း ရချင်တယ်။

တကယ်လို့ ကိုစိုးက လဲ့ဦးကို နမ်းခဲ့ရင် လဲ့ဦး လိုချင်တဲ့အဖြေ
သေးတော့မှာတဲ့။

မနမ်းခဲ့ရင် မပေးသေးဘူးတဲ့။

လဲ့ဦး ပျော်လိုက်တာ အရမ်းပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လဲ့ဦးက သူ့ဆီက အချစ်ကို လိုချင်နေသူပဲ။
 ကိုစိုးဆီ သွားတယ်။
 ရေးရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိသလိုလိုပဲ။
 ရေးရတော့ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးက လဲ့ဦးကို မနမ်းပါဘူး။
 လဲ့ဦး အံ့ဩတယ်။
 ထူးက ရယ်တယ်။
 ပြီးတော့ မနက်ကျရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်တဲ့။
 အသည်ကျတော့မှ လဲ့ဦး လိုချင်တဲ့အဖြေ ပေးမယ်တဲ့။
 လဲ့ဦး သိပ်ပျော်တာပဲ။
 လဲ့ဦး မျှော်လင့်ချက်လေး ပြည့်တော့မှာကိုး။
 ထူးက ဖောရိန်းဆန်လွန်းတယ်ကွယ်။

* * *

လဲ့ဦး ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ လန့်နိုးလာတယ်။
 မနက်ကျရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမယ့် အကြောင်းတွေ့ရင်း ကြည့်နဲ့
 မှုနဲ့ အိပ်ပျော်ခဲ့တာ။
 စုတော့ သည်လို လဲ့ဦး တစ်ခါမှ မလန့်နိုးဖူးပါလား။
 လဲ့ဦး ရင်ထဲက သိပ်ပူတာပဲ။ ရေလည်းသောက်တာ မနည်း
 တော့ဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒါနဲ့ စာအုပ်လေးဖွင့်ပြီး ထူးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုလေးတွေ
 ရေးချမလို့။
 မရေးနိုင်ဘူး ထူးရယ်။
 လဲ့ဦး ရင်ထဲက သိပ်ပူတာပဲ။ ဖျဉ်းဖျဉ်းစပ်စပ်နဲ့။
 လဲ့ဦး ဘာအစားမှားသလဲ မသိဘူး။
 ညတုန်းက ထူးပြန်သွားပြီးမှ နွားနို့တစ်ခွက်ပဲ လဲ့ဦး သောက်
 ပါတယ်။

အား... ရင်ထဲက မတရားပူတယ်။ လဲ့ဦး နေလို့ မရတော့ဘူး။
 သည်နေရာမှာတင် ဒိုင်ယာရီက ပြတ်တောက်သွားသည်။
 “တောက်”
 မင်းမင်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။
 လဲ့ဦးကိုလည်း သနားသွားသည်။
 သူ့ခမျာ ရင်ထဲကမူလွန်းလို့ မချိမဆုံ ခံစားသွားရရှာတာ။
 ရက်စက်လိုက်တာ။

နုနုငယ်ငယ် မိန်းကလေးကို အဆိပ်ခတ်ပြီးများ သေအောင်
 သတ်ရက်တယ်။

သတ္တိရှိရင် ပေါ်တင်သတ်ပါတော့လား။
 ဘာလို့ အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်ရတာလဲ။
 ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာနော်။
 ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသတွေနှင့် သွေးတွေ ဆူပွက်နေရ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း စာရွက်များကို ဆက်လက်လှန်ကြည့်မိသည်။

စာရွက်ပြာပြာလေးများကုန်တော့ စာရွက်ပန်းရောင်လေးများ

“ပျော်ရပါတယ် ချစ်နဲ့ရယ်”

ထိုခေါင်းစဉ်ကို ကျော်ဖတ်မိသည်။

စာရွက် ပန်းရောင်လေးများကုန်တော့ စာရွက် စိမ်းစိမ်းလေး

များ။

“ပျော်ရွှင်မြူးခါ သည်အချိန်ခါ

တက္ကသိုလ်လာက ရယ်မြူးရိပ်များ”

ထိုစာရွက်များကိုလည်း တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်သည်။

ကျောင်းသူဘဝ မှတ်တမ်းများသာဖြစ်၍ တခြား ထွေထွေထူးထူးဘာမှမပါ။

စာရွက်စိမ်းစိမ်းလေးများကုန်တော့ စာရွက်နီရဲရဲများ။

“မှတ်လိုက်ပြီ ရန်သူစစ်ဟု”

ထိုနေရာတွင် ခေါင်းစဉ်လေးသာရှိ၍ စာရွက်များ လှည့်

သည်။

သည်စာအုပ်ကို အစပျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားသူသည် ပထမအရေးကြီးသော စာရွက်များကိုပင် ဖြုတ်ထားသေး၏။ ပီပီရီရီလား။

“မင်းမင်း... မင်းမင်း”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဒေါက်တာအသံကို ကြားလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

“မင်းမင်း”

ညဘက်ကြီး ဘာလိုများ လာနှိုးရတာပါလိမ့်။

မေမေ...

မေမေ ဘာများဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။

မင်းမင်း အလောတကြီး ပြေးသွားမိသည်။ တံခါးအဝန်း

နောက်မှ ပြန်သတိရလာသည်။ စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လာကာ စာအုပ်လေးကို သိမ်းလိုက်သည်။

“မင်းမင်း ဟာကွာ... ခက်တော့တာပဲ၊ မင်းမင်း ဟိတ်...

မင်းမင်း”

“ရှင်”

မင်းမင်း ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“တံခါး ခဏဖွင့်စမ်းပါ”

မင်းမင်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲဟင်”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး သူမ အမေးကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ သူမတို့ သေချာကြည့်မိသည်။

ညဝတ်အင်္ကျီ ဖားဖားကြီးနှင့် မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ချစ်စရာအလွန်ကောင်းနေသည်။

မင်းမင်းလည်း ဒေါက်တာ စူးစိုက်ကြည့်တော့မှ အင်္ကျီဖုတ်ရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နင့် ထွက်ခဲ့မိသည်ကို သတိရကာ ရုက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကဗျာကယာ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း မျက်နှာငုံသွားမှ မိမိအကြား လွန်သွားကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ဟင်... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခုနစ် သူ့အကြည့်ကြောင့် လွင့်ပြယ်ကုန်သော စိုးရိမ်စိတ်ကို ပြန်လည်ဆူဝေလာသည်။

မင်းမင်းမျက်နှာက ခပ်ပျက်ပျက်၊ ညှိုးရောင်ရောင်၊ နှမ်းမှိုင်းမှိုင်း သည်လို မြင်ရပြန်တော့လည်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

“ဒေါ်ဒေါ်က အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ရှင်၊ မင်းမင်း မအိပ်သေးပါဘူး၊ မေမေဆီ သွားကြရအောင်”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးနှင့် မင်းမင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြသည်။

မင်းမင်း မသိမသာ ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးလင်းနေသေးတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

“ဒေါက်တာ မေမေအခန်းထဲက လာတုန်းက အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ”

“ဦးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ နောက် ချာတိတ်မတွေရယ်ပဲ ရှိပါယ်”

“ဒေါ်မြင့်ကြီးကော”

မင်းမင်း ပြောင်ပင်မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်မြင့်ကြီး ဟင်အင်း... မရှိဘူး”

“မြင့်”

မင်းမင်း ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်သို့ ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။

မေမေအခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“လာ... သမီးလေး”

မင်းမင်း မေမေခုတင်ပေါ်ဝယ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သမီးလေး အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား”

“မပျက်ပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေ မသက်သာဘူးလားဟင်”

“သက်သာပါတယ် သမီးရယ်”

“မေမေ ဒီည သမီးအခန်းမှာ လာအိပ်ပါလားဟင်”

မင်းမင်း ‘မေမေ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။’

“မင်းက မင်းရဲ့သမီးနဲ့ နေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ သွားအိပ်”

၂၉၄

ပန်းသိန်း

ဘိုကိုသိသားနဲ့

၂၉၅

ပါလား”

မေမေ ဖေဖေကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မေမေ
မျက်နှာ မဲ့ကျသွားသည်။

ဖေဖေကတော့ မသိရှာ။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံတွင်းထဲ
ကြည့်နေသည်။

မေမေက မင်းမင်းကို ပြန်အကြည့် မင်းမင်း ကြည့်နေသည်ကို
မြင်တော့ မဲ့နေသောမျက်နှာက ချက်ချင်း ပြုံးလာသည်။

မေမေ မလိုက်ချင်လျှင် မင်းမင်း အတင်းမခေါ်လိုပါ။

မေမေ့ဆန္ဒ ရှိမှသာ။

“မေမေ သမီးနဲ့ လိုက်အိပ်ပါ့မယ်ကွယ်”

“လာလေ... မေမေ”

မင်းမင်းနှင့် မေမေ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ
မြတ်ကိုစိုးက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် စောင့်ပေးရဦးမှာလား”

“သားသဘောပဲ သားရယ်”

“အင်းလေ၊ ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်တို့ အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေ
မှာပါ”

“အေးကွယ်”

မင်းမင်း မေမေ့ကို အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျကျနန သိပ်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာမှမတွေ့နဲ့၊ ဘာမှလည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ လူ့ဘာ

တွေနဲ့ ခဏပျော်ပျော်နေပါ မေမေရယ်၊ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်
နော်၊ မေမေ့ဘေးမှာ သမီး ရှိနေမှာပါ”

“အင်းပါ... သမီးရယ်”

မေမေ့ကို ခြင်ထောင်ဖိပေးပြီးတော့ မင်းမင်း လသာဆောင်
ရောက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းသွားသည်ထင်။
အရင်းဘက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ လူက မရှိ။

လသာဆောင်တွင် ရှစ်ရင်းမှ ဒေါ်မြင့်ကြီး အိမ်ဘက်သို့
ထွန်းကြည့်မိသည်။

မီးက ဖွင့်ထားဆဲ။ ခါတိုင်းညတွေကော သည်လိုပဲလား။

မင်းမင်းက ဆက်ရပ်မနေလိုတော့သဖြင့် ပြန်အလှည့် လသာ
ဆောင်ဘက်သို့ လာနေသော ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို တွေ့လိုက်
သည်မို့ ပြန်ရပ်နေလိုက်ရသည်။

သူလာမှ ထွက်သွားသည်ဆိုတော့ ရိုင်းရာကျတော့မပေါ့။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း ဘေးမှာဝင်ရပ်ရင်း ကောင်း
ကောင်း မော့ကြည့်နေသည်။

မြတ်ကိုစိုးက သူမ လသာဆောင်တွင် ရှိနေမည် မထင်ခဲ့၍
သာခြင်းပါ။

သူမကို မြင်မှ ပြန်လှည့်သွားသည်ဆိုတော့ လူမှုရေးအရ
သင့်တော်။ သို့ကြောင့် ကန်မပျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရ၏။

“လမင်းကြီးက ထိန်နေတာပဲနော်”

“အင်း... လသာတဲ့ရက်တွေပဲ ဒေါက်တာရဲ့”

သူ့စကားကို မင်းမင်း ရည်မွန်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဘေးချင်းကပ် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်မို့ သူ့မျက်နှာကို မင်းမင်း သေချာစွာ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရပါသည်။

ဤယောက်ျားသည် လဲ့ဦးကို သတ်ပစ်သူ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ထင်ရက်စရာ မရှိပါ။ မင်းမင်းသည် သူ့အပေါ် အားကိုးချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ သူ့ကို တရားခံဟု*ထင်ရက်စရာ လုံးဝမရှိ။ သူ့မျက်နှာက ရှင်းသန့်ကြည်လင်လို့နေသည်။ မဟုတ်မခံစိတ်က မျက်နှာတွင် ထင်းနေသည်။

ထိုစဉ် သူက ရုတ်တရက်ကြည့်လာတော့ မင်းမင်း မျက်နှာလွဲချိန် မရလိုက်။ သူ့မျက်လုံးကြီးများနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ် ဆုံသွားသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

“ဒေါက်တာ လဲ့ဦးနဲ့ ဒီနေရာမှာ အခုလို ရပ်ခဲ့ဖူးလားဟင်”

မင်းမင်းအမေးကို သူက မဖြေသေးဘဲ မင်းမင်းကို သေချာကြည့်သည်။

“စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မေးလှချည်လား” ဆိုသည့်အကြည့်

“မင်းမင်း သိချင်လို့ပါရှင်”

“အင်း... ရပ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုပါတော့”

“ဪ”

“မင်းက သိပ်သိချင်နေတော့ ပြောပြတာပေါ့၊ ငါက ဒီမှာ ရပ်နေတယ်၊ သူက ဒီကိုရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ညှဉ်းတယ်ဆိုပါတော့၊ နောက်ဆုံး သူ့ကို နမ်းခိုင်းတယ်”

“အို”

မင်းမင်း ရှက်ရွံ့ထူပူသွားရသည်။ သည်အကြောင်းကို လဲ့ဦးစာအုပ်ထဲတွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးပြီးသား။

“ဘာလဲ၊ မင်း ဆက်နားမထောင်ရဲတော့ဘူးလား”

သူ့အမေးကြောင့် မင်းမင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

အိုး... ဘာလို့ နားမထောင်ရဲရမှာလဲ။ သည်လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

“မင်းမင်း နားထောင်နေပါတယ်ရှင်၊ ဆက်ပြောပါ”

တည်ငြိမ်သော မင်းမင်း မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိသည်။ သူ့စကားတွေကို အေးဆေးစွာ နားထောင်နိုင်တာကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပြုံးကျသွားရသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါ မနမ်းခဲ့ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတွေက သိပ် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘယ်လို”

“သူတို့အလှကို အကြောင်းပြုပြီး မာယာနဲ့ မြူဆွယ်ချင်တယ်”

“ဒါကတော့ရှင်”

“ယောက်ျားလေးတွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လွန်းတယ်”

“ဒေါက်တာအမြင်တွေက တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းတယ်၊ မိန်းကလေးတွေဘက်ကလည်း ကြည့်ပါဦးရှင်၊ မင်းမင်းတို့က ပေးဆပ်ရတဲ့သူတွေပါ၊ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း အသက်နဲ့နီးလှပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်တဲ့ သားဖွားခြင်းကို တာဝန်ယူရသူတွေပါ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က လေကားသုံးထစ်ဆင်းရင် ပြန်ပြီး လူပျိုဖြစ်နိုင်မယ့် မိန်းကလေးကတော့ ဆယ်ထစ်ဆင်းတောင် ပင်ပန်းတာပဲရှိမယ်၊ အပျိုပြန် မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ တစ်ခါ ရရှိလာတဲ့ ရင်သွေးလေးတွေကို အနီးကပ် ပြုစုရသေးတယ်၊ အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေဆို လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနေကြတာပဲ”

မင်းမင်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့မှ

“စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါရှင်၊ အိမ်မှုကိစ္စက တစ်ဖက်၊ သားကိစ္စ သမီးကိစ္စက တစ်ဖက်၊ လင်သားကို ပြုစုရတာက တစ်ဖက်၊ အလုပ်ဆင်းရတာက တစ်ဖက်နဲ့ပါ၊ ပင်ပန်းခဲ့တာ အတူတူချင်းတောင်မှ ရုံးကပြန်လာရင် ယောက်ျားတွေက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အကူထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်ရင်း အနားယူပေမယ့် မိန်းမတွေကျတော့ နောက်တစ်နေ့အတွက် ဝင်ဝယ်လာခဲ့တဲ့ စားစရာတွေ ချက်ပြုတ်ရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လျှော်ဖွပ်ဆေးကြောရနဲ့၊ ဒီကြားထဲ ခြောက်... သူ မောလာပါလား၊ သံပရာရည်လေး ဖျော်တိုက်ဦးမှဆိုပြီး ကြင်နာလိုက်ရတာ၊ ဒါတွေကို ဒေါက်တာ မမြင်ဖူးဘူးလား”

မင်းမင်းက အရှည်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ မင်းမင်း စကားက မှန်နေသည်မို့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဘာမှပြန်မပြော။

“ဒါပေမဲ့ လဲဦးကတော့ လွန်ပါတယ်၊ သိက္ခာမဲ့လွန်းတယ်”

“တစ်ရာတစ်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကြောင့် အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြောတာတော့ ဒေါက်တာ လွန်တာပေါ့”

“မင်းလည်း ပါတာပဲ”

“ဘာရယ်”

မင်းမင်း၏ ဒေါသလှိုင်းများ ဆင့်ကဲတက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးနေတာကိုး၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ လဲဦးက သူ့ချစ်သူက စေခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ၊ ဒေါက်တာအနမ်းကိုလည်း သူက လုံးဝ မလိုချင်ပါဘူး၊ မြောက်မနေပါနဲ့ရှင်”

မင်းမင်း ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

သို့ပေမဲ့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အိုး... ဖယ်ပါ”

မင်းမင်း သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ သူက လုံးဝ လွတ်မပေးပါ။

“မင်း ငါရှင်းအောင် ပြန်ပြောစမ်း”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ဒေါက်တာ့လို့ လူ့ခွစာနဲ့ ကျွန်မ စကားမပြောချင်တော့ဘူး၊ လွတ်ပါ”

“မပြောရင် မလွတ်နိုင်ဘူး”

မြတ်ကိုစိုး ပြတ်သားစွာ ဆိုလိုက်သည်။

မင်းမင်း မြတ်ကိုစိုးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုပြောလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ ခုတောင် မခံချင်လွန်းလို့သာ ပြောလိုက်မိတာ။

“ပြောလေကွာ”

သူက ထပ်မေးပြန်သည်။

“မပြောဘူး... မပြောဘူး”

မင်းမင်း သူ့ကို အော်ထည့်လိုက်မိ၏။

“ကဲကွာ... မပြောနဲ့ဦး”

“အို”

သူ မင်းမင်းကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

မင်းမင်း ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ နစ်မြုပ်သွားရသည်။

မင်းမင်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွားရသည်။ ထိတ်လန့်ရှက်ရွံ့စွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပြန်ရုန်းထွက်မိသည်။

သူက လွတ်မပေး။

ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလေသည်။

ထို့နောက် မင်းမင်း၏ ကုပ်သားနုနုလေးကို ငုံ့၍နမ်းလေ၏။

မင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံး လှိုက်ဖိုတုန်ယင်သွားသည်။

ရင်ထဲဝယ် အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး ရင်ခုန်သံများက တဒိန်းဒိန်း ကျယ်လောင်သွားရလျက် လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်တောင့်တင်းသွားရသည်။

မင်းမင်း စိတ်ထဲဝယ် ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ တအားရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ အခန်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် ရောက်သည့်တိုင် ရင်ခုန်သံတို့က ဧပျောက်ချင်သေး။

မင်းမင်း မေမေဘေးတွင် ဝင်အိပ်ရင်း ခေါင်းအုံးနှင့်မျက်နှာအပ်ကာ ငိုနှိုက်လိုက်သည်။

မင်းမင်းအပေါ် သက်သက်မဲ့ အနိုင်ယူတာ၊ မင်းမင်းရဲ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မင်းမင်းကို နမ်းတယ်၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့လူ၊ မုန်းတယ်။

မြတ်ကိုစိုး လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါ။

သည်မိန်းကလေးကို နမ်းဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့၊ စိတ်ကူးလည်းမရှိ
သို့သော် သူမ အပြုအမူက မိမိစိတ်ကို ဆွပေးသလိုမျိုး မြတ်
ကိုစိုး စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ပါးလေးနှစ်ဖက် ရဲရဲနီစွေးကာ ထွက်ပြေးသွားသော မိန်းကလေး
ကိုကြည့်ရင်း မြတ်ကိုစိုး ထိခိုက်စွာ ကြေကွဲမိ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။
မင်းမင်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးက မြတ်ကိုစိုးရင်ဝယ် နှိုင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မွေးကြိုင်ထုံသင်းနေသော မင်းမင်း၏ကုပ်သား
ဖွေးဖွေးလေးကို ထပ်၍ထပ်၍ မွေးကြူလိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ဘယ်သို့ တောင်းပန်ရမည်
ပင် မသိတော့။

မိမိကို ချာတိတ်မ မုန်းသွားမှာ သေချာပါသည်။

ကလေးရယ် မင်းကို ချစ်မိပြီ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး သူ့ခံစားမှုတွေကို တိတိကျကျ သေသေ
ချာချာ သိလိုက်သည်နှင့်အမျှ တုန်လှုပ်မှုနှင့်အတူ ရင်ထဲ လေးလံသွား
ရသည်။

အခန်း(၁၃)

မင်းမင်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးနှင့် မတွေ့
ရအောင် ရှောင်သည်။

သူ့ကို မင်းမင်း ရှက်ရွံ့မိပါသည်။ မတွေ့ရတော့။ ပြန်တွေ့
မီတိုင်းလည်း ရင်ထဲအသည်းထဲအထိ ရှိန်းမြဲမြဲနှင့် ခံစားရ၏။

သို့ကြောင့် သူနှင့် မတွေ့စေရန် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေရပါ
တော့သည်။

သူ ဆေးရုံသွားမှ မင်းမင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတော့၏။

မကျေမနပ်နှင့် ရှက်ရွံ့ထူပူနေမှုတွေကို ဖယ်ထားကာ မင်းမင်း
လဲ့ညီး အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမတွေ့ရ။ တစ်ခုပဲ အမှတ်
မထင် တွေ့ရှိရသည်။ ဖန်ခွက် အကွဲစလေးတစ်ခု။

ထိုအကွဲစလေးကို မင်းမင်း သေသေချာချာ ယူလာခဲ့၏။

ပြီးတော့ ကိုစိုးငြိမ်းဆီ ပုန်းဆက်လိုက်သည်။

ကိုစိုးငြိမ်းနှင့်အတူ ဖန်ကွဲစလေးကို ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားကြသည်။ ဖန်ခွက်တွင် ကပ်နေသော အမှုန်လေးများမှာ နို့အခြောက်များနှင့် အဆိပ်ဆေးမှုန့်များဟု ဆိုသည်။

ထူးခြားမှု တစ်ခုအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားတော့သည်။ မင်းမင်းကို ဆက်လက်ကြိုးစားပေးပါလို့ အနားအညွတ် တောင်းပန်ကြသည်။ မင်းမင်းက လဲ့ဦး၏ ဒိုင်ယာရီလေးကို ဆိုင်ရာသို့ အပ်လိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ဆီးကြိုပြောသည်။ 'ဒေါ်မြကြီး နေမကောင်းဘူး သမီး'တဲ့။

မင်းမင်း အင်းမလုပ် အမလုပ်ပင် နေလိုက်သည်။ ဖေဖနှင့်မေမေက ဒေါ်မြကြီး အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြတာကို ကြည့်နေပြီးမှ...

ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်”

ထမင်းစားခန်းတွင် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို တွေ့လိုက်သည်။ မင်းမင်း ချာခနဲ ကျောပေးထားလိုက်သည်။

“မင်းမင်း”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းအနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး...

“ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။

မပွင့်တပွင့် ပြုံးဖြေရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေရ၏။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နှမ်းပြီးတော့မှ တောင်းပန်သတဲ့အား ရှင်ရယ်။

“မင်းမင်းကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မင်းမင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းမင်း”

သူက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မင်းမင်းအနားကို လျှောက်လာ၏။

“ကိုယ့် သံတွဲ ခဏသွားမလို့ ဘာမှာချင်လဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ဟု ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သုံးနှုန်းလိုက်တာ သတိထားလိုက်မိသည်။

“သံတွဲကို ဟုတ်လား”

“အင်း”

မင်းမင်း သူ့ကို သေချာစွာ ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင်”

“ကိုယ့် သံတွဲကို ပိုစတင် ကျတော့မယ်လေ”

“ဟင်... အပြီးသွားတော့မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခဏသွားကြည့်မှာ”

“ဪ... တည်းတော့ကော ဘယ်မှာတည်းမလဲ”

“ဒေါက်တာ ဦးမောင်သာတို့ အိမ်မှာလေ”

“ဒေါက်တာ ဦးမောင်သာ ဟုတ်လား”

မင်းမင်း အံ့သြစွာမေးမိရင်း မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူးက

ကုန်သည်။

“အင်း၊ သူတို့ တစ်အိမ်လုံး ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ”

“ဪ... ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမှာလဲဟင်”

“လေးရက်လောက်တော့ ကြာမှာပေါ့၊ ဘာလို့လဲဟင်”

မင်းမင်း ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းမင်း သွားတော့မယ်”

မင်းမင်း သူ့အပါးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူက မင်းမင်းတို့အိမ်မှာ တည်းမှာတဲ့လား။ မင်းမင်း ဓာတ်

များမြင်ရင်တော့ ပြဿနာပဲ။ နာမည်ကတော့ ကိစ္စမရှိ။ နာမည်က

မင်းမင်း အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခုနပဲ ကိုစိုးငြိမ်း

က ပြန်လာသည်မို့ ဖုန်းပြန်မဆက်လိုတော့။

အင်း... သူ ဘယ်တော့ သွားမှာပါလိမ့်။

မင်းမင်း အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။

“ဒေါက်တာ”

ဧည့်ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေသော မြတ်ကိုစိုးကို မလွဲ

ရောင်သာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“သုံးရက်လောက် ကြာဦးမယ်”

“ဪ... ဪ”

မင်းမင်း သူ့အနားမှ ထွက်ခဲ့မိပြန်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ မင်းမင်း အစီအစဉ်ပြုလုပ်ချိန် ရတာပေါ့။

ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်

ချက်သောက်ကာ ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို သေချာလိုက်ကြည့်မိ

သည်။ သူ သံတွဲကိုသွားမည့်ကိစ္စကို သူမ သည်လောက်စိတ်ဝင်စား

မိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း ဝင်သွားရာ ထမင်းစားခန်းသို့

မင်းမင်းနှင့်ဒေါ်ဒေါ်ကို အခန်းတွင်း၌ လက်ဖက်ရည်သောက်

ချက် တွေ့ရသည်မို့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး သူတို့နားသို့ လျှောက်

သွားကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဝယ် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်က

အိုးပြပြီး မူမူက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လာချပေးသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

မင်းမင်း မေမေကို မော့ကြည့်တော့...

“အခုတလော မေမေ ညဘက် ညဘက်ဆို သိပ်အိပ်လို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ခါတိုင်းဆို ၂ ကြိမ်လောက်တော့ နိတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအိပ်ပြီဆိုတာနဲ့ မိုးအလင်းပဲ သမီးရဲ့”

“အင်း”

မင်းမင်း စဉ်းစားရတော့သည်။ ညဘက် မေမေ ဘာတွေစားသလဲ။ သည်နေ့ညမှစ၍ စူးစမ်းလေ့လာရတော့မည်။

ဤအိမ်ကြီးသည် ရိုးသားမှန်ကန်သော အိမ်မဟုတ်။ အတွင်းရန်သူ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။ မေမေအသက်ကို ရန်ရှာမှ ဒုက္ခရောက်နေဦးမည်။

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ဖေဖေ ဝင်လာသလို နောက်ပေါက်ဒေါ်မြင့်ကြီး ဝင်လာသည်။

“အဲဒါ မေမေ”

“ရှု... မေမေ၊ မပြောနဲ့တော့”

“ဟင်”

မင်းမင်း တားမြစ်လိုက်သောကြောင့် မေမေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဘာမှလည်း ဆက်မပြောတော့။ သည်လိုမှ တားမြစ်ခြင်းမပြု

လျှင် ဝင်လာသူနှစ်ဦး ထိုစကားကို ကြားတော့မည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်မြင့်ကြီးကို မကြားစေလိုပါ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သည်မိန်းကလေး ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

စားပွဲတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။ မင်းမင်းက လက်ဖက်ရည် လက်ကျန်ကိုရှင်းပြီး စားပွဲမှ ဦးဆုံး မတ်တတ်ရပ်ရင်း တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြုခွဲလိုက်သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“မေမေ အားလားဟင်”

“အားသားပဲ သမီးလေးရယ်”

“သမီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီး”

“သမီးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီကို ခဏသွားမလို့၊ မေမေက အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ နေရတော့ ပျင်းနေမှာပေါ့၊ လိုက်ခဲ့ပါ မေမေရယ်နော်”

“အင်း... လိုက်မယ်လေ သမီး”

“ဟာ... ဒါမှ မေမေကွ”

မင်းမင်း မေမေလည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ခိုရင်း မေမေပါးပြင်လေးအား မွှေးကြူလိုက်သည်။ မေမေမျက်နှာက ကြည်လင်ပြီးလျှင်

သွားသည်။

“ကဲ... မေမေ၊ မင်းမင်း အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... သမီး အေး”

“မေမေကော အဝတ်မလဲတော့ဘူးလား”

“လဲမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“မင်းမင်း ခဏနေရင် သွားရအောင်နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

* * *

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“မေမေမျက်နှာက အမြဲတမ်း ညှိုးနေတာပဲ၊ ပျော်ပျော်နေပါလား မေမေရယ်”

“မေမေ ကြိုးစားပါ့မယ်ကွယ်”

“မေမေမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေလို့လားဟင်”

“မေမေ မေ့ပစ်နိုင်အောင် လုပ်တော့မှာပါ”

“အဲဒီလိုမှပေါ့ မေမေရယ်၊ စိတ်ထောင်းရင် ကိုယ်ကြေတယ်တဲ့၊ မေမေက စိတ်ညစ်နေတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဘယ်ကျန်းမာတော့မလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်းပေါ့ သမီးရယ်”

မင်းမင်းက ည ၈ နာရီခန့်တွင် မေမေအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

မင်းမင်းက မေမေ ညဘက်အိပ်ခန်းတိုင်း သောက်လေ့ရှိသော နားနို့ထဲတွင် အိပ်ဆေးပါမပါ သိလိုခြင်းပင်။

မေမေနှင့်မင်းမင်း စကားပြောနေခိုက် မူမူက နွားနို့တစ်ခွက် သာချသွားသည်။

မေမေက မင်းမင်းနှင့် စကားစမပြတ်သေး၍ နို့ကို ယူမသောက်ခြင်းမေး။ ခဏကြာတော့ နွားနို့က အေးစက်သွားသည်။ မင်းမင်းက သည်း ငှာမင် နို့အေးစက်သွားအောင် စကားကို ဆွဲထားခြင်းဖြစ်၏။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“နို့တောင် အေးသွားပြီ၊ မင်းမင်း သွားပြန်နွေးလိုက်မယ်နော်”

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ မေမေ အအေးပဲ သောက်လိုက်ပါ့မယ်”

“အို... မေမေကလည်း မဟုတ်တာ၊ နွေးတာ မကြာပါဘူး”

မင်းမင်း နို့ခွက်ကို ယူကာ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်တွင် မည်သူမှ မရှိ။

မင်းမင်းက ယူလာသော မေမေနို့ခွက်ကို သိမ်းထားလိုက်ပြီး အပ်၍ နို့အသစ်တစ်ခွက်ကို ဖျော်လိုက်ပြီး ယူခဲ့၏။

ပြီးတော့ မေမေကို တိုက်လိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေ အိပ်ရာဝင်တော့မှ မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်ဝင်လာပြီး နားတုန်းက နို့ခွက်ကိုယူကာ မိမိအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

လှေကားဝအရောက်တွင် အပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ဟင်... အပေါ်ထပ်မှာ မီးတွေမှောင်နေပါလား။ ငါ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခါနီးတုန်းက မီးဖွင့်ထားခဲ့တာပဲ။ မီးက ဘာလို့မှောင်သွားရတာလဲ။

မင်းမင်း လှေကားပေါ် ခပ်ရဲရဲ လှမ်းတက်လိုက်သည်။
တစ်ထစ်။

နှစ်ထစ်။

သုံးလေးငါးထစ်။

ရှစ်ထစ်သို့အရောက်။

“ခလွမ်”

မင်းမင်း လက်ထဲမှ နွားနို့ခွက် ကျမှောက်သွားလေပြီ။ သားချောင်းတစ်ခုက မင်းမင်းဆီသို့ ကျလာပြီး လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကျကွဲသွားခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းမင်းမင် အရှောင်ကောင်းလိုက်၍ ကပ်ကာသိကာ လွှဲသွားရတာ။

မင်းမင်း အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်လာခဲ့၏။ လှေကားရင်းအရောက် မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တက်လာခဲ့သည်။ မင်းမင်း မိမိအတွက် ပေးအပ်ထားသော သေနတ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး အခန်းတစ်ခန်းချင်းဆီသို့ လိုက်ကြည့်မိ၏။

လသာဆောင်၊ လှဲဦး၏အခန်း၊ ဖေဖေ၏အခန်း၊ အန်ကယ်နှင့် အန်တီတို့၏ အခန်းများ။

ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရ။ မရှိတော့။

မင်းမင်းကို ပညာပြသွားလေပြီ။

“တောက်”

မင်းမင်း ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်မိသည်။ မိမိအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဝယ် စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်လိုက်မိသည်။ သေနတ်ကိုလည်း အံ့ဆွဲထဲသို့ အလွယ်တကူ ထည့်ထားလိုက်သည်။

မင်းမင်းကို တရားခံက သိနေပါပြီ။

မင်းမင်းက သူ့ကို မသိပေမယ့် သူကတော့ မင်းမင်းကို သိနေပါပြီ။

ဤသည်ကား သူ့အတွက် နိုင်ကွက်၊ သာကွက်တစ်ခု။

အခုပင် ဤလူသတ်တရားခံသည် မင်းမင်းကို ကောင်းစွာ ပညာပြသွားလေပြီ မဟုတ်လား။

“သမီး”

“ဟင်”

မင်းမင်း အခန်းဝသို့ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မေမေ့ကိုမြင်တော့ စိတ်သက်သာရာ အနည်းငယ်ရှိသည်။

“လာလေ မေမေ”

မင်းမင်း မေမေ့ဆီကို လျှောက်သွားပြီး ခေါ်သည်။ မေမေက

မင်းမင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာထိုင်လေ မေမေ”

မင်းမင်းချပေးသော ကုလားထိုင်တွင် မေမေက ဝင်ထိုင်သည်။

“မေမေ အိပ်ရာဝင်လို့ မင်းမင်းက အပေါ်ထပ် တက်လာတာ မေမေရဲ့”

“အင်း... သမီးရယ်၊ မေမေ အိပ်လို့မရဘူး”

“ရှင်”

မင်းမင်း မေမေ့ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နှစ်သွားရသည်။ မေမေသည် နွားနို့ထဲတွင်ပါသော ဆေးတန်ခိုးကို စွဲမက်နေပြီထင်။

“ဪ... မေမေရယ်၊ နောက်တော့ အိပ်လို့ရမှာပေါ့”

“သမီး”

“ဘာလဲ မေမေ”

“လှေကားမှာ နွားနို့တွေဖိတ်ထားတာ မနည်းပါလား၊ ဖန်ကွဲစတွေကော သမီးလက်ထဲက ကျကွဲတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ၊ မင်းမင်း လက်ထဲက ကျသွားတာပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒါကြောင့် မင်းမင်း ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာ”

“အိုကွယ်... စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖြစ်တတ်တာပေါ့၊ မေ့လိုက်ပါကွယ်”

မေမေက မင်းမင်းကို နှစ်သိမ့်သည်။

“ကဲ... မေမေ ဒီည မင်းမင်းနဲ့ အိပ်ပါလားနော် မေမေ”

“အင်း... သမီးနဲ့အိပ်ဖို့ပဲ မေမေ တက်လာခဲ့တာ သမီး”

“ဒါဆို အိပ်ချင်ရင် အိပ်လိုက်နော် မေမေ၊ မင်းမင်း ဖန်ကွဲစတွေ သွားလွှင့်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“မူမူကို ခိုင်းလိုက်ပါလား သမီးရယ်”

“ရပါတယ် မေမေ၊ မင်းမင်းပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်၊ အခုအချိန်ဆို မူမူလည်း အိပ်ရောပေါ့”

“အင်းလေ၊ သမီး သဘောပါ”

“ခဏလေးနော် မေမေ၊ မင်းမင်း ချက်ချင်း ပြန်တက်လာဓာပါ”

“အင်းပါကွယ်”

မေမေ့ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ လှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟင်... အိုကွယ်”

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းမင်း ရင်ထဲတွင် မချိတော့။ မျက်ရည်တွေလည်း ခိုင်းတက်လာခဲ့သည်။

“ဖြစ်ရလေ ပူစီရယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်ကလေး ရွှေဝါမှာ နို့အိုင်နံ့တော့တွင် အစာဟောင်းတွေ နှင့် သွေးတွေ အန်ချထားကာ ဇက်ကျိုး သေနေရှာသည်။

ဘုရား... ဘုရား။

နည်းနည်းလေးမှ နည်းနည်းလေး လွဲသွားတာပါလား။

မေမေသာ သည်နို့ကို သောက်မိခဲ့သည်ရှိသော် မင်းမင်း မတွေ့ဝံ့တော့ဘဲ အတွေးစတွေကို ထိတ်လန့်စွာ ရပ်ပစ်သည်။

မင်းမင်းက နို့ခွက်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ထားသည်ကို သိ၍ ထိုနို့ခွက်ကို ယူဆောင်လာခြင်း မဟုတ်။

အိပ်ဆေး ထည့်ထားသည်ဟု သံသယ ဝင်မိ၍သာ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ မေမေအသက်ကို မင်းမင်း ကယ်တင်နိုင်လိုက်တာ ပြီ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“မိရွှေဝါရယ် သနားလိုက်တာ”

ဆရာဝန်မလောင်းတစ်ဦးမို့ မင်းမင်းက သူများတွေထက် ပိုပြီး ကြင်နာတတ်ပါသည်။ သည်လိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရတော့ ထိခိုက် ကြေကွဲမိသည်က မဆန်း။

မင်းမင်း စဉ်းစားမနေတော့။ ကြောင်ကလေးကို မ,ချီကာ လဲဦး အခန်းတွင်းသို့ထည့်ပြီး သေခတ်သည်။ ဖိတ်ကျနေသော များ၊ ရွှေဝါအန်ထားသော အစာနှင့်သွေးများကို ရေနင့်လောင်းခဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆေးကြောပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ထိုင်ကာ ဘာလုပ်ရ ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရသည်။

မင်းမင်း ခေါင်းရှုပ်လာသည်။

ဤအိမ်ကြီးကို မင်းမင်း နားမလည်နိုင်တော့။

ဘာရန်ငြိုးများရယ်ကြောင့် လူတစ်ဦး၏အသက်ကို မက်ရွက် ပမာ သဘောထားနေဘိသနည်း။

ဘယ်လိုအမုန်းတွေကြောင့် ထိုသူသည် လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေး ရတာပါလိမ့်။

လူ့အသက်တစ်ချောင်း ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ကူ။ ဆရာဝန်လောင်း မို့ မင်းမင်းအနေဖြင့် လူ့အသက်ကို ပို၍ တန်ဖိုးထားမိပါ၏။

မင်းမင်း စဉ်းစားကြည့်တော့ ထိုနို့ခွက်ကို လာဖို့သူမှာ မူမူ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦးသည် လူသတ်ဝံ့သတဲ့ လား။

ခက်သည်မှာ သည်နေ့ အိမ်ကြီးတွင် ဒေါ်မြင့်ကြီး ရှိမနေ။ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို တရားခံပါဟု စွပ်စွဲရမှာပင် မရဲတော့။ နွားနို့ကို ဒေါ်မြင့်ကြီးသည် အဆိပ်ခတ် ဖျော်ထားခဲ့သည် ထားဦး။ မင်းမင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာရာတွင် အပေါ်မှ တုတ်နှင့်ပစ်လိုက်သူမှာ ဒေါ်မြင့်ကြီး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့။

ဒေါ်မြင့်ကြီးက ညနေကတည်းက သွားပြီပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိသည်မှာ လဲဦး သေဆုံးစဉ်ညကလည်း
ဒေါ်မြင့်ကြီး သည်သို့ပင် အပြင်သွားနေခဲ့သည်။

မင်းမင်း စိတ်ထဲတွင် တွေးတောစရာများ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး
ဖြစ်နေတော့သည်။ ရင်ထဲလည်း လေးပင်မောပန်းသွားရ၏။

လောလောဆယ် ကြောင်မ ပျောက်သွားသည်ကို အိမ်ကလူ
များသိလျှင် ရှာကြတော့မည်။

သို့ကြောင့် မနက်မိုးလင်းလျှင် မိရွှေဝါကို ကိုစိုးငြိမ်းဆီသို့
ဖို့ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ရတော့မည်။

“ဟင်း”

မင်းမင်း မသက်မသာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

ဘာတွေများလဲကွယ်။ မင်းမင်းတော့ ရူးတောင်ရူးချင်ပါရဲ့။

အင်း... သည်လူ့တရားခံဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
သတ်နေတာဆိုတော့ သည်လိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုတော့ မဖြစ်
တော့ဘူး၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မင်းမင်း အတွေးကိုဖြတ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အခု
လောက်ဆို မေမေ မျှော်နေရောပေါ့။

မင်းမင်း ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကာ ထမင်းစားခန်းအဝင်သို့အရောက်
အတွေးလွန်နေသူမို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

“အမေ”

“ဟာ”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက ယိမ်းယိုင်သွားသော မင်းမင်း
ကိုယ်လေးကို ထိန်းပေးလိုက်သည်။

မင်းမင်းလည်း အတွေးစရာများဖြတ်ကာ မြတ်ကိုစိုး လက်တွင်း
မှကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်လိုက်ရတော့၏။

“ဆောရီး ဒေါက်တာ”

“ဆောရီးပဲကွာ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူတောင်းပန်မိသည်။ မင်းမင်း သူ
အရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီဒေါက်တာကြီးကလည်း ခုချိန်ထိ မအိပ်သေးဘူး၊ ဘယ်လို
လူကြီးလည်း မသိဘူး”

မင်းမင်း ရှက်ဒေါသနှင့် အပြစ်တင်မိသည်။

ဖြတ်ကျော်သွားသော မိန်းကလေးကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်
ရင်း မြတ်ကိုစိုးတစ်ယောက်...

သူ မအိပ်သေးပါလား၊ ဘာလိုမအိပ်သေးတာလဲ၊ ဧည့်ခန်းမှာ
ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေလိုက်တာ သက်ပြင်းက ချရသေးတယ်၊ နောက်ပြီး
ငါ့ကို လုံးဝမမြင်ဘူး၊ သူ့ရှေ့ကလူကိုတောင် မမြင်ရအောင် ဘာတွေ
များ တွေးနေပါလိမ့်၊ အင်းလေ သူ့အရွယ်က တွေးစရာရှိတဲ့အရွယ်ပဲ။

မှတ်ချက်တွေချရင်း မြတ်ကိုစိုး မျက်နှာ တင်းသွားသည်။
ပြီးတော့ ညှိုးကျသွား၏။

မင်းမင်းက ကိုစိုးငြိမ်းထံ ဖုန်းဆက်သည်။ မေမေတော့ နှစ်

နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။

“ဟဲလို... အမိနဲ့ရှိပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိုးငြိမ်းပါ”

ခဏကြာပြီးမှ ကိုစိုးငြိမ်း၏အသံက ရည်မွန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းမင်းပါ ကိုစိုးငြိမ်း”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းမင်း”

ကိုစိုးငြိမ်း အသံက ထိတ်လန့်စွာ ပေါ်လာပြန်၏။

“အရေးကြီးတယ် ကိုစိုးငြိမ်း၊ မင်းမင်း... အခု ကိုစိုးငြိမ်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“အင်”

ကိုစိုးငြိမ်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ဒါဆို မင်းမင်းဆီ ကိုစိုးငြိမ်း လာရမလား”

“ဟင်အင်း၊ မလာနဲ့၊ မင်းမင်းနဲ့ တစ်နေရာမှာ တွေ့ရအောင်လား”

“အင်း၊ ကိုယ် ဘယ်ကစောင့်ရမလဲ ပြောလေ”

“ဆေးရုံကြီးရှေ့က စောင့်ပါလား”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းမင်းမှာ အန္တရာယ်တော့ မကျရောက်ပါဘူးနော်”

“ဟင်အင်း၊ လာမှပြောမယ် ဒါပဲနော်”

“ကောင်းပြီလေ”

မင်းမင်း ဖုန်းချကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

မြတ်ကိုစိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်း။

သည်ချာတိတ်မ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာ အားသလားဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းမင်းကို ဆေးရုံကြီးရှေ့ ခဏလောက် လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ ဆေးရုံကြီး ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သင့်နက်နေပြီကွ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ အရေးတကြီး ချိန်းထားလို့ပါ၊ သူ့ကိုဆေးစရာ ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိလို့”

“အင်း... မင်းကို တင်ခေါ်သွားတာတော့ ငါ့အတွက် အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဂျူတီက မနက်မှပြီးမှာ”

“ဟင်... ဒေါက်တာ နီကံဂျူတီ ရှိတယ်လား၊ ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ မင်းမင်း လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

မင်းမင်း မျက်နှာလေး ဝင်းထိန်သွားသည်။

“ပြန်တော့ကော”

“တစ်မျိုး စီစဉ်တာပေါ့”

“ဒါဆို သဘောပဲလေ”

“ခဏနေနဲ့၊ မင်းမင်း အခု ဆင်းလာခဲ့မယ်”

မင်းမင်း အပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာကာ အိတ်တစ်လုံးတွင် ရွှေဝါလေးကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်ဆင်းလာခဲ့၏။

တော်သေးတာပေါ့။ သူက နိုက်ဂျူတီကျတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့။

မင်းမင်း ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကာ ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။

သူက ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

မင်းမင်း အရှေ့ခန်းမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက ဂျူတီကုတ် ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ထားလေ၏။

မင်းမင်း သူ့ဘေးမှာထိုင်ရင်း မေမေ့ကို မပြောခဲ့ရသည်ကို သတိရမိသည်။

ပြောလည်း အပိုပင်။ မေမေက အခုလို ညမိုးချုပ်ကြီး လွှတ်မည်မထင်။

ကားမောင်းနေသော ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာက တည်တည်ကြည်ကြည်။ သူ့သဏ္ဌာန်က အမြဲလိုအားမကြောင်းကောင်းစာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

ငြိမ်သက်လွန်းသည်။

သူက မင်းမင်းကို လှည့်ကြည့်လာတော့ မင်းမင်း မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ကားလေးက ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဆေးရုံကြီးသည် လျှပ်စစ်မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်စွာနှင့် ခြုံနေချေ၏။ ဆေးရုံ၏ရှေ့တွင် ကိုစိုးငြိမ်းကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အတူ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေမယ်နော်၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်နဲ့ ကားပြောပြီးရင် ကားပေါ် ပြန်တက်နေမှာပါ”

“အင်း”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“မင်းမင်းရာ ထိတ်သွားတာပဲဗျာ”

ကိုစိုးငြိမ်းကို မင်းမင်း ယုံယုံလေးပြုံးပြကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်ခင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ... မင်းမင်းရယ်၊ သိသိလေး လွဲသွားတာပဲ”

“အင်း... အဲဒါ မင်းမင်း လန့်သွားတာပဲ”

“ကြောင်သေးလေးကော ယူလာတယ်နော်”

“အင်း”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် ကြောင်သေးလေးကို ဓာတ်ခွဲခန်း ပို့ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမင်း ပုံမပျက်ဘဲ ဆက်နေပါ၊ နောက်ပြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခုပြန်သွားရင် တစ်ခုလုပ်ပါ။ ဒေါ်မြင့်ကြီး တကယ်ရှိမရှိ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ အစစအရာရာ သတိရှိပါစေကွာ၊ မင်းမင်းကို တကယ်စိုးရိမ်တယ်”

“စိတ်ချ၊ မင်းမင်း အမြဲသတိရှိနေမှာပါ”

“ကဲ... ကိုယ် သွားမယ်၊ မနက်အစောကြီး ကိုယ် ပန်းဆက်မယ်နော်”

“အင်း”

စိုးငြိမ်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်ခဲ့ရပါသော်လည်း စိတ်တို့က မင်းမင်းဆီမှာ ဝဲကျန်ခဲ့ပါသည်။

စိုးငြိမ်းသည် တာဝန်အရ မင်းမင်းအပေါ် သာမန်ဆက်ဆံရေးထက် မပိုမိစေရန် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရပါသည်။

သို့မဟုတ်ပါက ထိုမိန်းကလေးကို အကြင်နာတွေ ပေးလိုချင်ပါတော့သည်။ ထွက်သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မမြင်ရတော့မှ မင်းမင်း ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ကားကူရှင်ကို ခေါင်းမှီကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

ဘယ်မျှကြာကြာ မိန်းမနေသည်မသိ။ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုအသံကြားမှ သတိဝင်လာသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တို့က

“ဘာလဲဟင်”

“ဆေးရုံထဲကို လာလေ”

“ဟင်အင်း”

“မင်း အိပ်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဆေးရုံထဲမှာဆိုတော့ မင်းအိပ်လို့ရတာပေါ့”

“ဂျူတီက ဘယ်အချိန်ပြီးမှာလဲ”

“မနက်မှ”

“ဟင်း”

မင်းမင်း သက်ပြင်းချကာ ဆေးရုံထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို သူ့အတွက် ပေးထားသော နားနေခန်းတွင် ထားခဲ့ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မင်းမင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို လေးစားမိပါသည်။

ဆေးရုံ ရောက်ကတည်းက နားနေသည်ဟူ၍ မရှိပါ။

တာဝန်လေးစားသော၊ စေတနာရှိသော ဆရာဝန်တစ်ဦးပင်။

မင်းမင်း တွေးရင်းမှ အိပ်ငိုက်လာသည်။ မျက်တောင်လေးများ မှေးစင်းကာ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး လူနာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း

ဒေါသထွက်နေမိသည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒေါသမထွက်စရာကော တစ်ကွက်ရှိရဲ့

သား။

ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တို့က

ညကြီးအချိန်မတော် ယောက်ျားသားတစ်ဦးနဲ့ လာတွေ့ရသတဲ့။

ဘာတွေ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေလို့လဲ။

သည်အကောင်နဲ့တွေ့ဖို့က ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးလဲ။

ခက်တာပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို အပြစ်တင် အထင်သေးမိတော့၏။

လူနာများကို လိုက်ကြည့်ပြီး အခန်းဘက်သို့ ပြန်လာတာ သူမကိုကြည့်တော့...

ဪ... ဟော်... သူကတော့ အိပ်နေလိုက်တာ၊ ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့်။ ကြုံရာအိပ်ပစ်တာပဲ။ လဲဦးက ဘာပဲပြောပြော အဆင့်အတန်းရှိတယ်။ ရှုံ့ချအထင်သေးသည့် အတွေးများနှင့်အတူ အခန်းရှေ့မှာ အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်မိသည်။

သူ့မျက်နှာလေးကတော့ ဖြူစင်နေသလိုပဲ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ကုလားထိုင်တွင် ခေါင်းလေးစောင်းကာ အိပ်နေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း အကြင်နာတွေ တိုးလာမိပြန်သည်။

အထင်သေးမိသော်လည်း သနားညှာတာသည့် စိတ်ကလည်း ရင်တစ်ခုလုံးနှင့် အပြည့်ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဪ... သူ့ခမျာ အိပ်ချင်လွန်းလို့ ဖြစ်မှာပါ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဆရာမများအခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာမ”

“ဪ... ဒေါက်တာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ တစ်ချက်လောက် ရောင်းလဲလှည့်လိုက်ပါဦး၊ ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့မှာပါ။ စိတ်ချပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ဇနီးလောင်းလေးကို ပြန်ဖို့ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

မြတ်ကိုစိုး ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လာသော်လည်း ရင်ထဲက တော့ ကျေနပ်သလိုလို ကြည့်နူးသလိုလိုပါပဲ။

နာ(စ်)မလေးစကားကို ဘာလို့ မဖြေရှင်းလိုက်မိပါလိမ့်။

“မင်းမင်း”

လက်မောင်းလေးကို လှုပ်ယမ်းကာ နှိုးလိုက်မိသည်။

“ဟိတ်... မင်းမင်း”

သည်တော့မှ သူမကိုယ်လေး လူးလွန်လာသည်။

“အင်”

အိပ်ချင်မပြယ်သေးသည့် မျက်ဝန်းလေးများနှင့် မောကြည့်နေသူလေးကို...

“ပြန်မယ်လေ”

ဟု စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆိုမိ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒေါက်တာဂျူတီ ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ မင်းကို ပို့ပြီးမှ ပြန်လာတော့မယ်၊ လာ...
ထ ပြန်ကြစို့”

“အင်း”

မင်းမင်း မထချင်ထချင်နှင့် ထလိုက်ခဲ့ရသည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ တစ်ခါတည်း လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

သိတယ် မဟုတ်လား။ ငိုက်မရှက်ဆိုတဲ့ စကားလေး။

သိပ်အိပ်ချင်တော့ ရှက်တာတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။
ဟန်ဆောင်တင်းထားလို့ မရ။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ပြီးမိတော့သည်။

ကလေးလိုပါပဲလား။ ခုနတုန်းကတော့ ယောက်ျားသားတစ်
ယောက်နှင့် ချိန်းတွေ့ပြောဆိုနေလိုက်တာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးပါ။
ခုတော့လည်း အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်နေရှာပြီ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူမကို နှိုးရပြန်ပြီ။

“မင်းမင်း”

“ဟိတ်... မင်းမင်း”

သူမက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။

မြတ်ကိုစိုး မနှိုးချင်တော့။ အမှန်တော့ မနှိုးရက်ခြင်းပါ။

မင်းမင်း ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီကာ သူမ အခန်းထဲထိအောင်
လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဘေးတွင် သူမကို ချသိပ်ကာ ပြတင်းပေါက်များ၊
တံခါးများ၊ မီးများကိုပိတ်ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ကား
မောင်းကာ ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဆရာမများက တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ဝိုင်းစုကြတော့သည်။

အားလုံးထဲမှ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မြတ်ကိုစိုး မှတ်မိနေ၏။

“အဟင်း... အမျိုးသမီးလေးက တကယ် စွဲဆောင်မှုကောင်း
တယ်နော် ဒေါက်တာ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တွေ့
တာတောင် အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက် သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်
ဆိုတော့ ညှို့အားကတော့ စံပါပဲ”

မြင်လည်း မြင်တတ်ကြသည်။

ထိုစကားစုက ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ မာနတို့ကို ဆွပေး
လိုက်သလို ရှိနေလေတော့သည်။ ဒေါ်သတို့က ရင်မှာ ရုန်းကြသည်။
သူမနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

အခန်း(၂၀)

“မူမူ”

“ဘာလဲ မမ”

“မူမူ အားသလား၊ အားရင် မမ စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့”

“ပြောလေ မမ၊ အားနေသားပဲ”

“မမ မေးတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်နော်”

“ရှင်”

“မမကို မူမူ မညာဘူးလို့ မမ ယုံကြည်နေတယ်”

မူမူက မင်းမင်းကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ရိုးသားဖြူစင်မှုများကို မင်းမင်း မြင်လိုက်ရသည်မို့...

“ဘယ်လိုလဲ မူမူ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၃၁

“မူမူ အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပါမယ် မမ၊ ဘာမေးမှာလဲဟင်”

သူ့မျက်လုံးလေးများက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပိုပြီးလက်ဖြာနေသလိုလို။

“ညတုန်းက မေမေအတွက် နွားနို့ကို ဘယ်သူ ဖျော်ပေးတာလဲ”

မထင်မှတ်သော မင်းမင်းစကားကြောင့် မူမူ မျက်နှာပြုံးကျသွားသည်။

“မမကလည်း ဘာများလဲလို့၊ ထိတ်သွားတာပဲ၊ ဒါများဒေါ်မြင့်ကြီးက ဖျော်ပေးခဲ့တာ၊ အဲဒါကို မေမေကြီးကို ၈ နာရီခွဲမှာ သွားတိုက်တဲ့၊ ငါ ဖျော်ပေးထားတဲ့ခွက်ကို မေမေကြီးတိုက်တိုက်၊ မေမေကြီးက ငါ ဖျော်တာမှ ကြိုက်တာလို့တောင် ပြောသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမ”

“ဪ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဘာမှမသိရသော မူမူကို မင်းမင်း ကရုဏာ မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်မိသည်။

“မူမူ”

“ရှင်”

“ညတုန်းက မူမူ အပေါ်ထပ် တက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း... မတက်ပါဘူး၊ အပေါ်ထပ်ကို ညမပြောနဲ့၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေ့ခင်းနေ့လယ်တောင် မူမူ တက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မမလဲ့ဦးက အပေါ်ထပ်တက်ရင် မကြိုက်တော့ မတက်တတ်တဲ့အကျင့်က စွဲနေပြီလေ”

“ဪ... လဲ့ဦးက ဘာလို့မကြိုက်တာလဲ”

“မူမူတို့နဲ့ မတူဘူး၊ မတန်ဘူးလို့ အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“နောက်ပြီး မူမူ သတိထားမိတာတစ်ခုက လဲ့ဦးက အိမ်ဖော်ဆိုရင် သိပ်မုန်းတာ၊ မမရဲ့၊ နာကြည်းချက်တစ်ခုခု ရှိမယ်လို့ မူမူ ထင်တာပဲ”

“အင်း... ဆက်ပါဦး၊ ဘယ်လို နာကြည်းချက်မျိုး ဖြစ်မယ်လို့ မူမူ ထင်သလဲ”

“တော်တော်ကို အမုန်းကြီးနေတာ မမရဲ့၊ မမလဲ့ဦး ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်၊ ဘာတဲ့၊ ဟိုလေ... အိမ်ဖော်ဆိုတာ လင်ခိုးမတွေတဲ့၊ ကျေးဇူးမသိတတ်ဖူးတဲ့၊ သူများမိသားစုကို ဖျက်ဆီးတဲ့ ဘီလူးမတွေတဲ့၊ ငါ့အပေါ်ထပ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်နဲ့တဲ့”

“ဟင်”

မင်းမင်း မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

လင်ခိုးမ... လင်ခိုးမ... လင်ခိုးမတဲ့။

သူများ မိသားစုကို ဖျက်ဆီးမယ့် ဘီလူးမ... ဘီလူးမ

ဆိုပါလား။

သည်သို့ဆိုလျှင်

“မမ”

“အမေ”

“ဪ... မမကလည်း မူမူကတော့ နားထောင်နေတယ်မှတ်လို့ ပြောလိုက်ရတာ၊ မမက မကြားဘူး”

“ဆောရီးကွယ်၊ မူမူ ဘာပြောတာလဲ”

“ပြောတော့ဘူး”

“ဟောတော့”

မင်းမင်းက မျက်လုံးလေးပြူးကာ မူမူကို ပြုံးစိစိကြည့်လိုက်သည်။

“မမ မကောင်းဘူး၊ ကဲ... ကဲ”

“ဟ... ဟ မလွယ်ပါလား”

မူမူက မင်းမင်းကို သိုင်းဖက်ကာ မင်းမင်း ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွေးကြူပစ်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ပိုင်စိုးပိုင်နင်း”

“ဟယ်... မမ မကောင်းဘူး၊ မူမူကိုများ ပြောရက်လိုက်တာ”

“စတာပါကွယ်”

“တော်ပြီ၊ ခေါ်တော့ဘူး”

“သဘောပဲလေ”

မူမူက မင်းမင်းကို မျက်စောင်းလေးဝင့်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

မင်းမင်းတစ်ယောက်သာ သင်္ဇင်ခိုင်များကြားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်နေသူ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးမှာ မင်းမင်းကို ဖက်နမ်းသွားသော မူမူကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ မိန်းမချင်းမို့သာ မူမူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။ အမျိုးသားတစ်ဦးသာ မင်းမင်းကို မြတ်ကိုစိုးရှေ့တွင် နှမ်းကြည့်ပါက လက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးမိမှာ သေချာပါသည်။

မင်းမင်းသည် ထာဘီနက်ပြာလေးနှင့် အင်္ကျီပန်းသွေးရောင် နုနုဖပ်ဖပ်ကလေးကို ဝတ်ထားပါ၏။

မျက်နှာလေးက ဖွေးဥကာ ဝါဝင်း ဖောင်းအိလိုနေသည်။ မင်းမင်းကိုမြင်တော့ ဆေးရုံရှေ့မှ အမျိုးသားကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုအမျိုးသားနှင့် မင်းမင်း သမ္မတဟိုတယ်တွင် နှစ်ခါ၊ ဆေးရုံရှေ့တွင် တစ်ခါ၊ သုံးခါ ချိန်းတွေ့ဖူးသည်။

ထိုအမျိုးသားသည် ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် မင်းမင်းနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုစဉ် မင်းမင်းက အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လာသည်။ ဒေါက်တာ

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ မင်းမင်း မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

သူ့ကို မင်းမင်း ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲပါ။

သူသည် ဆေးရုံမှပြန်လာပြီး မင်းမင်းကို ခုတင်ပေါ်ရောက်အောင် ပို့ပေးသွားသည်ကို မင်းမင်း မသိလိုက်။

ပွေ့ချိုပို့မှသာ ရောက်နိုင်သည်မို့ မင်းမင်း တွေးရင်း ရှက်နေမိတော့၏။

သူ့အကြည့်စူးစူးကြီးများ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်မြင့်ကြီး အပြင်မှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မင်းမင်း ခြိတ်ခါးကို သွားဖွင့်ပေးမိသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီးက ပြုံးပြသည်။ အပြုံးက နှမ်းနေသည်။

“ပင်ပန်းသွားပြီ ထင်တယ်”

မင်းမင်းက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးလေတော့သူက ရယ်တော့သည်။

“သမီးလေး”

“ရှင်”

“သမီးလေး မေမေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကျန်းမာစွာ ချမ်းသာစွာပါပဲ”

မင်းမင်းစကားကြောင့် ဒေါ်မြင့်ကြီးမျက်နှာက ကွက်ခနဲ တစ်ချက်

မျက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

“ကဲ... လာလေ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ကြစို့”

“အင်းပါကွယ်”

“ခဏနားပြီးတော့ အိမ်ဘက် လာခဲ့ဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ ကလေးလေးရယ်”

မင်းမင်းက ဒေါ်မြင့်ကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်လာရာမှ ခုနဲ
ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ မြတ်ကိုစိုးက ငေးကြည့်နေဆဲပင်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟင်... သမီးလေး”

မင်းမင်းက ဒေါ်မြင့်ကြီးလို မခေါ်ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ဟု ရိုသေစွာ
ခေါ်လိုက်သည်။

“အဲဒီဒေါက်တာက ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ သဘောကို သိလို၍ တီးခေါက်ကြည့်မိခြင်း။

“ဘာလို့လဲ ကလေးလေးရဲ့”

“မင်းမင်းတော့ ကြည့်မရပါဘူး”

“အဟင်း... ဟင်း ကလေးရယ်၊ သဘောကောင်းရှာပါတယ်
ကွယ်”

“မကောင်းပါဘူး”

မင်းမင်းက နှုတ်ခမ်းစုကာပြောတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီး ဟက်ဟက်

ပက်ပက် ရယ်လေသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီးသည် ချောချောမောမောနှင့် ခန့်သောသန့်သော
အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးပါလား။ နှုတ်ခမ်းပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့်
ဆွဲဆောင်မှုရှိသူပင်။

မင်းမင်း မျက်လုံးများကို ဒေါ်မြင့်ကြီးက မသိမသာရှောင်ဖယ်
မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ပြောလေ ကလေးလေး”

“မင်းမင်း အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ကလေး”

မင်းမင်း ဒေါ်မြင့်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့သည်။

“သမီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“ခဏလာဦး သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေ ခေါ်သည်မို့ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“ထိုင်... သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပွင့်ပွင်းလင်းလင်းပဲ မေးတော့မယ်”

“မေးပါ ဖေဖေ၊ မေးပါ”

“ငါ့သမီးနဲ့ သမ္မတဟိုတယ်မှာ တွေ့တွေ့နေတဲ့သူက သူငယ်ချင်းလား၊ ချစ်သူလား”

“သူငယ်ချင်းပါ ဖေဖေ”

“ဪ... ဪ”

ဖေဖေက ပြတ်သားသည်။ မေးစရာရှိသည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးချလိုက်သည်။

မင်းမင်းကလည်း နှစ်သက်ပါသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လောတာကို မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ဖြေလိုက်၏။

မိမိ ကိုစိုးငြိမ်းနှင့် တွေ့သည်ကို ဖေဖေ အဘယ်ကဲ့သို့ သိသနည်း။

“ဖေဖေ”

“ပြောလေ သမီး”

“သိချင်တာလေ၊ တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”

“မောင်စိုး ပြောတာပါ။ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား အခုလိုအသိပေးတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး... အေး ဒါပါပဲကွယ်၊ သမီး သွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

မင်းမင်း ဖေဖေအခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဖေဖေက အင်မတန် တည်ကြည်သူပါ။ လဲ့ဦးက ရေးထားသည်။ ဖေဖေမှာ နောက်မိန်းမ ရှိသည်တဲ့။

တွေးထင်ရက်စရာပင် မရှိ။

မင်းမင်း ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို မကျေနပ်နိုင်ပါ။

နေရာတကာ သူ ပါလွန်းသည်။

မင်းမင်း ခြေဆောင်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဟော... ထမင်းစားခန်းထဲ သူ ရောက်နေပါလား။ ဖွန်း... လူပုက ဟိုတိုင်ရတာနဲ့ သည်ထောင်ရတာနဲ့ မိန်းမ ကျနေတာပဲ။

မင်းမင်း စားပွဲအောက်ရှိ ကုလားထိုင်ကို ဆောင်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အသံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်သည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသည်နှင့် ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ကို ပြန်သွင်းလိုက်၏။

မင်းမင်း သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ထမင်းစားခန်းမှအထွက် ခေမေက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အဝင်နှင့် သွားဆုံမိသည်။

“ဟော... သမီးလေး လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“လာလေ၊ မေမေနဲ့ ထပ်သောက်ပါဦးလား”

တော်ပါပြီ။ မင်းမင်း သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုတော့
“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ သွားအိပ်လိုက်ဦးမယ် မေမေ
နော်”

“သိပ်ကိုက်နေလို့လား”

“ဟင့်အင်း နည်းနည်းပါ။ အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွား
မှာပါ မေမေနော်”

“အင်း... ဒါဆို သွားအိပ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်း မေမေရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ ဆေးတက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း
ကို လသာဆောင်တွင်ထိုင်ကာ ဖတ်နေလိုက်သည်။

စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်းမင်း
သတိမထားမိတော့။

“တွေ့လား၊ ဒေါ်ဒေါ်က အစိုးရိမ်လွန်တာကိုး၊ ဟိုမှာ စာအုပ်
တောင် ဖတ်နေသေးတယ်”

“အင်း... သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိုးရိမ်ရတာ
ပေါ့ကွယ်”

စကားသံများကြောင့် မင်းမင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ
နှင့်ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး၊ မြတ်ကိုစိုးက ဆေးသေတ္တာကို ကိုင်ထား
သည်။

ကြောင်စစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးလေး ခေါင်းကိုက် ကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ မေမေ၊ အိမ်မှာ ဆရာဝန် ရှိတာကိုက
မကောင်းဘူး၊ အားနေ အလကား ဆေးထိုးဆေးတိုက်ပဲ လုပ်ချင်
နေတာ၊ ဒီတော့ အိမ်ကလူတွေက လူမမာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

မင်းမင်းစကားကြောင့် မြတ်ကိုစိုး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အိုကွယ်... သမီးကလည်း ပြောရောမယ်”

“ကဲ... မေမေ သမီး ရောသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်”

မင်းမင်း သူတို့အနားမှ ရှောင်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ အောက်ထပ်
သို့ဆင်းလာကာ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ မဂ္ဂဇင်း ဆက်ဖတ်နေလိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့...

“မမ”

“ဪ... မူမူ ဘာလဲ”

“ကိုစိုးက ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူးဆို”

“ဟင်”

မင်းမင်း တအံ့တဩနှင့် မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“အခု ဟိုမှာ ဖေဖေကြီး၊ မေမေကြီးတို့နဲ့ ပြောနေကြတာပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မယုံရင် သွားကြည့်ပါလား မမမင်းမင်းရဲ့”

မင်းမင်း အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာစဉ် ဖေဖေအသံကို

ကြောင်စစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်စိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား၊ ပြောလေ၊ ဦးတို့ရဲ့အချစ်ဆုံး သမီးလေးကို ဦးတို့ကို ခင်သလို၊ ချစ်သလို ချစ်ခင်ပါကွာ”

“ဒေါ်ဒေါ်သမီးကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းမှာပါ၊ ခုလည်း ဘာအလိုမကျလို့ပြောမှန်း မသိပါဘူးကွယ်”

“ဦး သူ့ကို သွားမေးမိလို့ပါ၊ သမ္မတဟိုတယ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ သူက ဘယ်သူလဲလို့ ဦး မေးလို့၊ ဦးကို ပြောပြရပါ့မလားဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်သွားတာ နေမှာပါကွာ၊ သမီးလေးက စိတ်ရင်းကောင်းစွာ ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်လိုက်ပါကွာ၊ ဦးက သမီးငယ်ကိုယ်စား ပြောပါရစေ မောင်စိုး”

“ကျွန်တော် ဦးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အပြစ်လည်း မယူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဆင်းမှာပါ”

“မောင်စိုး ဦးကို အခုလို မဆန့်ကျင်ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဦး ဘာပြောပြော ခေါင်းညှိတဲ့သူပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုအဖြစ်က ကျွန်တော့်မာနကို ထိပါးလွန်းတယ်ဗျာ၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမပြောခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် အဆင့်အတန်းက ဒီလောက်မနိမ့်ကျပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့ အချောင်သမားများ မှတ်နေသလား မသိဘူး”

“ကဲပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီးကို တောင်းပန်ခိုင်းပါ့မယ်၊ နောက်

ဒီလိုမပြောအောင်လည်း ဆုံးမပေးပါ့မယ်ကွယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေက အတင်းတားနေသဖြင့် သူ မဆင်းဖြစ်တော့ပါ။

မင်းမင်း သူတို့ အခန်းရှေ့မှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့ဆင်းလာကာ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည့် ဗုဗုအနားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဟုတ်လား မမ”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်”

“သိဘူး”

ဗုဗုက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပန်းပင်များကို ရေဆက်လောင်းနေသည်မို့ မင်းမင်း ခြံတစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးရေ”

“ရှင်”

“လာပါဦး သမီးရဲ့”

မေမေ လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။

“ဘာလဲ မေမေ”

“မောင်စိုးကို တောင်းပန်လိုက်ပါကွယ်”

မင်းမင်း နာခေါင်းလေး ရှုံ့သွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ငြင်း၍ရမည် မဟုတ်မှန်းသိသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရတော့၏။

“သမီးရယ် အားလုံးနဲ့ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံမှပေါ့”

“သမီး ကြိုးစားပါ့မယ်”

“သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

မေမေက မင်းမင်းပါးလေးကို ချစ်စနိုး ဆွဲလိမ့်၏။

“ကဲ... ကဲ သွားတောင်းပန်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက မင်းမင်း သည်လောက်ကလေး ပြောမိတာကို စိတ်လုပ်စရာတဲ့လား။

သူ အခုလောက်စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းမှ မထင်။ ခါတိုင်းလည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ပြောချနေကျဟာ။

မင်းမင်း မေမေအနားမှ ထွက်ခဲ့ကာ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို လိုက်ရှာရတော့၏။

တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့။

သည်လူ့နှယ် စိတ်ချည်းပဲ။

မင်းမင်းမျက်နှာတွင် ချွေးလေးများ စို့လာသည်။

မရှိလည်း မရှာတော့ပါဘူး။ နောက်မှပဲ တောင်းပန်တော့မယ်။

အတွေးနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်မိသည်။

ခြံဝင်းကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်

လေနုလေးကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်တော့ ချွေးလေးများပျောက်ပျယ်ကာ ကြည်လင်လန်းဆန်း သွားရတော့၏။

“ဟင်”

ရှာတုန်းက မတွေ့။

မရှာတော့မှ တွေ့ရသည်။

သူက ခြံနောက်ဘက်စွန်းရှိ ခုံတန်းဖြူဖြူလေးတွင် ထိုင်နေသည်။ မင်းမင်းကို သူ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြည့်နေသည်မသိ။

မင်းမင်း သူရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အနားရောက်တော့ သူက မင်းမင်းကို ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသည်။

ထိုင်ဖို့လည်း မခေါ်။ ပြုံး၍ ရယ်မောခြင်းလည်း မရှိ။ စကားလည်း မဆို။

သည်တော့ မင်းမင်း နည်းနည်းတန့်သွားရသည်။

“အဟင်း”

မင်းမင်း ရယ်ပုံကို မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒေါက်တာကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“မင်း ဒီလောက်လေး တောင်းပန်ရုံနဲ့ ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောခဲ့တုန်းက ရှေ့နောက် စဉ်းစားပါလား၊ ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ဒီမှာ ခိုကပ်နေတယ်လို့ ထင်နေသလား”

“မင်းမင်းဘာသာမင်းမင်း ဘာလုပ်လုပ်၊ ဟိုတိုင်ဒီတိုင် လုပ်စရာလား၊ မင်းမင်းတို့က ကိုယ့်ကိုမထိရင် အေးအေးပဲ၊ ကိုယ့်ကို လာထိရင်တော့ ပြန်ပေါက်တတ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတရားမဟုတ်မမှန် မပြောသလို ကိုယ့်ကို လာပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူးသိရဲ့လား”

မင်းမင်း သူ မေးတာကို မဖြေဘဲ ကိုယ် ပြောချင်ရာကို စွတ်ပြောထည့်လိုက်၏။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက ရန်တွေ ကောင်းသည့် မိန်းကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

“ငါက အမှန်ကို ပြောတာပဲ၊ တိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာအမှန်လဲ၊ ဘာတွေက မှန်တယ်လို့ ဒေါက်တာက ယူဆထားလို့လဲ”

“ညကြီးမိုးချုပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းတွေ တာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာပြောတယ်... ဘာပြောတယ်”

မင်းမင်း အသားလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။ ပြောရက်လိုက်တာ။ မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။

မင်းမင်း မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာသည်။

မင်းမင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့။

သူ့အနားမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့မိ၏။

သူ့စကားတစ်ခွန်းကို သည်လောက် ထိထိရှရှ ခံစားမိတာ အံ့ဩစရာ။

ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို ပုတ်ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

လျှောက်လာရင်းမှ ဒေါ်မြင့်ကြီးအိမ်ဘက် ရောက်လာသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီးကို အိမ်ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့အနားသို့

မင်းမင်း လျှောက်လာသည်။

“လာ... လာ သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မင်းမင်း ပျင်းလို့”

“ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေရတော့ ပျင်းမှာပေါ့”

“ဒေါ်ဒေါ်ကကော ဘယ်နှစ်ယောက်မို့လို့လဲ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်မှာသာ သမီးတစ်ယောက်ရှိရင် ဒေါ်ဒေါ် သိပ်ချစ်မှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွာရှိက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် စီးကရက် သောက်တတ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ဒေါ်ဒေါ် အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဟင်”

“၄၅ နှစ်ထဲမှာပါ”

“အို... ငယ်သေးတာပဲနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်က ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ဒီအိမ်မှာ နေတာလားဟင်”

“ဆိုပါတော့”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက လိုလိုချင်ချင် ဖြေဖော်မရ။ မလွဲသာလိုသာ ပြန်ပြောနေရသည့် ပုံစံမျိုး။

မင်းမင်းလည်း ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ အိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ဒေါ်မြင့်ကြီးက ပရုတ်ဆီဘူးကိုရှုကာ နဖူးတွင် လိမ်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မနက်ကတည်းက ခေါင်းတွေ မထူနိုင်အောင် ကိုက်နေတာ ကလေးရဲ့”

“အို... ဟုတ်လား၊ မင်းမင်း လာရှုပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ပြန်ဦးမယ်နော်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

မင်းမင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဪ... သမီးရေ ခဏနော်၊ ဒေါ်မြင့်ကြီး ငါးဖိသိပ်ထားတာ ယူသွားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကလေး

ကိုချကာ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်သွားတာမို့...

ချသွားခဲ့သော စာအုပ်ကို မင်းမင်း ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

ဘာစာတစ်လုံးမှ ရေးမထား။

နှစ်ခါပြန်သုံးခါပြန် ကြည့်သော်လည်း ဘာဆိုဘာမှမတွေ့။

သို့သော် နောက်ဆုံးစာရွက် တစ်ရွက်တွင်...

“သမီး မျိုးမြင့်မြတ်”

ဟူသော စာတန်းကလေးကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“သမီးရေ”

ဟော... ဒေါ်မြင့်ကြီး ပြန်ထွက်လာပြီ။

မင်းမင်းက စာအုပ်ကို မူလနေရာတွင် ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရော့... သမီး ယူသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ရှင်”

မင်းမင်းက ဒေါ်မြင့်ကြီးပေးသော အိုးလေးကိုယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သမီး မျိုးမြင့်မြတ်။

မျိုးမြင့်မြတ် အင်း... သည်မျိုးမြင့်မြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ငါကြားဖူးသလိုပါပဲ။

မင်းမင်း ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးရသည်။

သည်နာမည်ကို မှီမိ ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် စဉ်းစားရ ကျပ်နေ၏။ ဧဝံဧဝါနှင့် တွေးမရအောင် ရှိသည်။

အာ... ဟုတ်ပြီ။ တစ်ခါက ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို လာမေးတဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က မျိုးမြင့်မြတ်ပဲ။ အဲဒီ မျိုးမြင့်မြတ်များ ဖြစ်နေမလား။

မျိုးမြင့်မြတ်သည် ဒေါ်မြင့်ကြီးနှင့် ဘယ်လို ဆက်စပ်နေပါလိမ့်။ မျက်လုံးကလေးတွေ ဟိုသည် ရွှေကစားရင်း စဉ်းစားမိသည်။ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချဖြစ်သည်။

မျိုးမြင့်မြတ်ဆိုသော ဆရာဝန်မလေး၏ အကြောင်းကို မိမိဘာသာ စုံစမ်း၍တော့ မဖြစ်။ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးဆီမှတစ်ဆင့် စုံစမ်းရပေမည်။

ထိုသို့တွေးမိပါမှ ခုန့်တုန်းက ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးနှင့် မပြေမလည် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သတိရတော့ သူ ထိုင်နေသော ခုံဖြူဖြူလေးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ ရှိမနေတော့ပါ။

မင်းမင်း အိမ်ထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရပါ့မလဲဟု ခက်ခဲစွာ စဉ်းစားရင်း ရွှေလျားနေသော ခြေလှမ်းတို့ သိသာစွာ နှေးကွေးလာ၏။

အခန်း(၂၀)

အင်း... ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုလုပ် မေးရမလဲ မသိပါဘူး။ ကိုစိုးငြိမ်းကိုပဲ စုံစမ်းခိုင်းရ ကောင်းလေမလား။

“အမေ”

မင်းမင်း အတွေး လွန်သွားသဖြင့် မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးကို မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်ကာ လဲကျတော့သည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

မင်းမင်း၏ ခြေသလုံးရိုးမှာ ကုလားထိုင်ခြေနှင့် ဆောင့်မိကာ မထနိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားရလေသည်။

“အား”

မင်းမင်း ကိုယ့်အိမ်မှာသာဆို ငိုပစ်လိုက်တော့မည်။ ခုတော့ မငိုမိအောင် ထိန်းထားရတော့၏။ မျက်ရည်တွေကတော့ ချက်ချင်း

ဝဲတက်သည်။

“ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတောင် မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်တာတော့ လွန်တာပေါ့”

လူက အရင်မမြင်ရသေး။ အပြစ်တင်သံကို ဦးစွာကြားလိုက်ရသည်။

“မထနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

သူက မင်းမင်း တိုက်မိသွားသော ခုံကြီးတွင် လက်နှစ်ဖက် ထောက်တင်ရင်း မေးသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကို မင်းမင်း မကျေမနပ် ကြည့်မိသည်။

“ဟား... ဟား ဘောလုံး ကန်တာဆိုလည်း ဘောလုံးက ကန်မှပေါ့၊ ခုတော့ ကုလားထိုင်ကို ဘောလုံး အောက်မေ့နေလို့ ဘယ်ရမလဲ”

မင်းမင်း မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ရပ်ဖို့ မပြောနှင့် ခြေထောက်က လှုပ်၍ပင် မရချင်။

မင်းမင်း ငိုချင်သွားရ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း မရှိ။ ဘုရား သွားနေကြသည်။

မူမူနှင့် ဒေါ်မြင့်ကြီးကလည်း ဈေးသွားနေသည်။

ကျန်လူများကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်

ယောက်မျှ မရှိ။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အားငယ်စွာ တွေးနေမိ၏။

သည်ဒေါက်တာကြီးက မင်းမင်းကိုဆို သိပ်ဖိနှိပ်ချင်တာ။

ပြီး မင်းမင်းကို မုန်းနေသူတစ်ယောက်။

ကူညီတာက နည်းနည်း။ အပြစ်တင်ဖို့နှင့် ဆူဟောက်ဖို့က

များများ။

သူ့ဆီက အကူအညီကို မလိုချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်မိ

ပါသည်။

အိုး... သူ့ဆီက အကူအညီ မယူတာဘဲ ကောင်းတယ်။

မင်းမင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် မတ်တတ်တော့ မရပ်

ပါ။

မင်းမင်းလည်း ဒေါက်တာတစ်ဦးပါ။ သည်ပုံအတိုင်းဆို မိမိ

ခြေထောက်သည် အနည်းဆုံး ၃ ရက်လောက်နေမှသာ ပြန်ထောက်လို့ လျှောက်လို့ ရပေလိမ့်မည်။

မြတ်ကိုစိုးက မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသော မင်းမင်းကို ကြည့်ရင်း သနားလာသည်။ ဆက်ပြီး မညှဉ်းရက်တော့။

သူ သိပ်များနာနေမလား။

ကြင်နာစိတ်များက ဟိုချောင်သည်ချောင်က စုပုံပြီး ပေါ်လာပြန်သည်။

မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

မြတ်ကိုစိုး သူမဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်း မတ်တတ်ရပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ
ကိုယ် မင်းကို ဘယ်ကိုပိုပေးရမလဲ၊ ပြော”

“အခန်းထဲကိုပဲ ပိုပေးပါ”

“ကောင်းပြီ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို မင်းမင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖို့ လက်
ဆန့်တန်းလျက် မင်းမင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“အို”

မင်းမင်း သူ့လက်များကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

အဲသည်လိုကြီး ပွေ့သွားမှာတော့ မင်းမင်း ရှက်သည်။

“မင်းမှ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ၊ အင်းလေ... ငါလည်း ဒီ
ခေါ်သွားလို့ရမှာ၊ မင်း သဘောမကျရင်လည်း သဘောပဲ”

သူက ကုလားထိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ထောက်တင်ကာ ရပ်
ပြန်သည်။

အနိုင်ယူတာလားရှင်။

မင်းမင်း ဝမ်းနည်းစွာနှင့် သူ့ကို မော့ငေးကြည့်မိ၏။ ဘာ
မပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

မြတ်ကိုစိုးက ပြန် ထိုင်ချကာ မင်းမင်းကိုယ်လေးကို
လိုက်၏။

မြတ်ကိုစိုး သည်လို မပြုချင်ပါ။

သည်လို မတင်းလျှင်လည်း သူမက အရှက်ကြီးရှက်ကာ

ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်မည်မဟုတ်။

ခုတော့ သူမအပေါ် အနိုင်ယူရာ ကျသွားသည်။ သို့သော်
ဘာမှမတတ်နိုင်။

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်းကို ပွေ့ချီကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မင်းမင်းကို ငုံ့ကြည့်တော့ မိမိ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေး
ရဲရဲ။ မျက်လုံးလေး တောက်တောက်နှင့် မိမိကို မော့ကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး ရင်တို့ နွေးထွေးစွာ ခုန်လာသည်။

မင်းမင်းကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်မျှ မကြည့်မိစေရန် သတိထားလိုက်
ရ၏။ သို့သော် မင်းမင်း၏ မွေးပျံ့သော ကိုယ်သင်းရနံ့လေးက

မြတ်ကိုစိုး နှာခေါင်းဝသို့ လာရောက်ကျီစယ် ကလူသွားကြ၏။

လှေကားပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် မနေနိုင်ဘဲ သူမကို ငုံ့ကြည့်
ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူမက ကြည့်မနေဘဲ မျက်နှာလေး
ကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“မင်းမင်း”

မြတ်ကိုစိုးခေါ်တော့ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

“သိပ်ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့ ညကလည်း မင်းကို ငါ
ခုလိုပဲ ပိုပေးခဲ့ရတာပဲဟာ”

“အို”

သူ့အပြောကြောင့် မင်းမင်းခေါင်းလေး ပိုလို့ပဲ ငုံ့လှနိုးသွားရ

တော့သည်။

သူက လှေကားကို သွက်လက်စွာ တက်ခဲ့ပြီး မင်းမင်းကို ခုတင်ပေါ်တွင် ချပေးသည်။

ပြီးတော့ မင်းမင်း ခြေထောက်ကို ဆေးထည့်ပေးသည်။

“ကဲ... မင်း အနားယူလိုက်ဦး၊ ညကျရင် တစ်ခေါက်လာ ကြည့်မယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတော့ မင်းမင်းတစ်ယောက် ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မေမေ၊ ဖေဖေနှင့် ကျန်အိမ်သားများ မင်းမင်းကို လာကြည့် ကြသည်။

မေမေကတော့ မင်းမင်းအနားမှ နည်းနည်းလေးပင် မခွာတော့ ညဦးချုပ်သည့်တိုင် မင်းမင်း အခန်းတွင် လူစည်ကားလှနေ လေ၏။

မင်းမင်း ဒေါက်တာ ဖြတ်ကိုစိုးကို မသိမသာ မျှော်နေမိသော် လည်း သူကတော့ဖြင့် အနိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ။

“ကဲ... သမီးလေး မေမေ ထမင်းသွားစားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း... မောင်စိုးလည်း ဆေးရုံက အရေးတကြီး ဖုန်းဆက် လို့ သွားလေရဲ့၊ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ဖေဖေက ပြောဆိုရင်း မင်းမင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဪ... သူမှ မရှိဘဲကိုး။

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ဖြေသာသွားသည်။

မင်းမင်း လှဲအိပ်နေရသည်မှာ ညောင်းလှသော်လည်း ခြေ ထောက်က လှုပ်လို့မရသဖြင့် လူလည်း လှုပ်လို့မရ။

ထိုစဉ် ကားအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မင်းမင်း ခေါင်းလေး ထောင်မတ်သွားရသည်။

သူ ပြန်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၈ နာရီပင် ထိုးပြီးနေပြီ။

“သက်သာလား”

အသံနှင့်အတူ သူက အနားကို ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဂျူတီကုတ်ကြီးကို ကုလားထိုင်အမှီပေါ် တင်လိုက်သည်။

“အဖျားတွေ ဘာတွေ မတက်ပါဘူးနော်”

သူက မင်းမင်း နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်လေ၏။

ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲ ကြည်နူးချင်သည်။

“အင်း... ဖျားတော့ မဖျားပါဘူး”

သူက မင်းမင်း ခြေထောက်ကို ကြည့်ပေးပြန်၏။

“သိပ်နာနေလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“ဘာစားသေးလဲ”

“နို့ပဲသောက်တယ်”

ခေါင်းငုံ့ပြီး မပွင့်တပွင့်ဖြေတော့ သူက...

“ထမင်းစားလို့ ရသားပဲ”

ဟု အပြစ်တင်သံမဲ့စွာ ပြောသည်။

“ထလို့မှ မရတာ”

မေမေက ထမင်းစားဖို့ တိုက်တွန်းပေးမယ့် မစားဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ဪ”

မင်းမင်းက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ သူ့ကို ကျောပေးနေလိုက်သည်။

“ကဲ့... အိပ်ချင်အိပ်လိုက်၊ ကိုယ် အဝတ်လဲ ထမင်းစားပြီးရင် ပြန်တက်ခဲ့မယ်”

“အင်း”

သူက မင်းမင်း အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မင်းမင်းကို ခုလို ဂရုစိုက်သည့်အတွက် မင်းမင်း ကျေနပ်မိသလိုပင်။

မင်းမင်း သူ ပြန်အလာကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ မျှော်နေမိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့ မရတာကြောင့် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်၏။ ကြာတော့ မင်းမင်း ပျင်းလာသည်။

အိပ်ရာထဲမှာ ဘယ်နှစ်ရက် နေရဦးမည် မသိ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်း... ခက်ပါတယ်”

မင်းမင်း သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညူမိ၏။ သည်လိုကြီးနေရတာ ဘယ်လိုမှမပျော်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ခြေထောက်က လှုပ်လို့တောင် မရဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ”

“ကောင်းသွားမှာပါ၊ ခြေထောက်နာနေတော့ လူအနားရတာ

“မနားချင်ပါဘူး၊ ပျင်းစရာကြီး”

“ဖြစ်ရမယ်၊ နမောန့်မဲ့နိုင်တာကိုး”

“တစ်ခါတလေ ဖြစ်တာပဲ”

“တစ်ခါတလေဖြစ်တော့ တစ်ခါတလေပျင်းပေါ့၊ ဒါပဲရှိတာ

မင်းမင်း သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စကားကို ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ချင်။

“လသာဆောင်ကို သွားမလား”

“ဟင့်အင်း”

အလန့်တကြား ငြင်းလိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ၏ အဖေ့အဖက်ကို ထပ်မံ မကြုံဆုံလိုတော့ပါ။ အဲဒီခဏားမှကို သူမ ခိတ်လန့်နေမိပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူက ပြတင်းပေါက်ဘေးသို့ ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့ထိုင်ပြီး
အပြင်သို့ ငေးမောနေ၏။

“မမ”

“ဪ... လာလေ”

မူမူက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“မမ ဘာစားချင်သလဲ”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူးကွယ်”

“အို... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မမရာ၊ တစ်ခုခုတော့စားပါ”

“မစားချင်ပါဘူးကွယ်”

မင်းမင်း မူမူစကားကို ငြင်းဆန်မိသည်။

“မူမူ”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက လှမ်းခေါ်သည်။

“ရှင်”

“မင်းမင်းအတွက် ထမင်းယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုစိုး”

မူမူက အခန်းတွင်းမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

မြတ်ကိုစိုးက ပြတင်းပေါက်မှ ငေးမြဲငေးနေလျက်။

စောစောတုန်းက ဆေးရုံက ပြန်လာလာချင်း မင်းမင်းကို
လာကြည့်သည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သူ့သဏ္ဌာန်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ဟန်တွေ ကင်းစင်လျက် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်စွာ ရှိနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ည့်ဖို့ မင်းမင်း သူ့ကို ကြည့်နေ
တာ သိသွားလေ၏။

“မင်းမင်း”

“ရှင်”

“ကြောင်မလေးကို လုံးဝရှာမတွေ့လို့ ဒေါ်ဒေါ် စိတ်ပျက်နေ
တယ်”

“အဲဒီကြောင်က ဒီအိမ်မှာနေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ဒီအိမ်မှာ ပေါက်တာပဲ၊ လဲဦးက သိပ်ချစ်တာ၊ အမြဲ လက်
ပေါ်က မချဘူး”

ဪ... သခင်မလေးလိုပဲ ကံဆိုးရှာတဲ့ ရွှေဝါပါလား။

“ဒေါက်တာ”

“ဘာလဲ”

“မျိုးမြင့်မြတ်နဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ တော်တော်လေး ရင်းနှီးလား”

မထင်မှတ်သော အမေးကြောင့် သူက မင်းမင်းကို စူးစူးစမ်း
စမ်း ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

မင်းမင်း အပြောကြောင့် သူက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက
လှောင်ပြုံး။

“သူ့မိဘတွေကို ဒေါက်တာ မြင့်ဖူးသလားဟင်၊ သူက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ငါနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေကို မသိသလို သူနေတဲ့ နေရာကိုလည်း မသိဘူး”

“ဟင်း”

မင်းမင်း သက်ပြင်းရှိက်မိလေ၏။

ဒေါက်တာ ခြတ်ကိုစိုးက သိလျက်သားနဲ့များ တမင်လျှိုတာ လား။

ဒါမှမဟုတ် သူ တကယ်မသိလို့ပဲလား။

သူမပြောလည်း တခြားလူဆီက စုံစမ်းရုံပေါ့။ ကြီးကျယ် လိုက်တာ။

မင်းမင်းမျက်နှာက တင်းသွားသည်။ သူ့ကို မင်းမင်း မကြည့် တော့။ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ စောင်ခြုံအိပ်နေလိုက်၏။ သူ့အပေါ်ဆို ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်လည်း စိတ်ဆိုးချင်သည်။

“ကိုစိုး မူမူ ဒီမှာထားခဲ့မယ်နော်”

“အေး”

မူမူက ထမင်းဟင်း ပန်းကန်များ ထည့်လာသည့် ဗန်းကလေး ကို စားပွဲတစ်လုံးတွင် တင်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း မကြားချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ၊ သူ့မိဘရော၊ သူ့နေရပ်ရော

မသိပါဘူး၊ သူနဲ့လည်း မရင်းနှီးပါဘူး”

သူက ရှင်းပြသည်။

“ထမင်းစားလေ”

“မစားချင်ဘူး”

“စိတ်ကောက်တာလား”

မင်းမင်း ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ထကွာ”

“မထပါဘူး”

“မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သူက မင်းမင်း ခုတင်နားကို လျှောက်လာကာ မင်းမင်း နှိပ်လေးကိုပွေ့ကာ ထိုင်ပေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ မင်းမင်း ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်။ လျင်မြန်လွန်းသော သူ့အပြုအမူကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ရော”

သူက ထမင်းပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးလာ၏။

မင်းမင်း မဆာပါ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိ။

“မစားချင်ပါဘူးဆို”

“မစားလို့ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တယ်”

ပေကတ်ကတ်နိုင်သော ချာတိတ်မကို မြတ်ကိုစိုး စိတ်တိုချင်
လာ၏။

“သဘောပဲ၊ မစားချင်လည်း မစားနဲ့”

သူ မင်းမင်း အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မင်းမင်း ဟိုလိုမ့်သည်လိုမ့်ဖြင့် ခဏနေတော့ အိပ်ပျော်သွား
၏။ ည ၂ နာရီလောက်တွင် မင်းမင်း တစ်ရေးနိုးလာသည်။

အနာရှိန်ကြောင့်ထင်။ ကိုယ် နည်းနည်းခွေးနေ၏။ ထမင်း
ဟင်းပန်းကန်များ မင်းမင်းအနားတွင် ရှိမနေတော့။

ရေဆာလိုက်တာ။

ရေအိုးကလည်း မင်းမင်းအနားမှာ မရှိ။

ထိုစဉ် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မင်းမင်း နားစွင့်မိသည်။

ဟင်... သူ ဒေါက်တာပါလား။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း ခုတင်ရှိရာသို့ တန်းတန်း
မတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်။

မင်းမင်း မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း နဖူးလေးကို အသာအယာ စမ်းကြည့်
သည်။ လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကိုလည်း စမ်းကြည့်သည်။

ငါ့အပေါ် သူ စေတနာထားသားပဲ။

သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေကိုရတော့ ငါ ဘာလို့ ပျော်ရတာပါလိမ့်။

သူ့ကို သူ့ကို ငါ ချစ်နေမိပြီလား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အိုလေ... ရှက်စရာတွေပါ။

အတွေးစတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရေဆာတယ်”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ မင်းမင်းပြောလိုက်တော့ သူ အံ့သြသွားမှာ
သေချာသည်။

သူက ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူလာပေး၏။

မင်းမင်း ရေကို တဝသောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားသော်
လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ငုံနှစ်ငုံထက် ပိုသောက်၍ မရနိုင်။

ရေခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။

“တစ်ရေးနိုးတာလား၊ လုံးဝ မအိပ်သေးတာလား”

“ခုမှနိုးတာ”

“အင်း... မင်း ကိုယ်ပူနေပြီ၊ ခြေထောက်က နာသေးလား”

“အင်း”

“သိပ်နာနေလား”

“အင်း”

သူက မင်းမင်း ခုတင်ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီ။

“ကဲ... အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်၊ မနက်ကျ ကောင်းသွား
မှာပါ”

အားပေးစကားလိုလို၊ နှစ်သိမ့်စကားလိုလို ဆို၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၆၆

ပန်းသိန်း

မင်းမင်း ကြိုးစားအိပ်ကြည့်ပါသည်။ အိပ်၍မရ။ ရင်ထဲမှာ ဟာကာ ဆာလောင်နေသည်။

သူက စာအုပ်ကိုသာ သဲမဲစွာ ဖတ်နေလေ၏။

“မင်း အိပ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား၊ မင်း ဆာနေတယ် ထင်တယ်”

သူက မင်းမင်း အခြေအနေကို သိနေပြန်သည်။

“အင်း”

“ခဏနေဦး၊ ကိုယ် ကော်ဖီဖျော်ခဲ့မယ်”

“ဓာတ်ဘူးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား”

“လက်ဖက်ရည်ပဲ ရှိတာကွ”

“လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တော့မယ်”

“ညဘက်ကြီး မကောင်းဘူးကွ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ကော်ဖီတစ်ခွက်။

“ကဲ... ရော... အဲဒါကိုသောက်လိုက်”

“အင်း... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ပြန်အိပ်လို့ရပါပြီ”

သူ့ကို အားနာသောကြောင့် မင်းမင်း ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို ဒေါ်ဒေါ်က တာဝန်ပေးချက်အရ ငါ စောင့်နေရတာ

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၆၇

ငါ မစောင့်ရင် ဒေါ်ဒေါ်က သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်မှာ၊ သူကလည်း ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက မင်းမင်းအပြောကို မနှစ်သက်သလို အော်ငေါက်သည်။

“မင်းမင်းက တကယ့်လူမမာကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ညစောင့်တွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး”

“လူမမာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် ရေတစ်ခွက် တောင် ထသောက်နိုင်လို့လား”

သူ့အမေးကြောင့် မင်းမင်း ပြုံးမိသည်။

“မနက်ကျ ဒေါက်တာ ဂျူတီ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်၊ ဒါမေမဲ့ သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟာ... မင်းမင်းကြောင့်တော့ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒေါက်တာ သွားအိပ်ပါ၊ ရပါတယ်”

မင်းမင်း ပျာပျာသလဲ နှင်လွှတ်မိလေသည်။

အခုလိုကျတော့လည်း သည်ကလေးမက လိမ္မာသားပဲ။

“ရပါတယ်၊ မင်း အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါ”

သူ့စကားကို နားထောင်သည့်အနေဖြင့် မင်းမင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ လေးစားမှု ပြလိုက်တာကို နားလည်မှာလား ဒေါက်တာ။

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရသည်။

၃၆၈

ပန်းသီရိ

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၆၉

မင်းမင်း အလှစစ် အလှမှန်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ။

သည်မိန်းကလေးနှင့် တစ်သက်လုံး အတူနေချင်သည့် စိတ် ရှိင်းများက အတင့်ရဲစွာ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် မင်းမင်း တစ်ခါတရံ သွားတွေ့သည့်လူကို မြင် ယောင်ပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ရသည်။

မကြာခင် ကာလအတွင်း မိမိ သူမကလေးနှင့် ခွဲရတော့မည်။ တာဝန်အရ သံတွဲမြို့သို့ ထွက်ခွာရတော့မည်။

ထိုမိန်းကလေးနှင့် မိမိ ခွဲနိုင်ပါမည်လား။

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး ဆက်ပင်မတွေးလိုတော့။

သူမကို မိမိ မခွဲနိုင်တော့ပါ။ သူမနှင့် ဇေး၍ မနေချင်ပါ။

သေချာဆန်းစစ်ကြည့်လေ ထိုအသိက ခိုင်မာလေ။

သူမသာ မိမိနှင့်အတူ သံတွဲမြို့သို့ လိုက်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်က သူ့သမီးငယ်အား လုံးဝထည့်မည် မဟုတ်။

မင်းမင်း အိပ်မရသည့်အဆုံး မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်မိတော့ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး၏ ရွန်းရွန်းစားစား အကြည့်များကို ဖုန်းတွေ့ လိုက်ရ၏။

“မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မှ မရတာ”

သူက မင်းမင်း ခုတင် နားသို့လျှောက်လာကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်တာမို့ မင်းမင်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းမင်း ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတော့မှ နည်းနည်းစိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်။

“မင်းမင်း သံတွဲမြို့ကို ရောက်ဖူးသလား”

“ရှင်”

“သိပ်သာယာတာပဲကွာ၊ ကိုယ် အဲဒီကို ပြောင်းရတော့မယ် လေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းမင်း လိုက်လည်မှာပေါ့၊ မင်းမင်း သံတွဲကို မရောက်ဖူးပါဘူး”

“တကယ် လိုက်လည်မှာလား”

“အင်း”

“မေ့မသွားရဘူးနော်၊ ကိုယ်က တကယ်လာခေါ်မှာ”

“မေ့မေ့က ထည့်ပါမလား”

“မင်းမင်း လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ထည့်မှာပါ”

“ပြောကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“မင်းမင်း”

“ဟင်”

“မင်းမင်းနဲ့ ဟိုလူနဲ့ကော သိပ်ရင်းနှီးသလား”

သူက မေးပြီး အကြည့်လွှဲသွား၏။ အားနာသလိုလို၊ မကြားရ သလိုလို။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိုတစ်နေ့ညက တွေ့တဲ့လူ”

“ဟင်္သာအင်း... မရင်းနှီးပါဘူး”

မင်းမင်း ဘာလို့အမှန်ကို ပြောလိုက်မိသည် မသိ။

သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“မင်းမင်း မဉာဏ်တတ်ဘူး”

“ကဲ... ဒါနဲ့ အခု အိပ်ပျော်အောင် အိပ်တော့၊ မအိပ်ရင် မနက်ကျ ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါက်တာ”

“ပြော”

“မင်းမင်းကို မျိုးမျိုး မိဘနာမည်နဲ့ လိပ်စာလေး စုံစမ်းပေးပါလား”

“ရော... ဒီကလေးမ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ကဲ... အခု ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပေးမယ်”

ဒေါက်တာက မင်းမင်း ဆိုးနွဲ့သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံ အလိုလိုက် တောမည့် ပုံသဏ္ဌာန်။

“ဟင်... ညဘက်ကြီး”

“သူ နိုက်ဂျူတီ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မေးပေးလေ”

“အဲဒါသိပြီးရင် အိပ်ရမယ်နော်”

ကတိတောင်းနေတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပေးလိုက်သည်။

“အင်းပါ”

“နေဦး၊ ဖုန်းသွားဆက်မယ်”

မြတ်ကိုစိုး ပြန်အလာကို ရင်ခုန်စွာနှင့် စောင့်နေမိသည်။

အတန်ကြာစော့မှ မြတ်ကိုစိုး ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

မင်းမင်း အလျင်တစော မေးမိသည်။

“သူ့အမေ့နာမည်က ဦးချစ်ဆွေ၊ အမေ့နာမည်က ဒေါ်မျိုးမြင့်တဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး သူနဲ့ အတူမနေကြပါဘူးတဲ့၊ သူက အဆောင်မှာ နေရတာပါတဲ့၊ ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ဘာ... ဦးချစ်ဆွေနဲ့ ဒေါ်မျိုးမြင့် ဟုတ်လား”

“အင်း”

မင်းမင်း နားလည်သဘောပေါက်သလို ရှိသွားပါပြီ။

ဪ... ဖေဖေရဲ့ နောက်မိန်းမဆိုတာ ဒေါ်မျိုးမြင့်ကိုး။ ဒါကို မေမေ မသိဘူးလား။

“ကဲ... ဟိတ် သိရရင် အိပ်ပါမယ်ဆို”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက ဘာမှ ရိပ်စားမိပုံမပေါ်။

“အင်း... အိပ်မှာပါ”

“မှာပါဆိုလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အခုအိပ်တော့”

သူက အမိန့်ပေးသလို ဆိုသည်။

မင်းမင်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ ဇွတ်အိပ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတော့
သည်။

အေးချမ်းစည်ငြိမ်သော ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ မျက်နှာက
မျက်လုံးအိမ်မှာ စွဲငြိနေပါလား။

အခန်း(၂၂)

မင်းမင်း အိပ်ရာနိုးလာတော့ ရောင်ခြည်နုပင် အခန်းတွင်းသို့
ဗြာကျနေလေပြီ။

မင်းမင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ခြေထောက်က
ထောက်၍ ကောင်းကောင်းမရသေးပေမယ့် လမ်းလျှောက်လိုတော့
ရလေပြီ။

ထောင့်ထောင့်နှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရသည်။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထမင်း
စားခန်းတွင် ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးက လက်ဖက်ရည် သောက်နေပြီး
ဗုမ္မက ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်ပေးနေလေသည်။

မင်းမင်း စိတ်ထဲတွင် သည်မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ စနိုးစနောင်
ဖြစ်လာမိသည်။ ခမာစီးစွာပဲ စိတ်မကြည်မလင်စရာ ဖြစ်ရ၏။

ထမင်းစားခန်းမှ ပြန်လှည့်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ဖြတ်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

“ကိုစိုးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို ကြင်နာတတ်ပုံလည်း ရတယ်”

တစ်ချိန်က မူမူ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မအေးချမ်းနိုင်။

ခြံအရှေ့ဘက်ရှိ ခုံတန်းဖြူဖြူလေးတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက မင်းမင်းအနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ခြေထောက် သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း သမီး ဆာတယ်၊ တစ်ခုခု ယူခဲ့ပေးပါလား”

“ကောင်းပြီ သမီးလေး”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ မြတ်ကိုစိုးက ဒေါ်မြင့်ကြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် မုန့်များကို ဗန်းထဲ ထည့်နေတာကို ကြည့်ရင်း

“မင်းမင်း နီးပြီလား”

ဟု မေးမိသည်။

“အေးကွယ်”

“ခြေထောက်ကော သက်သာရဲ့လား”

“နည်းနည်း သက်သာပါတယ်တဲ့၊ အခု ခြံထဲဆင်းနေလေရဲ့”

“ဟင်... ခြံထဲတောင် ဆင်းလို့ ရနေပြီလား”

“အေးကွယ်”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက ဗန်းကိုယူကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် သွားပေးပါ့မယ်”

“အေး... အေး ရှေ့”

ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုးကိုကြည့်ကာ မူမူ မျက်နှာလေး နှစ်ဖျော်သွားသည်။

မြတ်ကိုစိုးက သတိမထားမိလိုက်ဘဲ ဗန်းကိုယူကာ မင်းမင်းရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

မင်းမင်းကတော့ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးကို တွေ့လိုက်ရသည် မို့ အံ့သြသွားသည်။

“မင်းမင်း သက်သာရဲ့လား”

“အင်း”

“ရှေ့... စားလေ”

ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ဘဝကြီး စားပစ်လိုက်သည်။ မြတ် ကိုစိုး

က ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော မင်းမင်းကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေရလေ၏။

အားလုံးကုန်တော့မှ စားနေတာကို ရပ်လိုက်သည်။

“မမ တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အေး... အေး လာပြီ”

မင်းမင်း သွက်လက်စွာ ထလိုက်သည်။

“အား”

ခြေထောက်က ဆစ်ခနဲ နာသွားသဖြင့် လူက ယိုင်ကျတော့ မလို ဖြစ်သွားသည်ကို မြတ်ကိုစိုးက ခါးလေးကိုဖက်ရင်း ထိန်းပေးလိုက်သည်။

သူ့လက်များကို မင်းမင်း ဖယ်ချလိုက်သည်။

“သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

မင်းမင်း ထောင့်ထောင့်နဲ့နှင့် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို”

“မင်းမင်းလား”

“အင်း”

“ကိုယ့်ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲကွာ”

“မင်းမင်း ထလိုတောင် ခုမှရတာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကုလားထိုင် ဝင်တိုက်မိလို့ ခြေထောက်နာနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ အခုကော သက်သာရဲ့လား”

“အင်း”

“အခြေအနေ ထူးခြားသေးသလားဟင်”

“မကြာခင် အဲဒီလူကို မင်းမင်း ပြနိုင်တော့မှာ၊ အခုလည်း သိနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေနဲ့တကွ ဖြစ်ဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကဲ... ဒါပဲနော်၊ မင်းမင်း ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မင်းမင်း ဖုန်းချပြီး ဒေါ်မြင့်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာလဲ သမီး”

“မင်းမင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ရေမွှေး တစ်ပုလင်းလောက် သွားစယ်ပေးပါလားဟင်”

“ဝယ်ပေးမယ်လေ သမီး”

မင်းမင်းက လိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို မှာလိုက်သည်။ အမှန်မှာ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို ပ၍ထုတ်လိုက်ခြင်းပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်ပို လှုပ်ခတ်နေမိသည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး ထွက်သွားတော့ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ သူ့

အိမ်သို့ မင်းမင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးစက်ချင်သည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ သေတ္တာကို သော့အတုနှင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ လက်ကလေး တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေတာ မို့ တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရနိုင်။

ပွင့်သွားသော သေတ္တာထဲတွင် အဝတ်အစား အချို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အဝတ်များကို ဖယ်ကြည့်သောအခါ အောက်ဆုံးတွင် စာရွက်တချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းမင်း မျက်နှာလေး ရုတ်တရက် ဝင်းထိန်သွားပြီးမှ ညှိုးကျသွားသည်။

မင်းမင်း အလိုရှိတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကိုတော့ မျှော်လင့်ထားသလို ရပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ မင်းမင်းရင်ထဲမှာ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို ကရုဏာသက်ရင်း...

“ဟင်... ဒါ လဲ့ဦး ဒိုင်ယာရီ စာရွက်တွေပဲ”

မင်းမင်း ဖတ်ကြည့်တော့...

သူတို့နှစ်ဦးကို ကမ္ဘာကြွေရင်တောင် မကျေဘူး။

ဖေဖေအချစ်တွေကို ငါတို့ဆီက လုယူကြတဲ့သူ နှစ်ဦး။

ဒေါ်မျိုးမြင့်နဲ့ မျိုးမြင့်မြတ်။

လဲ့ဦးရဲ့ မဟာရန်သူတော်ကြီးတွေပဲ။

မေမေကလည်း ဖေဖေနောက်မိန်းမက ဘယ်သူလဲလို့မေး

တော့ မသိချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်တဲ့။

လဲ့ဦးတို့ကို သည်လိုစမ်းလို့ ရမတဲ့လား။

လဲ့ဦးကလည်း သိပါတယ် မေမေရယ်။

မင်းမင်း သိချင်သည်များကို သိလိုက်ရပြီမို့ ပစ္စည်းအားလုံးကို စနစ်တကျ ပြန်ထားကာ သေတ္တာကိုပိတ်၍ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ သေတ္တာထဲမှ အဆိပ်ပုလင်းလေးကိုတော့ လျှို့ဝှက်စွာ ယူလာခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ တရားခံစစ်ကို ဖမ်းမိမို့ သတင်းပို့ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

* * *

ထမင်းစားခန်းတွင် လူစုံတက်စုံ ရှိနေလေသည်။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဒေါက်တာ မြတ်ကိုစိုး၊ မူမူ၊ ပြီးတော့ အန်တီ နှစ်ယောက်နှင့် အန်ကယ်နှစ်ယောက်။

ဒရိုင်ဘာ၊ အိမ်ဖော်များပါ စုံလင်စွာ ရှိနေကြသည်။ ဒေါ်မြင့်ကြီးလည်း အနီးတွင် ရှိနေလေသည်။

မင်းမင်းက အေးဆေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်လာကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းမင်းလက်ထဲတွင် ပုလင်းအညိုလေးတစ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းကစားနေပြီးမှ စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။

“ဒီပုလင်းထဲက ဆေးမှုန့်တွေက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့

အဆိပ်တွေပဲ”

အားလုံးက မင်းမင်းကို နားမလည်သလို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“အဲဒီအဆိပ်ကို သောက်မိလိုက်ရင် သွေးအတောင့်လိုက်အန်ပြီး သေစေနိုင်တယ်”

“လဲ့ဦးက အဲဒီအဆိပ်ကြောင့် သေခဲ့တာပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဘယ်လို”

“အို”

“ဟယ်”

အာမေဇိုတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်၏။

“နောက်ပြီး ရွှေဝါလည်း ဒီအဆိပ်ကို မိခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဝါဟာ ကံဆိုးလွန်းလို့ ဒီအဆိပ်ကို မိသွားတာပါ။ ရည်ရွယ်တဲ့ လူက ရွှေဝါကို မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့ကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့အသက်ကို မင်းမင်း ကယ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းမင်းလည်း အသက်ဘေးက သိသိလေး လွတ်ခဲ့ရတာပါပဲ”

ဘယ်သူမှ စကားမဆိုကြ။ မင်းမင်းကိုသာ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

“လောကမှာ အချစ်ဆိုတာဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အချစ်နဲ့ ငွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရာရာကို လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွေ ရှိလာကြတယ်နော်၊ ဒါကိုတော့ ဖေဖေ သိမှာပါ”

ဦးချစ်ဆွေဆီ မျက်လုံးတွေ စုပြုံကျရောက်၏။

“လဲ့ဦး သေတာကို အားလုံးက သွေးရိုးသားရိုးသေတယ်လို့ ယူဆထားပေမယ့် လဲ့ဦးက အဆိပ်ခတ်ခြင်း ခံလိုက်ရတာပဲ”

မေမေ့ရှိက်သံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်းမင်း ဒီတရားခံကို သိပ်မုန်းခဲ့ပါတယ်၊ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့လို့လည်း မကြာခဏ ကြိမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တရားခံကို တွေ့လိုက်ရပြန်တော့လည်း မိန်းမချင်းညှာတာကိုယ်ချင်းစာတဲ့စိတ်၊ နောက်ပြီး သူကလည်း မင်းမင်းကို သိပ်ကြင်နာနေတော့ သူ့ကို အရေးယူပါလို့ ပြောရမှာတောင် ခက်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေက ဥပဒေပါ၊ ဒီအတွက်တော့ မင်းမင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“တကယ်လို့များ ဦးချစ်ဆွေသာ နောက်မိန်းမ မယူခဲ့ဘူးဆိုရင် လဲ့ဦးဟာ အဆိပ်မိပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား အသေမျိုးနဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒေါ်မြင့်ကြီး ဝန်ခံပါတော့ရှင်”

ဒေါ်မြင့်ကြီးက ငိုရှိုက်လေသည်။

“ဒေါ်မြင့်ကြီး မငြင်းပါနဲ့တော့၊ မင်းမင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားတွေ အားလုံးရှိနေပါတယ်၊ နောက်ပြီး မေမေ ဖေဖေရဲ့သမီးအရင်း တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နဲ့ သမီးကို ဘာအမွေမှ မပေးပါနဲ့တော့၊ မျိုးမြင့်မြတ်ကိုသာ ပေးပါလို့ သမီး တောင်းပန်ပါရစေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒေါ်ဒေါ် မှားပါတယ် သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်မျိုးမြင့်က သူ့အမှားကို ငြင်းဆန်မရမှန်းသိ၍ ဝန်ခံလေသည်။ ဌာနဆိုင်ရာမှ ဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကာ ဒေါ်မြင့်ကြီးကို လက်ထိပ်ခတ်လေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မင်းမင်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ အခုလောက်ဆို မင်းမင်းရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ မျှော်နေကြလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမင်း ပျောက်(စ်)လည်း ဆင်းရဲတော့မှာမို့ပါ”

မေမေက မျက်ရည်များ ကျလာသည်။

“သမီး... သမီးလေး၊ မေမေကို ခွဲသွားပါနဲ့ သမီးလေးရယ်”
ဒေါ်ခက်ဝေတစ်ယောက် မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုရိုက်လေတော့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မင်းမင်း”

“ရပါတယ် ကိုစိုးငြိမ်းရဲ့”

မင်းမင်းက ကိုစိုးငြိမ်းကို ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်သည်။

“သံတွဲကို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ မင်းမင်း”

“မနက်ဖြန်ပြန်မယ် ကိုစိုးငြိမ်း”

“ကိုယ် လေယာဉ်ကွင်းက စောင့်နေမယ်နော်”

“အင်း”

ကိုစိုးငြိမ်းက မင်းမင်း အကြောင်းများကို စုံစုံစေ့စေ့ ပြောပြသွားသည်။

အားလုံးပြန်သွားကြတော့ အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ကျန်ရစ်လေ

သည်။

“မမက သိပ်တော်တာပဲနော်”

မူမူကို ပြုံး၍သာ ကြည့်မိသည်။

မင်းမင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။

“သမီး”

“ရှင်”

“သမီးလေးလည်း နောက်ဆုံးကျတော့ မေမေကို ခွဲသွားတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မေမေရယ်”

မေမေ ငိုသည်ကိုမြင်တော့ မင်းမင်း စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

“သမီးအမေ ဆရာဝန်မကြီးလောက်တော့ မေမေကို ဘယ်ချစ်ပါ့မလဲ”

“ချစ်ပါတယ် မေမေရယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီး ပြန်ချင်ရင် မေမေ မတားတော့ပါဘူး”

ဒေါ်ခက်ဝေ ပြောရင်းမှ မောလာသည်။ မြတ်ကိုစိုးက အခန်းထဲဝင်လာကာ မင်းမင်းကို ကြည့်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် အနားယူဖို့ သင့်ပြီလေဗျာ”

“ဒေါ်ဒေါ်သမီးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် မခွဲနိုင်ဘူး မောင်စိုးရယ်”

“ဟူး”

မြတ်ကိုစိုး သက်ပြင်းချကာ လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လေ၏။
သူ့မျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်ယွင်းလျက် ရှုပ်ထွေးနေဟန်တွေ
က အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကဲပါ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့
တော့”

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မေမေ့ကို ခေါ်သွားသည်။
မင်းမင်းတစ်ယောက်သာ အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ညဘက် ရောက်လာသော်လည်း ခါတိုင်းလို ဆူဆူညံညံ မရှိ
လှပါ။

အသီးသီး အခန်းအောင်းနေကြပြီး မည်သူမျှ စကားမပြောကြ။
သူတို့အားလုံး မင်းမင်း သွားတော့မည်ကို စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေကြသည်။

မင်းမင်းသည်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။
မေမေ့အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိပါသည်။ မေမေ့ကို ခွဲမထားချင်
ပါ။ နောက်ပြီး ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး...

သူနှင့် ခွဲရမှာကို မင်းမင်း စိုးရိမ်နေပါ၏။
သူနှင့် မင်းမင်း ဝေးပြီး မနေနိုင်ပါ။
မင်းမင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

နောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်တော့မည်။
မျိုးမြင့်မြတ်အပေါ် မေမေ သံယောဇဉ် တွယ်လာမှသာ ပြန်

တော့မည်။

စင်စစ် ဒေါ်မြင့်ကြီးက သနားစရာပါ။
စဉ်းစားကြည့်လေ။
ဇနီးမယားချင်းအတူတူ သူ့မှာတော့ ခြံနောက်ဘက်မှာ အိမ်
သေးသေးလေးနှင့် နေရသည့် အိမ်ဖော်မတစ်ဦး။

ပြီးတော့ ကိုယ့်လင်သားကို လူရှေ့သူရှေ့တွင်လည်း ပြုစုခွင့်
မရရှာ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နေရရှာတာ။

မေမေ ဒေါ်ခက်ဝေမှာတော့ တိုက်ကြီးပေါ်မှ သူဌေးကတော်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်မြင့်ကြီး၏ အမုန်းတရားတို့က လူသတ်ဖို့
ဝန်မလေးသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကမဆန်း။

ညသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဉ့်နက်လာသည်။
မင်းမင်း ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို သူ့အနား
မှ ထွက်ခွာသွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် နှင်လွှတ်နေ၏။
မင်းမင်း ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေရသည်။

ကြသည် ထင်၏။

ညက ၉ နာရီခွဲကျော်ကျော် ရှိလာသည်။

အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။

မင်းမင်းက အခန်းထဲရှိ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်နေမိသည်။

အခုလို အားလုံးက ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေကြတော့
မင်းမင်း ဝမ်းနည်းလာရသည်။

ပျင်းပျင်းနှင့် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲအိပ်ကာ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

သံတွဲကို ချက်ချင်း ပြန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။

ခက်သည်က သံတွဲကို မပြန်တော့ဟု ကိုစိုးငြိမ်းကို ဖုန်းဆက်
ထားပြီးပြီ။

မြတ်ကိုစိုး သူလည်း ဘယ်ရောက်နေသနည်း မသိ။ အရိပ်
အယောင်မျှပင် မမြင်ရ။

ရှောင်ပုန်းနေတာ သေချာသည်။

တကယ် ရက်စက်တယ်။

မင်းမင်း ပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်းပုန်းကို ညင်ညင်သာသာလေး ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါ်သံ
ကို ကြားရသည်။

မော့မကြည့်ပေမယ့် သူ့ကို မင်းမင်း သိပါသည်။

မင်းမင်း တမ်းတမျှော်လင့်နေသူ။

အခန်း(၂၃)

မင်းမင်း မနက် အိပ်ရာမှနိုးကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်
လာခဲ့သော်လည်း ထမင်းစားခန်းတွင် မည်သူမှ မတွေ့ရ။

နေ့ခင်း ထမင်းစားတော့လည်း မင်းမင်း တစ်ယောက်တည်း။

မင်းမင်းကို ရှောင်နေကြပြီထင်။

သည်လိုနှင့် ညနေ ရောက်လာသည်။

မင်းမင်း ညနေစာ ထမင်းစားဆင်းတော့ မေမေ့ကို တွေ့သည်။

ဖေဖေကလည်း မင်းမင်းကို လိုက်ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ မမေးကြ။

သူတို့သိထားတာက မင်းမင်း သည်နေ့ သံတွဲသို့ ပြန်တော့
မည်။

မင်းမင်း ဘယ်အချိန် ပြန်လိမ့်မည်နည်းဟု စောင့်ကြည့်နေ

၃၈၈

ပန်းသီခိုင်း

သူ ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး။

အလကားပါ။ မနေ့ကတော့ မင်းမင်းကို ပစ်ထားပြီးတော့။

မင်းမင်း မော့မကြည့်။

“မင်းမင်း”

သူက မင်းမင်း ပခုံးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း မယူလိုက်သည်။

မင်းမင်း သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

သူက မင်းမင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မင်းမင်းကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး ဖက်လိုက်၏။

“အို... ဖယ်... လွတ်”

မင်းမင်း သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှ ရုန်းမိသည်။

သူက မလွတ်။ ပိုလိုပင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

“မင်းမင်း သံတွဲကို မဖြန်တော့ဘူးနော်”

“အင်း”

“သိပ်လိမ္မ့တယ်ကွာ”

မင်းမင်း ကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်းပြောသည်။

“မင်းမင်း”

မင်းမင်း သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အို... ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

မင်းမင်း အတင်းရုန်းသော်လည်း မရတော့ပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၈၉

ဒေါက်တာမြတ်ကိုစိုး၏ အနမ်းများက မင်းမင်း မျက်နှာပြင် အနှံ့ ကျရောက်လာသည်။

“ဖယ်ပါ။ မင်းမင်းကို လွတ်ပါတော့၊ အင်း...”

အခန်းထဲတွင် မင်းမင်း၏ မောဟိုက် နှမ်းလျသံလေးများ လှိုင်သွားသည်။

ရှက်လန့်တကြား ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေသူလေးအား သနားလာသဖြင့် မြတ်ကိုစိုး ဆက်မနမ်းဖြစ်တော့ပါ။

“ဖယ်ပါ။ မင်းမင်း မောလာဦး”

“ဖယ်စေချင်ရင် ကိုကိုလိုခေါ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ပြောရဲဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မလွတ်ဘူး”

မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်းကို တိုး၍ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းမင်းချစ်တာ ကိုကိုသိသားနဲ့”

“ဟင်”

မင်းမင်းအပြောကြောင့် မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း ပါးဖောင်းဖောင်း လေး ချိုင့်ဝင်သွားအောင် သူ၏ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၃၉၀

ပန်းသီခိုင်

ကိုကိုသိသားနဲ့

၃၉၁

မင်းမင်းက မြတ်ကိုစိုး၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။
မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း၏ ခါးသေးသေးကို သူ၏လက်သန်သန်ကြီး
များဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလေ၏။

“ကိုကိုကို တကယ်ချစ်တယ်နော်”

“ကိုကို သိသားနဲ့ကွာ”

မြတ်ကိုစိုး မင်းမင်း၏ နဖူးပြေပြေ နှာတံစင်းစင်းလေးကို
နမ်းမိပြန်သည်။

“မောပြီကွာ၊ လွတ်ပါဦး”

“တစ်သက်လုံး မလွတ်တော့ဘူး”

“ကိုကို တကယ်ဆိုးတာပဲ”

“ချစ်လို့ဆိုးတာပဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား”

မြတ်ကိုစိုးက မင်းမင်း၏ မျက်နှာနုနုလေးကို အနီးကပ်
ကြည့်လိုက်ရသဖြင့် မင်းမင်း၏ အလှအပလေးများကို ပေါ်လွင်စွာ
မြင်လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးစူးစူးကြီးများ၏ အကြည့်နက်နက်ဒဏ်ကို မင်းမင်း
မခံနိုင်တော့သဖြင့် မျက်လုံးလေး မှိတ်ပစ်လိုက်ရတော့၏။

မြတ်ကိုစိုး၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာက မင်းမင်း၏ ပန်းနုရောင်
နှုတ်ခမ်းသားလေးဆီသို့ ဖိကပ်သွားသည်။

မင်းမင်း ငြင်းချိန်ပင် မရတော့ပါ။ တစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံမှာ
ကို တစ်ဦးက ကြားနေရလေတော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာရပ်တိုက်

ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ
ရှိနေကြပြီ။

နော် ကိုကို။

ပန်းသီခိုင်

BURMESE
CLASSIC

ကြောင်နှစ်ကောင်စာရပ်တိုက်